

Nermin Altındağ

- şiirler -

Yayın Tarihi:

12.02.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Nermin Altındağ

Eserleri:

&Cennet

Sair: BEN

Seslendiren: YiNE BEN

Stüdyo: Dikish makinesinin üstüne kurdugum pc.

Fon: Kurtlar Vadisi'nde hepimizin bol bol dinlediği bir müzik. Adı 'veda'ydı. Başka bir şey de olabilir. Şu anda hatırlamıyorum. Gökhan Kırdar biliyor bu isleri. Yaptığı bütün besteler çok güzel.

Montaj: Ben yaptım da nasıl yaptım hatırlamıyorum. Uyku arası siir kaydı oldu da...

Tarih: Dün gece 11 buçuk civarıydı.

Ayrıntı: Aklıma geldikçe ayrıntıları eklerim. Kaydı beğenmeyenler lütfen ikinci defa dinlemesin. Beğenenlere teşekkür ederim :)))

Nermin Altındağ

&Suzinak

Şair: Hicri İzgören

Seslendiren: BEN

Stüdyo: Öyle bir yer yok. Evdeki pc de yaptım kaydı

Bu kaydı yaparken müziği sonradan ekleyeyim dedim. Beceremeyince şiir solo kaldı. Fena da olmadı.

Montaj: Onu da ben yaptım. Aslında montajlanacak bir şey de yok ortada. Sadece seste küçük oynamalar.

Tarih: Dün gece 11 buçuk civarıydı.

Ayrıntı: Bu şiirin yerine üstadın Köşe'si olacaktı. Dosya 7 küsür mb olunca upload yapamadım. En kısa zamanda onu da yükleyeceğim.

Aklıma geldikçe ayrıntıları eklerim. Kaydı beğenmeyenler lütfen tekrar dinlemesin. Beğenenlere teşekkür ederim :)))

Nermin Altındağ

...Gülçiçek

-izmir'in dağlarında yine çiçekler açar
kuyulardan su çeker bozbulanık kadınlar...-

kurak iklimlerde denizden uzak
yaldızlı gecelere su serperdi
çöplüğünden uzak
şehir kızları
o yangından artakaldı yaz yağmurları

kayabalıkları oltalara vurdukça
toprağı yosun kokusu alır
bu şehir o eski aşklara mezardır

ilmek ilmek kederli ayak sesleri
tanıdık tanımadık ne kadar yüz varsa
incire ve zeytine
seni hatırlatır

üzülmekle sevinmek
özlemekle gitmek
yaşamakla ölmek arası
annemin kokusu
artık bir can kıpırtısı

bu gece
yine sessiz
ve yine hep seninle
kalem kalem
damla damla
hırçın sessizlik damarımda
tanıdık yosun kokusu
ve bildik rüyalarla
dokun yüzüme

deniz
sana geldim

Nermin Altındağ

...İncir Duası/1/Kambur Kuşçu

Tokmağını gözüme vuruyor ölüm (kambur)
Gözümü gökyüzüne çalıyor ölüm (kambur)

sardunya kokulu sohbetler gelirdi her akşam kapıma
biraz sevinç çokça hüznün otururdu gözkapaklarıma
keman sesini bilmeyen bir öykünü kahraanlarını izlemek
ve sonunu çok iyi bildiğim bir filme dönüştürmek bu senaryoyu
nasıl da acımasızdı düşler ne nasıl da habersizdi anneler bu marazdan
merhem olup akmak gerekirdi kelamın orta yerine
göğre üç elmanın siparişini vereli çok olmuştu ama
postacı yoktu hala görünürlerde
ne çok yıla bedeldi sardunya kokuları ve bu sene de açmayacaktı akşam sefaları
heybeme biriktirip de bunca sancıyı
imrenerek okurdum her şarkıyı çokça duayı
ve her çalınışında kapı tokmağı
kamburunda umudu taşıyan kuşçu gelirdi binlerce rakamın arasına sıkışmış sigara
molalarına

Aşk kambur bir kuşçudur kafdağının bu yamacında...

Nermin Altındağ

..Gülçiçek Öldü

geceyi böler siren sesi

bilmediğim şehirde bildik kahkasını atar yalnızlık

ağlasaydım doya doya
ağıt yakıp karalar bağlasaydım
dağılsaydım bir kordonun ucunda
uzun gecelerin sabahına gülerek uyansaydım

bu şehir bana ne kadar yabancı

bir ağacın ululuğu göğe saldığı kökleri ve yere saldığı dallarıyla bellidir
her saldığı damarda can çekişen çiçek
şehrin mezar bekçisi
her cinayetin şahidi
ve belki de her yüksek tavanlı taş yığını dipsiz bir gecedir

geçmişimi bulduğum sandığım şehirde
geleceğimi bir daha kaybetmek
siz izin vermesenizde şizofren gecelere
ben yine de ağlayacağım ve bir kere daha aşık olacağım

kıyıya vuran istiridyeler incilere mezar
bu şehir ve her şehir bana

şubat 2007 Konak D.E.

Nermin Altındağ

///Köşe///

Sair: Üstad Sezai Karakoç

Seslendiren: BEN

Stüdyo: Benim vefakar pc.

Fon: Sultan-ı Yegâh Sirto. Bu bestenin adını bilirim, ama kime aittir onu bilmem. Arşivimde Yedikaranfillerin içinde buldum. Mükemmelin ötesi bir şey. Köşe'ye de güzel yakıştı.

Montaj: Bu şiirin montajına epey uğraştım. Programı çözeceğim derken 45 dakikam gitti, ama değdi. Deneye-yanıla bu çıktı ortaya. Ben beğendim.

Tarih: Bunun tarihine de 11 buçuk yazacağım. Aslında tüm kayıtları saat 11'le 1 arası yaptım. Tabii sabah da kalkamadım.

Ayrıntı: Aşkımın bininci köşesine gitsin bu şiir.

Ayrıntı: Aklıma geldikçe ayrıntıları eklerim.

Bu son ayrıntı: Kaydı beğenmeyenler lütfen ikinci defa dinlemesin. Beğenenlere tesekkür ederim :)))

Nermin Altındağ

@Pandoranın Kutusu

Umudun rengi yok.Kokusu, şekli... Cisimsiz bir biçim işte. Hangi kaba koysam onun şeklini alıyor. Su sanki...

Ölürken içtiğim su

Kefene girmeden içine girdiğim su

Duasına çıktığım su

Ben doğarken akan su

Savaştiğim su

Uğruna savaştiğim su

Kerbela 'da gözümden akan su

Bosna 'da gözümden akan su

Filistin 'de, Afrika 'da, Irak 'ta gözümden akan su

Umut hangi moleküllerle formüllendirilir bilmem ama göğre ellerimizi açıp da sonsuz olana teslimiyet gösterdiğimizde kendisine bir biçim bulacağından eminim. Kara topraklarda kara ağıtlar yakanların, Kerbela 'da birbirini kıranların, medeniyetin ortasında köpeklerle bir tutulanların, Filistin 'de atasıyla aynı toprağı kanıyla sulayan çocukların, Bosna 'da annesinin sütünden mahrum bırakılan çocukların, sadece para kazanmak için üstünde kavga edilen bu toprakların yeniden ayağı kalkması ve ruhlarının huzur bulması için gerekli olan sadece bir yürek dolusu umut ve bunun için de gerekli olan bu umudu elleriyle sulayacak, en az su kadar güzel ve su kadar saf ellerin sahipleridir.

Derler ki Pandora kutunun içinde bir tek umudu saklamayı başarmış. Ya da kutunun içinden dünyaya yayılan bütün kötülüklerin yanında eğer umut da dışarı çıksaymış insanlar bu kötülöklere daha kolay karşı koyar ve daha mutlu olurlarmış. Belki de bu yüzden iyi ve güzel olan şeyleri hatırlamakta zorlanırken kötü olanlar canımızı bu kadar çok yakıyor. Belki de bu yüzden umut kutunun içinden çıkmak için kapağı her zorladığında su gibi bardağımızda, barajımızda, mezarlarımızda, göz çukurlarımızda ve gönlümüzde biçim buluyor kendine.

'ŞEHİT UZMAN ÇAVUŞA SON GÖREV

Bingöl 'ün Genç ilçesinde 16 Temmuz 'da teröristler tarafından görev yaptığı karakola düzenlenen silahlı saldırıda ağır yaralanan ve tedavi gördüğü Gülhane Askerî Tıp Akademisi 'nde dün şehit olan Uzman Çavuş Özkan Öztürk, Niğde 'de toprağı verildi...

...16 Temmuz 'da Bingöl 'ün Genç ilçesi Yazkonağı Jandarma Karakolu 'na teröristler tarafından taciz ateşi açılmış, açılan ateş sonucunda Uzman Çavuş Özkan Öztürk ağır yaralanmıştı. Öztürk, dün tedavi gördüğü Gülhane Askerî Tıp Akademisi 'nde müdahalelere rağmen kurtarılamamıştı.

NİĞDE/CİHAN HABER AJANSI'

Ateş düştüğü yeri yakarmış. Yanan bu toprakları gözyaşları söndürmeye yetmiyor. Bu devletin bu terörü durduracak gücü var. Bundan sonra gözümüzden akacak yaşlar şehit yıkamak için değil, bu toprakları bereketlendiren yağmur rahmetiyle aksın. Şehidimize rahmetle...

24.07.2006 Gerede Hayat Gazetesi

Nermin Altındağ

@Sır/1

"bizi hasret koyan kavim kardaşa
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm"

Bu yollar ne kadar da uzun böyle. Git git bitmiyor. Gözümü kapatıyorum, açıyorum, şeritleri sayıyorum, saate bakıyorum. Geçmiyor zaman.

Ne çok hayal kuruyorum böyle zamanlarda. Başı sonu belli değil. Pembe panjurlu evlerde hazırlanmış akşam yemekleri. Çoluk çocuk kalabalık olsun.

Gözümü kapattım mı pembe yeşil mor hayallerim var

Her gidip gelmeyle biraz daha beyazlıyor saçlarım. Boyaların kapatamayacağı kadar beyaz. Dilimin ucuna kadar geliyor sebep... sus diyorum gönül sus. Dile gelmez bunlar. Ezilsen de bunca yükün altında... söyleyemezsin...

Artık benim de bir sırrım var.

Sessiz bir ölümü çekiyor canım. Şöyle yumsam da gözümü bir daha açmasam. Bütün yorgunluklarım ruhumla birlikte uçup gitse. Gider mi?

Alt tarafı bir imamlık işim var

Kolay mı öyle çekip gitmek? Tamamlamam gereken ne çok iş var. Yazmam gereken yazılar, dinlemem gereken hikâyeler. Bir ömür var hakkını verecek...

Taşın altına koydum mu acıyan parmaklarım var

Delik deşik yüreğim. Aklım? Hiç bu kadar başımda olmamıştı. Yüreğim bile söz geçirmiyor artık aklıma.

Yüreğimi kalbur diye astığım yıkık duvarlarım var

Camdan kulelere hapsettım dişlerimin çürüklerini. Yalnızdım, sızıma derman yoktu. Nasıl kapıldıysam inanmanın kavuran sıcaklığına, koy ver gitsin dedi yüreğim, kan, ama kandırma.

Siren sesleri, tren düdükları, bebek ağlamaları, toprak kokusu, nerde ne kadar türkü varsa sebep olamıyor artık ağlamamalarıma. Sessiz bir inat yerleşiyor dudağımın kenarına. İçimde acıyan bir yarasın. Dönüp arkamı çekip gitsem, bana yakışmaz, kalsam, dayanabilir miyim?

Nerde polis arabası görsem şimdi korkuyorum. Sanki zihnime bir kelepçe geçecek ve ben de diğerleri gibi olacağım. Sanki alıp götürülecek hayallerimi, en kuytu zindanlara atacak. Senin kelebek kanatların çürürken uzaklarda, ben bir hayalin peşine hayal olduğunu bile bile nasıl kapılıp gittiğimi asla sormayacağım kendime. İçimin bir yanı zannın dayanılmaz ağırlığı altında sana ne ceza ne ödül hiçbir şey veremeden yaşamının azabı ile kavrulacağım. Seni anlayamamış olmak ne kötü. Ya bir de doğru anladıysam?

Bu ihanet canımı yakıyor. Ülkem yanıyor. Gözyaşlarım yetmiyor söndürmeye. Güzel ülkemizin güzel insanları kavga ediyor ve ben seyrediyorum. Artık benim de bitmeyen yollar kadar uzun bir öyküye dair kavgam var.

04.08.2006 Gerede Hayat Gazetesi / www.geredehayat.com

Nermin Altındağ

Adın sende kalsın

adın sende kalsın
soyağacın, vukuatlı nüfus kayıt örneğin
telefon numaranı da istemem
ıslak saçlarının kokusu izdüşsün gözlerime
bir yangından arta kalan sözlerime
belki yağmur olup
yağarsın

adın sende kalsın
adresin, diplomaların
hangi şehrin sokaklarındaysan
onlar da sende kalsın, merak etmiyorum
dilini bildiğim ya da bilmediğim türküler söylersin de
kulaklarımın pası silinir
belki akşamlarıma
ay olur
doğarsın

adın sende kalsın
sevgilin, arkadaşların
balkonunda çay içtiğin komşuların
her sabah ekmek aldığı fırın
hatta sesini, soluğunu duymasam da olur
beyaz olduğunu zannettiğim ellerinle
bana çiğdemler toplar
yanında gülüşlerini bırakırsın

adın sende kalsın
zeytin gözlerinin yanında
sesinin tınısı, ellerinin sıcaklığı
uzak dursa da
kelimelerini bırak bana
umut olur şiirlerime konarsın
adın sende kalsın

09.07.2017

Nermin Altındağ

Ağıt

.....Zindan bu Şehir
.....Yaşamak zindan bana

Arkadaşım
Gülen gözlerin bir daha açılmayacak
Bal dudaklarından efsunk r sözler sağılmayacak
Telefonlarıma kimseler bakmayacak
Orada
 ylesine mel l-mahzun bir mezar taşı
Her Cuma' da
Her Kandil' de
Bana da bir Fatiha diye yalvaracak
Arkadaşım
Şen  lmedin
Ölen bir ceset, sen yaŐıyorsun hâlâ
Hâlâ gözlerin gülüyor ve sözlerin kulaklarımda
Telefonlarıma kimseler bakmasa da
Hayalin fotoğraflarımı süslüyor
Fatihalarım hep senin
Ve sen hep kalbimdesin...

17Ağustos ve 12 Kasım depremlerinde kaybettiklerimizie
12 Kasım Düzce depreminde kaybettiğim
canımdan beş cana
Antalyalı Züleyha
Hataylı Sevde Kezban
Adıyamanlı Esm 
Tokatlı GülŐen
ve Ankaralı Hülya' nın anısına...

22.11.1999/BOR/NİŐDE

Nermin Altındağ

Ağlama Duvarı

-Necdet Burak Altındağ'a...

-Yağmur sesi, atla camdan, gir içeri
Dağıt gönlümün çilesini, serinlet yüreğimi-

Yedi tepeli şehrin ışıkları hiç sönmezmiş

Hayat
Bir bedende daha nefes almış bugün
Onu öğrendim
Hasetlikle imrenme arası
Gelgitler eşliğinde
Bir ağlama duvarında kalmış yasım
Sel sularında kaybolmuş
Çekik gözlü
Bir insan evladı

Yağmur
Edilen dualar eşliğinde
Bereketin kaynağıymış
Gözyaşlarımı akıtmayı beceremediğim
zamanlarda
yüzüme yüzüme atıp tokadını
yüreğimi yıkarmış

düşlerimi bir deniz dalgasıyla
gönderdim gitti sıcak okyanuslara
düş görmek
kirlenmiş ruhlara
yasakmış

susma yüreğim
haykır ve dağıt dilinin zehrini
kaybettiklerin
mahşer gününde
seni kanatlarının altına almış
yasını
şehrin varoşlarında
delik ayakkabılı
kız çocukları tutarmış

zamana dair bildiğin ne varsa
tut ve silkele yakasından
çocukluğunun mutlu zamanları
dökülsün iç cebinden
karalar o zaman döner beyaza

şimdi sinsin zamanı
yak ateşi çevresinde dön
uygun olsun adımların

dayul zurna eşliğinde
çağır çocukluğunu
ruhun belki hatırlar temizliğin kokusunu
ve o zaman arınırsın

-gökyüzü karanlık, mavi kayıp, deniz suskun
ey koca şehir, tut yasımı, yüreğim bozgun...-

Nermin Altındağ

Ah

....."Ah beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın
.....Denizler ortasında bak yelkensiz bıraktın
.....Öylesine yıktın ki bütün inançlarımı
.....Beni sensiz bıraktın, beni bensiz bıraktın"

.....Ümit Yaşar Oğuzcan

Bakır ve kulplu fincanların
Dibine göken tortusuyla karanlığın
Bestesiz şarkısı bu
Güftesini kaburga kemiklerimle yazdığın...
Bir isyanın tam ortasında kaldım

Ah beni bir savaşın tam ortasında
Bak kalkansız bıraktın

Dilene dilene çoğalttığım yanılmanın
Aynaya vuran aksinin tam karşısında
Tepetaklak o dünyanın
Makyajsız maskelerini
Yüzüme taktım

Ah beni çorak bozkırda
Bak yağmursuz bıraktın

Anlamını öğrenmeden duldanın, barınağın
Çatısız sığınakların altında ağladım
Öfke tufanları sardı dört yanıma
Tüneyecek bir tek dal aradım
Kanatlarımda irini aşkın

Ah beni cehennemim tam ortasında
Bak rahmetsiz bıraktın

Nermin Altındağ

Amelia

Ah Amelia
Savur saçlarını
Savur rüzgarda
Danset
Danset sıcak yaz akşamlarında
Üç dilek hakkı veriyorum sana
Birini lütfen bana sakla

Ah Amelia
Eteklerin kırmızı al mor yeşil
Gönlümün bütün renkleri
Aklım
şimsiyah saçlarında
İki dilek senin olsun
Üçüncüsünü sakladın ya bana
Sevdalar benim olsun

Ah Amelia
Narin parmaklarının arasında
Bir kadeh aşk,
Bir kadeh sevda
Bir yumru boğazımda
Siyah saçlarını
Sal omuzlarına

Ah Amelia
Sabah oldu
Gidecek misin
Beni bana mı terk edeceksin
Gitme
Gitme Amelia

Nermin Altındağ

Asuman

... Demirkazığın başı yine duman...

I)

Yolu bozkıra düşende
tozlu tarlalara
bir batar
bir çıkar
Asuman

Bozbulanık havalarda
Bulutlar yağmura duranda
Kavrulmuş toprağa
Bir düşer
Bin düşer
Asuman

Pencere önünde
Kamyonlar, otobüsler
ve köpekler
Bir sağa
Bir sola gidende
Başka diyarlara
Göç eder
Asuman

Sessiz gülüşünde
Gözündeki kalem kadar
Siyah herşey
Yüzündeki maskeyi indirende
Kendinden korkar
Asuman

Alışılmış yalnızlığa
ve alışılmamış
kara sevdaya düşende
Kavuşamamışlığın hüznü
ve ayrılmamışlığın
saçmasapan rahatlığı
Gözü yollarda
Nereye baktığını bilmeden
Bildiğinden ürkerek
Zamana bırakır yüreğini
Asuman

Soğuk akşamlarda
Müzmin ağrılarıyla konuşanda
İçini ısıtacak
Bir kadeh şaraptır
Bundan sonra

Bir iç

Bir güler
Bir susar
Asuman

II)

Bozkıra dalıp dalıp da çoraklaşma Asuman
Yağmura özenip de kurak tarlalara düşme Asuman
Göçebe kuşlara özenip de kanatlarını yorma Asuman
Siyaha bulanıp da mavi gökyüzünü küstürme Asuman

Şarap Asuman'da sarhoş
Asuman şişede
Gönül ağrısına ilaç yok Asuman

III)

Bir kuş gelmiş bir çalıya tünemiş
Dağın başı bozbulanık
Çiçekler başka baharlarda
Asuman hazana bıraksın kendini
Asuman kuşun kanadında
Asuman kuşun kanadında

Nermin Altındağ

Aşk

gece
simsiyah pelerinini örttü yine üstümüze sinsice
kurtlarla çakallar dans ediyorken düğünümüzde
kanatlarına taşlar mı değmiş elleri kınalı yarım
gözlerin yine kar bulutu

ağla
ağla ki dönen devran belki utanır da rahat bırakır düşlerini
ağla ki kan çanağı gözlerim senin için ağlamayı belki becerir
ağla ki mezarımda rahat uyurum belki yorgun ve firari

ah be yar sen gittin ben boynu bükük kaldım bu fırtınada
ah be yar sen gittin kurtlarla çakallar düğün yaptılar bu dağ başında

ağla
ağla ki akan göz yaşların belki yıkar bu cesedi
ağla ki ağlamayı belki senden öğrenirim
ağla ki düşlerinde gülersin belki

kar bulutu gözlerini sımsıkı kapa
kanatlarına değen taşları ben bir bir toplarım
kurtlarla çakalları da gören biri vardır elbet
ben her gece hep bunun için yalvarırım

gece
simsiyah pelerinini örterken yine üstümüze sessizce
ben hep senin için ağlarım

Nermin Altındağ

Bahar

Baharı kovalıyorum ardında
Yükleri ısıtan güneşin habercisi sözlerin
Gözlerin
Kör kurşun
Yalnızlığima çare olacaksın
Biliyorum
Şiir kadar güzel
Şiir gibi efsunlusun
Belki bir gün tutar da yüreğimi
Ruhun ruhuma sarmaş dolaş
Baharı getirirsin gözlerime

Nermin Altındağ

Bana Gitmek Kaldı

Hayat

Fahiş kadınların ayakları altında ezilen bir ekin tarlasında saklıydı
Doğurgan buğday başaklarında saklıydı en güzel çocuklar
İncirin ve zeytinin bereketiydi umutlar
Fahiş kadınların ayakları altında ezilen hayat
Bir tarla faresinin dişleri arasında yitti gitti
Kabzımalların gülüşleri dudaklarında kaldı

Türküler söylenirken buğday tenli kızların güzelliği ardında saklı
Delikanlılar toy düğünler yaptı kesif bir yaz sıcaklığında
Anamdan emdiğim süt burnumdan geldi
Yazdı, sıcaktı, benim kimsem yoktu
Bana toy düğünlerin ağıtları kaldı

Bir üzüm bağıydı kaplumbağalara yoldaşlık eden
Bir de arkin içinden akan pis, mikroplu sular
Hayattı üzümler bereketti
Pekmezdi üzümler şaraptı
Kış geldi bozuldu üzüm bağları
Geriye bir kaplumbağalar kaldı bir de ben
Çorak toprağa ağıt yakmak bana kaldı

Bir babam bilirdi bu toprakların çoraklığını
Bir de ben
İnsanların yürekleri kadar çorak bu topraklar
Üzüm bağları kadar sarhoş bu topraklar
Bir babam ağladı bana
Bir de kaplumbağalar
Kaplumbağalar kış uykusuna yattı
Bana fırtınanın ağıdı kaldı

Hayat fahiş kadınların ayakları altında ezilince
Kabzımalların dudaklarındaki gülüş dondu kaldı
Bir benden medet umdular, bir de üzüm bağlarından
Ben çoraktım, ben ıssızdım, ben susuzdum
Üzüm bağları bereketliydi, şarap tatlıydı
Kabzımallar beni unuttular
Bana gitmek kaldı...

Nermin Altındağ

Belki Bir Gün

Belki bir gün bir Şiir yazarım
İçinde bahar olur, yağmur olur, kar olur
Kardelenler açar gönlümde
Barak olur, bozlak olur, türkü olur

Belki bir gün bir Şiir yazarım
Yalnızlığım rüzgar olur uçar gider dağlara
Kalabalıklaşır gönlüm kır çiçeklerinde
Aşk olur, sevdâ olur, yar olur

Belki bir gün bir Şiir yazarım
İçinde buğday olur, başak olur, toprak olur
Bereketli yağmurlar yağar yeryüzüne
Filiz filiz yeşerir gelincikler

Belki bir gün bir Şiir yazarım
Martılar havalanır gökyüzüne
Kanatları mavi, gözleri mavi, sözleri mavi
Vapurda akşam çayı, yanında sevdâ Şiirleri
Dört mevsimi yaşarım gözlerinde

Nermin Altındağ

Ben seni aslında hiç sevmemişim

ben seni aslında hiç sevmemişim
başımnda kavak yelleri, kederliymişim
incir kuşlarıyla şarkılar söylemişim
yorgunmuşum, farketmemişim
ben seni aslında hiç sevmemişim

ölü şehirlerde mezarlar toprak kokar
gurur serilir ayaklar altına
hangi taşın altında yatsam geçer bu hayal kırıklığı
hangi ölüyü kaldırsam mezarından tutar yasımı
ölü şehirlerde mezarlar gül kokar

ben seni aslında hiç sevmemişim
karanlıkta kaybolmuş sesim, delirmişim
gayya kuyularında ölüm öpmüş gözlerimi
gülmüşüm, düşmüşüm, ölmemişim
ben seni aslında hiç sevmemişim

ruhum kelepçeli, çırpındıkça boğuluyorum
deli gömleğini yakıştırmıyorlar bana
geceleri voltalarken beyin kıvrımlarımı
her bahar aşk kokar yağmur damlaları
yetim bir çocuğun ağlamalarını
aşk olmasını istediğim her bir kelamı
heybeme yükleyip bunca karmaşayı
yaşadım sayamam artık onca zamanı
bir hayalin peşine takılıp gitmişim
içimde ki her kıpırtıyı sevda zannetmişim
verin artık gömleğimi giymeliyim
hayal kırıklıklarına yenisini eklemeliyim
boşa mı çekmişim bunca acıyı
siz söyleyin bana incir kuşları
hezeyanlar içinde geçer mi bir ömür
umut hangi ilaç kutusuna saklanır
bunca sevdanın arkasında kalan pişmanlıklar
bir bardak soğuk su yakışır gidenlerin ardından
ben seni aslında hiç sevmemişim
sabaha çıkmazmış o sonsuz aşk
ölüm kadar kederliymiş
incir kuşları kandırmış hep gül bahçelerini
yorgunmuşum, farkedememişim
ben seni aslında hiç sevmemişim

1 Nisan 2014 BOR

Nermin Altındağ

Beyhude

'ben yandım aşkın nârına
meyletmem dünya malına
ben ölürsem mezarıma
gelme gayrı gelme leyli...'

Neşet Ertaş

Söz
Kurşundan kanat
Hâl-i ahvalime
Havalandıkça
Gök itiyor yere
Yer
Koyu karanlık içinde
Gönlümü
Vura
Vura
Vura
Dar menfezlere
Söze hacet
Bir sıkımlık can eşiği
Söz
Kurşundan kanat
Hâl-i pür melâlime

Haydi vur
Vur da sırtına acılarını
Anılarını yüzleştir
Sokak lambalarıyla
Omzunda
Bir çırpıda ezilmiş aklının
Çıkmayan lekeleri
Haydi vur
Yüzüme ihanetlerimi

Bu son
Son çırpınışı tavus kuşunun
Renklerine hapsolup da lanet
Başında gezer yedi düvelin
Çırpınışlar beyhude
Bu son
Son kayboluşu umudun

Nermin Altındağ

Bomba

Tik tak
Tik tak
Çalışır saat
Geçer zaman
Dar sular da
Akar nehir
Ömür biter
Yolverir
Yalnızlığa
ve
yangınlığa
Yaşanmış her şey
zamanda
kimsesizliğe
dair

Geçer zaman
Durur saat
Tik tak
Tik tak
Tik...

Nermin Altındağ

Bu aralar

bu aralar başım boş değil biraz
kalabalığım, kusura bakma
cevap veremiyorsam telefonlarına
vallahi de seni ektiğim için değil
bu aralar kafam hoş değil

alt kattan matkap sesleri geliyor
üst katta boyacılar varmış
mutfakta bulaşıklar yığılmış
kusura bakma, inan ki çok işim var
bu aralar yalnız kalmaya ihtiyacım var

durum leyla diyor ya kadın şarkıda
anla işte kafam biraz dumanlı
yüzümde anlamsız bir ifade
yollar bu aralar fazla mı kısa ne
arsız serçeler gibiyim bir o camda
bir bu balkonda
bu aralar biraz serseriyim

ütüler var, camlar silinecek
romanım yarım kalmış, tamamlanacak şiirler
biraz da dinlenecek aşk şarkıları birikmiş telefonumda
sahi, kapıda biri mi var
bu aralar biraz kederliyim

ya da dur, akşama bir çay koy sen, ben gelirim
söz sana, sigaralar da benden olsun
balkona oturur yıldızları seyrederez
sen bir türkü söylersin, ben seni dinlerim
sesin de hiç fena değildir hani, bilirim
sonra dalar gözlerimiz bir yangına
sen gizli gizli ağlarsın, bense gülerim
sen bana söyleyemediğin aşkının yasını tutarsın
ben kalbim çarpa çarpa onu beklerim

-özür dilerim-

Nermin Altındağ

Bu da Geçer

Öksürükle çal kapımı/bağrımdaya taflan artıkları/kuytu köşelerde bıraktım kaburga kemiklerimi/toparla ve at Kız Kalesine doğru/doru atlarla taşı mezarıma suları

Deniz suskun/sessizlik fırtına sonrası katliamları çağırıyor

Bozkıra düştü gönlüm/gözümde uçuşan aşk tınıları/yalan oldu ömrüm

Bu da geçer/bahçedeki dut ağacı biraz daha kocaltır yaşımı
Dev gibi bir yürek gerekir/dev gibi insanlar/çevrelemek için boynunu

Gece vakti indirdim çocukluğumu kiraz ağacının dallarından/kulaklarımda küpeydi ışıldayan gözlerle yediğimiz kirazlar/bir de sözlerin

Doldurdum heybeme sözlerinle birlikte yalnızlığını bu toprakların
Parıl parıl yanan güneş ve bulutsuz mavi gökyüzüymüş bereketsizliği bu aşkın
Şimdi gözüm yıldı bir deniz fenerinde yolumu bulur muyum diye
Kayboldum ıssızlığında bu bozkırın
Evet heybelerim de vardı benim/sazımı kıramadım

Bu biçarelik zûl oldu bana. Pul olmuş kulluğum/var mı günahlarımdan bedeli

Doldurdum heybeme bahçede topladığım dutları/serdim dama/kuruttum onları da
şekerpareler gibi/rahmet diledim Tanrıdan bütün bunları bırakanlara/hatırlayamadığım
tüm duaları etmiş say Tanrım dedim/ağzımda şerbeti mutlu zamanların

Ne çok tüketmişiz birbirimizi/ne çok ah etmişiz/ne çok ağlamışız gidenlerin arkasından
Yıkılmaz kaleleri aşındıran inatçı dalgalar gibi bir vurup bir kaçmışız gönlümüzün
yıkılmaz sandığımız surlarına/yakamozlara inat söndürmüşüz ışığını
dolunayın/boynumda asılı ağrısı aşkın/dokunursan çıldırırım

Yasak sevişmelere gebedir bu çıldırtan dokunuşlar
Soluğun ensemde her değdiğinde ürperten bir sıcaklık sarıyor tenimi. Dokunma,
çıldıracağım...

Kesif bir kan kokusu sardı her yanı/ortalık leş/bir ayaklandırısam
militanlığımı/zorluğuma ortak eder/alemin en baba kallesiyeim diye/imzamı atardım bu
memleketin orospulara yoldaşlık eden hamamlarına/helada unutacak silahım olmadı
benim/zaten olsaydı da elime bırakmazlardı

Sigaram da bitti
Son bir tek dal sigara
Amerikan tütününü hem de
Saat gece yarısını ellibir dakika geçiyor
Param da yok
Uykum da

Gözlerimi yumsam/dokunsan yine/çıldırısam

Zaten aşk da yok

Nermin Altındağ

Bu Gidişin Hayra Alamet Değil

Bu gidişin hayra alamet değil
Ayak seslerin içimi ürpertiyor
Yüreğimde eski depremlerin kalıntıları
Hani haksız da değilim korkularımda
Bu gidişin hayra alamet değil

Yağmurlar ıslatmıyor saçlarımı
Bereketim kaçıyor, kuruyorum
Ayaklarım dolanıyor yollar sana çıkmazsa
Hani haksız da değilim çıkmazlarımda
Bu gidişin hayra alamet değil

Cüretim cehaletimden kaynaklı
Gevezeliklerim fütursuzluğumdan
Sonsuz bilgeliğin kuşatıyorken beni
Hani haksız da değilim sana yalvarışlarımda
Bu gidişin hayra alamet değil

Esrikliğim bir yudumluk ay visali
Boynumda üç kıtanın tarihidir asılı duran
Sözlerin bildik bir duanın habercisi
Hani haksız da değilim yalnızlıklarımda
Bu gidişin hayra alamet değil

Umut merhametin yoldaşıysa
Kalmaların bir kıyamet sarhoşluğudur
Vurgunlar alnımın tam ortasına
Hani haksız da değilim ağlamalarımda
Bu gidişin hayra alamet değil...

Nermin Altındağ

Cennet

Kral
Çıkartınca kılıcını
Kınından/ yar diye diye
Ağır aksak
Bir şarkı başlar
Kör Agop'un meyhanesinde

Patırtı gürültünün ortasında
Dalarken gözleri
Toprağı öpen dudaklara
Mavi denizden
Ummana çalar
Elinde sönen sigara
Gözleri
Yeşile çalar

...sevgi
saf olunca
her yer cennet oluyor
abi...

Şaf saf dizilmiş
Önünde
Dolan gözlerinin
Mavi, yeşil hüddamlar

Kral! ! !
Çıkartamaz ol kılıcını
Kınından! ! !
Yârin
Gül bahçesinde
Bir hayal...

...mezarıma bir avuç toprağı öp de at...

01.01.2006 (01.20) KADIRGA

Nermin Altındağ

Ceylan'a

Bulutlar yüklü yine, gelen yoksa bahar mı
Umutlar bulutlarda, yağın yoksa bahar mı
Kuşlar cıvıldıyor dallarda, şarkı söylüyorlar
Uçup gidiyor küçük kuş, sırtında yük, bahar mı
Bulutlar yüklü yine, gelen yoksa bahar mı

İçmişim sanki başım dönüyor
Leyla bir o yana bir bu yana koşuyor
Kuşlar sılaya hasret dönüp dönüp duruyor
Mecnun bir gurbet türküsü mü söylüyor
İçmişim sanki başım dönüyor

Rengi bahar kokuyor dikenli kaktüslerin
Bir tuhaf oyun bu gözleri kan ağlıyor
Lâf canbazı bir kadın, ortalıkta ne yapıyor
Dikenleri can yakan şu bizim kaktüslerin
Rengi bahar kokuyor dikenli kaktüslerin

Titremek ne ki karakişın ortasında
Şu parlak güneş yakar mı yürekleri
Gönlüm sılaya hasret dönüp dönüp duruyor
Şu parlak güneş bile ısıtmıyor yürekleri
Titremek ne ki karakişın ortasında

Aç kollarını kapatmamak üzere
Gözlerinden yağın yaşlar sel olsun
Sılaya hasret yürekler daha bir ıssız bu gece
Yüreğinden kopup gelen gül olsun
Aç kollarını kapatmamak üzere

Ne olur bak gökte hilal var bu gece
Hilali kara bulutlar mı örtüyor, ne
Gelen kış da olsa sonrası bahardır
Gözlerinden yağın yaşlar sel olsa bile
Ne olur bak gökte hilal var bu gece

Ellerin resmini çiziyor Süveyda'nın
Süveyda silinmez bir iz bırakıyor tarihin sayfalarında
Zaman akıp gidiyor Fırat'ın yatağında
Asi nehri çağlıyor sanki gözyaşlarında
Ellerin resmini çiziyor Süveyda'nın

Mutluyum, gözümünden yaş dinmese de, herşeye rağmen mutlu
Gökte hilal ve bulutlar kavga etse de
Kuşlar göçüp gitseler de yuvalarına bir bir
Sonrası bahar biliyorum kış yeniden gelse de
Mutluyuz, gözümüzden yaş dinmese de, herşeye rağmen mutlu

16.07.1997/ÇARŞAMBA/DÜZCE

Nermin Altındağ

Ceza

“—ne yapayım Nermin kendimi kayalıklardan aşağı mı atayım? ”

Ölümü bir gece gizlice terk ettim gizin koynuna. Bavulumla topladığım elbiselerim en güzelleri ve en yenileriydi. Geri dönüş biletim en başından iptaldi.

Şairi olmayan şehrin kalelerine şiirler hapsettim. Sur dipleri tekmeledi geçmişimi. Geleceğimi aşağılık bir yazgının elinde kendi ellerimle heder ettim. Ben... Şairdim...

Hayaletlerle dolu gemiler haritalardaki kayıp şehrin adresini camdan bir serabın ortasında buldular. Yokluğuma saklanmış varlıklar ne kadar sadıktı beyaz saçlarına ve alınlarındaki yaralara. Fırtına uzaklaştıkça büyümüş gönül yarası. Yara geçer izi kalırmış. Yokluğa alışmanın hüznü artık hiçbir sevince yaşama izni vermiyor bu şehirde.

Uçurumun kenarında yürüdükçe hayattan iyice uzaklaşıyor bu hain şiirler. Beni hep onlar kandırdı zaten. Ne kadar çok şehir görürsen bizi o kadar çok yazabilirsin diyorlardı. Yıkılmış imparatorlukların yakılmış şehirleri panzehir olmadı. Keçilerin bile çıkamadığı kalelere sürgün ettim düşlerimi. Şiirlerim hap artığı piçlere kürtajı yasakladı. Ne çok deccalı var bu şehrin ve mehdi hala neden çok uzakta? Ne çok ayak sesi gidiyor kulaklarımdan, neden kaçıyorlar?

İnsanlarının gönülleri de kurak, tıpkı toprakları gibi diyordu kadın bu şehir için. Ben her rüzgâr estiğinde kavrulan içime şiirler yazardım. Bozkır her şiirime bulaşırdı ve erkeksi bir kadınlığa sürtünen şiirlerim laçkalaşırdı her defasında aynı şeyleri yazdığım için. Geceler boyu yağmur yağsın diye dua ederdim. Yağmur düşmezdi saçlarıma ve ben bir kere daha lanet ederdim otobüs biletini geri dönüşsüz aldığım akşama.

Yazgımı doladığım her bir şiirin bedeli toprakta açan çiçektir. Her gözyaşına bir şiir ve her şiire bir çiçek.

Pişman değilim bütün çocuksu korkularımdan ve ilk gençlik aşkımdan. Yalnız öleceğim biliyorum. Kurtlar kuşlar bile kemirmeyecek etimi. Onlar da korkacak ahını almaktan yaban yılların. Alnının yaralı yazgısına onlar da ağıt yakacak ve ben mutsuz bir şair olarak kim bilir hangi ihanetin yalnız kelepçesinde üç gün ağlayıp da hani olur ya belki bir ihtimal ahının bedelini ödemişimdir diye içim kaskatı bir başıma öleceğim.

Sesimi duyma, görme yüzümü. Ben artık mutsuz bir şairim.

Nermin Altındağ

Ceza.

“—ne yapayım Nermin kendimi kayalıklardan aşağı mı atayım? ” bahtiyar...

Ölümü bir gece gizlice terk ettim gizin koynuna. Bavulumla topladığım elbiselerim en güzelleri ve en yenileriydi. Geri dönüş biletim en başından iptaldi.

Şairi olmayan şehrin kalelerine şiirler hapsettim. Sur dipleri tekmeledi geçmişimi. Geleceğimi aşağılık bir yazgının elinde kendi ellerimle heder ettim. Ben... Şairdim...

Hayaletlerle dolu gemiler haritalardaki kayıp şehrin adresini camdan bir serabın ortasında buldular. Yokluğuma saklanmış varlıklar ne kadar sadıktı beyaz saçlarına ve alınlarındaki yaralara. Fırtına uzaklaştıkça büyürmüş gönül yarası. Yara geçer izi kalırmış. Yokluğa alışmanın hüznü artık hiçbir sevince yaşama izni vermiyor bu şehirde.

Uçurumun kenarında yürüdükçe hayattan iyice uzaklaşıyor bu hain şiirler. Beni hep onlar kandırdı zaten. Ne kadar çok şehir görürsen bizi o kadar çok yazabilirsin diyorlardı. Yıkılmış imparatorlukların yakılmış şehirleri panzehir olmadı. Keçilerin bile çıkamadığı kalelere sürgün ettim düşlerimi. Şiirlerim hap artığı piçlere kürtajı yasakladı. Ne çok deccalı var bu şehrin ve mehdi hala neden çok uzakta? Ne çok ayak sesi gidiyor kulaklarımdan, neden kaçıyorlar?

İnsanlarının gönülleri de kurak, tıpkı toprakları gibi diyordu kadın bu şehir için. Ben her rüzgâr estiğinde kavrulan içime şiirler yazardım. Bozkır her şiirime bulaşırdı ve erkeksi bir kadınlığa sürtünen şiirlerim laçkalaşırdı her defasında aynı şeyleri yazdığım için. Geceler boyu yağmur yağsın diye dua ederdim. Yağmur düşmezdi saçlarıma ve ben bir kere daha lanet ederdim otobüs biletini geri dönüşsüz aldığım akşama.

Yazgımı doladığım her bir şiirin bedeli toprakta açan çiçektir. Her gözyaşına bir şiir ve her şiire bir çiçek.

Pişman değilim bütün çocuksu korkularımdan ve ilk gençlik aşkımdan. Yalnız öleceğim biliyorum. Kurtlar kuşlar bile kemirmeyecek etimi. Onlar da korkacak ahını almaktan yaban yılların. Alnının yaralı yazgısına onlar da ağıt yakacak ve ben mutsuz bir şair olarak kim bilir hangi ihanetin yalnız kelepçesinde üç gün ağlayıp da hani olur ya belki bir ihtimal ahının bedelini ödemişimdir diye içim kaskatı bir başıma öleceğim.

Sesimi duyma, görme yüzümü. Ben artık mutsuz bir şairim.

Nermin Altındağ

Cüzdanimda Fotoğrafın

-hadi şimdi git-

ihaneti bulaştırdım en sonunda yüregime. parmaklarıma senden bulaşan maviler yetmedi göge ulaşmama. sen bende eski beni arıyorsun. bense eski beni hatırlamak istemiyorum. yüzüme bakma öyle boyunu büküp... böyle melul böyle mahzun gördükçe seni, iki tane benin arasına sikiştirdikçe seni, içimde bir yerlerde bir şeyler kaniyor.

sabahın ayazı hala yüzümde ve senden sakladığım gözyaşları hala asili kirpiklerimde. sarhoş numarasına yatıp da söylediğin kelimelerin beni nasıl yaraladığını bilseydin, bende ki beni nasıl çoğalttığını bilseydin, silmeseydin gözyaşlarımı ve korkmasaydın bana dokunmaktan, kaçırmaydın gözlerini gözlerimden... bülbüllerin seslerini birlikte dinlerdik o zaman.

hani der ya şair şehirlerarası otobüslerde vazgeçtim çocuk olmaktan diye, ihtiyarladım artık otobüs terminallerinde el sallamaktan. giden her yolcunun ardından sallanan mendiller hep benim...

günlerin uykusuzluğu gözlerimde... gözlerimde yangini mutlu bir rüyanın... ayaklarımı yerden kesen gelişle çoğaldı evrenin anlamı... sana bir isim koymayacağım. masala dönsün her şey. bir gün saçlarım uzadığında pencereimin altında seni bulurum umudu hep içimde. gözlerim hep gökyüzünde. mavilerin hep içimde.

cüzdanimda fotoğrafın
senden artakalan zamanlarda yanginim
belki bir masal
belki bir rüya
habercisi bu çivisi çıkmış dünyada
bir körün ayagina
takılan
taşın

Nermin Altındağ

ÇelMe

...Ben sana kandan şiirler dokuyacağım
...Sen talih kuşlarının kanatlarını kıracaksın

Şeytan
Çel aklımı
Zehirli hançerle
Bilgelerin aklını doğrayayım

Taş duvarlar arasında baraj yıkan delik
Kumdan kalelerin kaplumbağası
Haşhaşlı ekmekle kafa bulan ayyaş
Kepek yiyen köpek
Şünepe şair, intihar dağları
Ölüm

Şeytan
Çel aklımı
Kırmızı güllerle
Bakirelerin rüyalarını öpeyim

Mikrop bulaşmış hayatlar
İlaçsız tedaviler, uyuşturucu komaları
Sen hangi kâbustun da haberim olmadı
Yalpa yalpa dolaşmış da ayaklarım
Hızarsız kütük ve bir gerçeğin ortasındayım
Sen ey dağlar başı dumanlı kelebek
Volkanların sebebi, yanlış tanrısı
Gözyaşı iklimlerinde çoğalan kin
Ve cisimsiz biçim

Şeytan
Çel aklımı
Kalemde elim
Dilimi kanatayım

Tanrısız iman
Abdestsiz namaz
Kiblesiz Kâbe
Aşksız hayat

Şeytan
Çel aklımı
Gönlümü yakayım

...Ben sana kandan türküler okuyacağım
...Sen dar zamanlarda zehir kanayacaksın

.....Bu lanetin adı çok

Nermin Altındağ

Çelme.

...Ben sana kandan şiirler dokuyacağım
...Sen talih kuşlarının kanatlarını kıracaksın

Şeytan
Çel aklımı
Zehirli hançerle
Bilgelerin aklını doğrayayım

Taş duvarlar arasında baraj yıkan delik
Kumdan kalelerin kaplumbağası
Haşhaşlı ekmekle kafa bulan ayyaş
Kepek yiyen köpek
Şünepe şair, intihar dağları
Ölüm

Şeytan
Çel aklımı
Kırmızı güllerle
Bakirelerin rüyalarını öpeyim

Mikrop bulaşmış hayatlar
İlaçsız tedaviler, uyuşturucu komaları
Sen hangi kâbustun da haberim olmadı
Yalpa yalpa dolaşmış da ayaklarım
Hızarsız kütük ve bir gerçeğin ortasındayım
Sen ey dağlar başı dumanlı kelebek
Volkanların sebebi, yanlış tanrısı
Gözyaşı iklimlerinde çoğalan kin
Ve cisimsiz biçim

Şeytan
Çel aklımı
Kalemde elim
Dilimi kanatayım

Tanrısız iman
Abdestsiz namaz
Kiblesiz Kâbe
Aşksız hayat

Şeytan
Çel aklımı
Gönlümü yakayım

...Ben sana kandan türküler okuyacağım
...Sen dar zamanlarda zehir kanayacaksın

.....Bu lanetin adı çok

Nermin Altındağ

Dostum

Dostum
Tut elimi
Hayal ve gerçeğin
Karıştığı düşlerin
İzdüşümlerine kurduğum kapan
Dilimi kanatıyor
...Dostum
...Uçurumun kenarında yürüyorum

Dostum
Tut elimi
Poyraza karışmış kum çakıl
Dışlerimin kovuklarında
Kalbime iniyor
Kalbim çürüyor
Sinirlerimin sızısı
Beynimi kemiriyor
...Dostum
...Uçurumun kenarında yürüyorum

Dostum
Tut elimi
Poyraz
Çiçeklerimi çalıyor
Don giymiş geceler
Çıplak yağmur bulutları
Ütanıp baharlarımdan kaçıyor
Dağlarımda çığ
Kan karışık karların üstüne yürüyorum
...Dostum
...Uçurumun kenarında yürüyorum

Dostum
Tut elimi
İçimde yutulmaz denizler
Ağu diye
Kara gözlü çocukların
Anne sütünü içiyorum
Bütün uzuvlarım sancıyor
Toprağa vurdukça yüzümü
Sen düşüyorsun içime
Parçan düşüyor
...Dostum
...Uçurumun kenarında yürüyorum

Dostum
Tut elimi
Yoksul bir dilencinin
Mendiline diktim gözümü
Bencilce harcıyorum emeği
Çalıya tünemiş kuşlara
Bir taş da ben atıyorum

...Dostum
...Uçurumun kenarında yürüyorum

Dostum
Tut elimi
Sokağa her çıktığımda
Ve okuduğum her şiirde
Seni arıyorum
Lâl olmuş sezgilerin bedelini
Ömrümden çalarak ödüyorum
Tekme tokat savurduğum her küfür
Ruhuma bir kere daha ağır geliyor
...Dostum
...Uçurumun kenarında yürüyorum

Dostum
Tut elimi
Dilimde zehir zemberek
Yalnızlığın bitmez sözleri
Ben saldırdıkça söze
Ayağıma nasır vuruyor
Ne bitmez bir sessizlik bu
...Dostum
...Tut elimi
...Düşüyorum

Nermin Altındağ

Dua

Camii kapısındaki uzun saçlı kız
Yeşil Dere'nin Sarı kızı
Uğur Baba
Haydi
Sevda saati şimdi
Vuslata az kala
Çekildi sular
Yanmanın zamanı geldi

I.

Aşk derinlerde bir kuyu
Kuyu kalenin en dibinde
Kalenin girişinde camii
Camiinin kapısında uzun saçlı kız
Güneşin ardından bizi bırakıp gitti

Gözlerinin elasında saklı tarih
Saçlarının örgüsünde
Doğan her güneşle yeniden dirilen
Ömrü bir kerahat vaktiyle sınırlı
Kale girişinde camii kapısındaki uzun saçlı kız
Örgülerini iki yanına salmış
Güneşin ardından bizi bırakıp gitti

Geçmişin ayak sesleri ardımda
Önümde bir ömürlük aşk hikayesi
Saçları sarı ve örgülü kız kale kapısında
Bir tarih yazdı
Güneşin ardından bizi bırakıp gitti
Bana aşkı kaldı
Tarihe aşığı
Size aşığının aşkını anlatması

II.

Yeşil Dere'nin Sarı kızı taktı kazlarını ardına
Saçlarını rüzgar aldı
Masumiyetini tarih
Babası ardından ağladı
Sarı Kız hiç aşık olmadı
Ona aşk aşığı
Kale Camiinin duvarları aşığı
Sarı saçlarına tarih aşığı
Sarı Kız aşktan korktu saklandı camiinin duvarları ardına
Tarih yol oldu camiiyle mağara arasına
Sarı Kız taktı kazlarını ardına
Yeşil Dere'ye gömdü aşkını
Suların ardından bizi bırakıp gitti
Bana aşkı kaldı
Tarihe aşıkları
Size aşıklarının aşkını anlatması

III.

Uğur Baba açtı ellerini gökyüzüne
Bir anneannem duydu dualarını
Bir de melekler
Anneannemin içinde hiç yaşamadığı aşkı
Torunlarına saçları altın sarısı örgülü kızla sarı kızın hikayelerini anlattı
Açtı ellerini gökyüzüne
Bir selam da Uğur Baba'ya yolladı
Melekler indi yeryüzüne
Yürek oldu aşk oldu bu alemde
Anneannem yumdu gözlerini
Daldı hayallere

IV.

Babam Kuddusiydi benim
Annem Sarı Kız
Yüreğimde koca bir alemin aşk sancısı
Bir melekler şahit oldu bu aşka
Bir de kaledeki camii
Duvarları altın sarısı camii
Temelleri yakut döşeli camii

Eğer gönlümün en derinlerindeki sızıysan
Adını örgülerini iki yanına salmış uzun saçlı kız koysun
Eğer ağaran saçlarımın siyah kalmış yanıysan
Aynam Sarı Kız'ın mağarası olsun
Eğer nefsimin izzetiysen
Uğur Baba alsın selamımı
Gönlümün baş tacı babam Kuddusi kıldırırsın cenaze namazımı
Anneannem okusun ardımdan fatihaları

Vuslatı unutalı çok zaman oldu
Saat sevdaya az kala
Amin desinler bu duaya melekler
Gönlümün sultanı melekler
Çekildi sular
Geldi yanmanın zamanı

Nermin Altındağ

Eğer Başımı Önüme

-Duydum ki gidiyormuşsun
Arkana hiç baktın mı?
Gittiğin yerde
saçlarına
yağmur
yağar mı? -

Gidişi olmayan dönüşlerde kaldı aklım
tutsak gönüllerin mahpus kelimelerinde hep yarım dım
Saçları olmayan bir ceylanın sekişindeydi günahlarım
Yaralandım

Şimdi sessiz gecelerin ahı yüzümde
Şarap kadehi intihar etmiş zilzurna sarhoş gecelerde
Uyuşuk saniyelerin ardında
masla dönen rüyaların
anlatıcısı kadınlar ayinde
Ve parmaklarımda bulaşığı mürekkebin
Dilimde zehir zemberek sözlerin acısı
Sözüm yok gidişine zaten hiç olmadı
Kalanların gülümsemeleri bıyık altında yarım kaldı

Ahtı, yalandı herşey, sevgiler kayıp zamanlarda saklıydı
Dörtnala giden atların nal seslerini topladım hep
Heybemdeki hayatlar hep talandı.

Şimdi git, hiç durma, yollar hep senin
Ben kendi korkaklığımla başbaşayım ah ne kötü
Cesur hayatların mümessilleri yaksınlar yine kılavuz ışıkları
Ben küskünlüğüme bulduğum kılıfları birer birer diker
Aşım, ekmeğim ve düşlerimde sakladığım gülümsemelerimi
Kefil edip yangınlardan arta kalan zamanlara
Ve hiç sıkılmadan
Suskunluğumu bedel verir hayata
Aşka dair ne varsa siler geçer
Eğer başımı önüme
Çekip gitmesini de
Bilirim...

Nermin Altındağ

Firak

Kalemdi, kâğıttı, yazıydı
Yontulmuş taşların çivisi
Düşlerimi çarmıha çaktı

Sandıktı, çeyizdi, danteldi
Gecelerde yakılan kınalar
Kurbanlığımın habercisiydi

Gitmeseydin bırakıp da hüznüleri
Ne çok yaraşırdı bu gözyaşları
Annesiz çocuklara

Çocuklar düştü düşlerime
Kıyıldı hayallerim
Kör bir testere ile

Her bir bıçak darbesi
Kan kokusu duymuş sırtlanlar gibi
Yüzüme daldılar
Yüzümü yaraladılar

Anlasaydın da ağlasaydın bu yağmaya
Babasız kalmış çocukların faturasını
Annelere çıkarmazdın
Yüzü asık sorgu memurlarına
Meydanı bırakmazdın

Şimdi ıssız bir düşün ertesinde
Yalınayak topukluyorum asfaltları
Merhamet
Nerdesin

Mayıs 2006

Nermin Altındağ

Gamsız

Tuzsuz ekmek, acımış su
Dağ başında yanık tende kalmış nem gibi
Kara gözlerinde fırtınasıyla Karadeniz'in
Özlem gibi, anneme hasret gibi
Damağımda bir tadımlık kaldın

Öksüz bir şarkının ilk dizeleri bunlar
Yarım uyaklı mısraların doğurduğu
İçimde ağlayan çocuk sussa da artık
Tuzlu gözyaşlarını katık etsem kırmızı balıklara

Mataramda şarap, uykusuz gece sesi
Bozkırda kurumuş toprak, çiçeksiz saksı gibi
Akdeniz'de durgun yürek, zakkumda ilaç gibi
Cebimde son kuruşum, kursağımda yarım lokma
Yangın yerinde kalmış eski fotoğraf gibi
Gözlerimde bir bakışlık kaldın

Bunlar kimsesiz bir şarkıya dizilen çiçekler
Bahçıvan parmakları gerek yapraklarına
Belki içinde gülen kahır durur da
Dilbaz zamanları taç yaparım saçlarına

Gece kaçmaları, gizli içilen sigara,
Kavgadan saklanan sevgili şiirleri
Toprakta yağmur kokusu, bir avuç bereket
Umudun hangi köklerde, fırtınada bahar gibi
Yüreğimde bir atımlık kurşunla kaldın

Yangın topraklara yakılan türkü bunlar
Sıcak çöl kumunda kaybolmuş düşler
Denizlerin tuzunu basıp da ciğerlerime
Kıran tutan şerbetlere saki gerek
İçini acıtan umut kurur da belki
Gamsız şiirler denizlerde kalır
Gamsız şiirler denizlerde kalır...

Nermin Altındağ

-gecenin siyah saçları-

diyordun ki bor'un pazarı geçmeden yetişeyim. pazara yetişmesine yetiştin de neden bir şey almadan gittin? oysa ki organik yumurtalar, köy peynirleri, bağ yapraklarını dizmiştim bir bir tezgahıma, yanında yolluk da vardı içinde özlem, çokça gelişinin sevinci, az biraz da gidişinin hüznü. sevincim hüznümden çok olacaktı kalsaydın. sokak lambalarının altında sabahlamasak da olurdu. verdiğin selamın yanında gözlerinin pırıltısının birazını bıraksaydın, peri tozlarından bir avuç serperdim saçlarına. dünya denen bu karanlık ormanda birbirimize iz olur, kaybolamayışlarımıza anlam katardık.

şimdi batan günün ardında, cebimde bir avuç bozuk para şingirtisiyle, elimde unuttuğun yolluğun, yorgunluğumu yollara atıp, sallana sallana yürüyorum. kuşlar son ekmek kırıntılarını toplayalı çok olmuş. karanlığa çalmış gün, karıncaları ihtiyar gözlerim görmüyor. kedilerle köpekler kavga etmeden yanyana yürüyorlar, kıyamet alâmeti zahir. bir baba elinde ekmek, evine geç kalmış, koşuyor... diyeceğim ama bu biraz abartı olacak. yok öyle bir şey. insanlar çoktan akşam yemeklerini yemiş, kadınlar apartman önlerinde ki kaldırımlarda oturuyor, çocuklar patenleriyle kayıyorlar -ışıklı patenleriyle- . babalar ne yaparlar bilmiyorum.

yürüyorum bağıra çağıra yollarda. sesim kısılana kadar, avazım çıktığı kadar şarkılar söylüyorum: "hoşgeldin yar yüreğime" , aslında "yollarına baka baka kaldı gözlerim diyecektim", demedim. akşam yemeği, hatta sabah kahvaltısı için aldığım ekmeği yine kedilere dağıta dağıta yürümüşüm. bu akşam da aç kaldım desene. her akşam "bu sefer iki ekmek alacağım" diye söz veriyorum kendime, ama her seferinde unutuyorum. beyin hücrelerim ölmeye başlamış olmalı. tıpta buna ne diyorlardı ? poşette süt olacaktı. çomar' a versem. çomar bizim mahallenin köpeği. kahvelerin oraya konuşlanır her akşam, beni her gördüğünde de hırlar. bir türlü yıldızımız barışmadı gitti. zaten adı da çomar değil. ona bu adı ben verdim. nedense soluk alıp veren bir tek canlıya dahi olsa bir isim vermezsem içimde ukde kalacakmış gibi gelirdi hep. ben de içime dert olacağına bu yaratılmışa isim verdim. neme lazım, belki gözlerim açık giderim. şuralarda boş bir kap olacaktı. sütü döksem içine. biraz da ekmek koysam. ekmek? ekmek kalmadı ki...

karşıdan birileri mi geliyor ne? hay Allah, şarkımı da yarıda kesmek zorunda kalacağım şimdi. bu yaşıma geldim, hâlâ "el ne der" kaygısından kurtulamadım. herkes evlerine çekildikten sonra evime giderken rahat rahat şarkı türkü çığırmaq için bu saate kalıyorum, illaki karşıma bir körün taşı çıkıyor. olsun. ben yine de onlara duyurmadan şarkılarımı söylemeye devam edeceğim. sonra bulutlara uçuracağım, kelebek kanadında, herbirinin sözlerini. yağmur olup yağacaklar yeryüzüne. denizlere, göllere, ırmaklara düşecekler. soğuk bir kış akşamı sırlıklam ıslatıp hasta edecekler seni. ya da bir kırkikindi vakti serinletecekler yüzünü, yüreğini. sahi, aklına gelir miyim izlerken yağmurun bu hallerini?

yine akşam oldu. iyi ki var şu sokak lambaları ve iyi ki bir bir yanırlar. karanlıktan korktuğumu sana daha önce söylemiş miydim? bir geldiğinde uzun kalırsan eğer karanlığa şiirler okuyalım seninle. belki korkum geçer de gecenin bir yarısı, ara sıra da olsa balkona çıkar yıldızları izlerim. vakit yatsıya doğru meyletmış. uyku zamanım gelmiş de geçmiş. topuklarımı arkama vura vura gideyim diyorum artık eve. belki biraz yemek yerim... yiyebilir miyim? evde kimbilir ne zamandan kalma bir parça ekmek bulursam belki. bu kedilerle başım dertte. üzülme bir kedim bile yok diye. sokak kedilerinin hepsi bizim. onlara senin yerine de ekmek veririm. sonra nasıl olsa uyku zamanım gelip geçmişken, bir çay demlerim. iki bardak doldururum, benim ki şekeriz, senin ki şekerli; bir yudum kendi çayımdan içerim, bir yudum senin çayından. sen çayın yanında ev kurabiyesi seversin, bilirim. ama her seferinde bisküviyle idare edersin,

bilirsin.

bir gün daha çekilir sahneden. gecenin siyah saçlarını örmek için kuliste yerimizi almaya giderken, önünde saygıyla e ilir, gözlerinden öperim.

05.07.2017

Nermin Altındağ

Gelin

...İnsandın, kadındın, anneydin
...Tozlu sandıklar içinde el değmemiş gelindin

Kara topraklar çaldı seni
Ağular içmiş zehirli çalı dikenleri takıldı eteklerine
Yalnızdın, hem de yaslı
Karaydı alnın, aşıktın
Tutukluydu dilin, yasaklıydın
Ağular içmiş
zehirli çalı dikenleri
takılmasaydı eteklerine
Daha çok canlar yakardın

Bir deli poyraz kattı önüne seni
Ölümüne sarıldın ayak bastığın toprağa
Toprak karaydı, toprak zehirliydi, toprak soğuktu
tutuklu olmasaydı dilin
Daha ne ağıtlar yakardın
Yasaklıydın
Bir atımlık kurşun kadar uzaktaydın

Sen istemedin yasak meyvenin tadına bakmayı
Güzel yüzlü anaç kadınlar sundu sana ham elmayı
ağulu çalı dikenleri eteklerine takılmasaydı
İştahla ısırılmış bir elmayla boğulup giderdin
Açtın, açıktaydın, yaralıydın
Tuttuğun ölüm orucuydu, karalıydın

Başında mor çatkılı ak gelin
Ellerinde daha solmamış kınaların
Aşıktın
Toy düğünlerde horon tepmen yasaktı
Bir hırçın denizin dalgalarına sığındın

Tuttuğun ölüm orucu merhem oldu yaralarına
Aç kaldın açıkta kaldın
Tuz bastın kanayan yaralarına
Bir kurtlu elmanın oyuncağı olmadın
Ağulu çalı dikenleri merhamet etti sana
Merhamet aşktan yanaydı
Güzel yüzlü anaç kadınlar saklayamadılar çirkin yüzlerini
Yasak meyveyi tatmadın
Bir atımlık kurşun kadar yakınımıdaydın
yasaklı olmasaydın
Daha ne halay başları tutardın
Ayak bastığın toprak ölümüne sarıldı sana
Tuttun dilini, ağarttın alnını
Başın dimdik
Gömdün yasını yaralı yüreğine
Ağular içmiş zehirli çalı dikenleri takılmasaydı eteklerine
Melek olur, kanatlanırdın

...İnsandın, kadındın, anneydin
...Tozlu sandıklar içinde el değmemiş gelindin
Nermin Altındağ

Gelmedin

sofrayı kurdum, okundu ezan
bir telaş ki kalmadı karnı doymayan
eller açıldı, edildi dualar
pencereden baktım
gelmedin

yaz günü, bir sıcak çorbadan başkası yenmez
bir demlik çay içmeden sofradan kalkılmaz
bu akşam çay gecikmiş sen geleceksin diye
çaydanlığı ocağa az önce koydum
gelmedin

merak ettim doğrusu yolda mı kaldın
otobüsün mü kaçtı, taksi mi bulamadın
verdiğin sözleri hep tutardın
kaynadı su, buhar oldu, uçtu
gelmedin

akşam namazı çıktı, yatsı da okundu
çaysızlık başıma vurdu
sensiz bir yudum boğazımdan geçmedi
börekler soğuyalı çok oldu
gelmedin

ah be çocuk, demlikte çay acıdı
bir çift kelam havada asılı kaldı
akşam kuşları yuvalarına çekildi
bilseydim iyi olduğunu
gelmedin

Nermin Altındağ

Gölge Oyunu - 2. Şiirin Gölgesi

Gök yarılr
Şiir düşer
İlmek ilmek
Hece hece

Gök yarılr
Şiir düşer
Damla damla
Güneşe

Duygu duygu
Şiir yazılır
Kuş kanadıyla
Gündüz gece

Yalınayak
Yürür gider
Bir orada
Bir burada
Gölgesi koynunda
Yürür gider
Geceye

Nermin Altındağ

Gölge Oyunu- 1. şairin gölgesi

Şair
En güzel şiirlerini
Gece yazarmış
Yalnız
Sessiz
Kimsesiz

Sırtında küfesi
Depremlerden
Yangınlardan
Savaşlardan artakalanları toplar
Şehir çöplüklerinde
Boş yer ararmış

Gündüzün karanlığından kaçıp,
Gece aydınlığına sığınınca
Göğsü
Anne kokusuyla dolarmış

Zor zenaatmış şair olmak vesselam
Farz-ı kifayeye sığınan insancıkların
Umursamazlıklarına mecbur
Küfesindeki acıyı, ağıdı, irini
Her gece
Bir kurşun kalemle
Açtığı beyaz bir sayfaya
Lime lime
Boşaltırmış...

Nermin Altındağ

Gölge Oyunu- 3. Aşkın Gölgesi

Kaç hecede saklı
Ruhumun özgür yanı

Kaç hece kovalar
Gün batımını

Kaç hece anlatır
Gün doğumunu

Kaç hece anlatır
Aklımın sivruluşunu

Nermin Altındağ

Gümüş

Yeşil yaprak hışırtısı
Börtü böcek uğultusu
Karışırken kumun sıcağına
Ay suya dolanırken
Gümüş ipliklerle gel kapıma

Duvarlarım yok benim
Tuğlalarım temelimde
Dimdik ve mağrur adımlarla
Gözün gökte
Elin yüreğinde
Gümüş taraklarla gel saçlarıma

Yüzün perileri kiskandırısın
Saçının yedi teline dokunduğun
Dilsiz dostuna veda etmeden
Bir elin onun bağrında
Diğer elin bana yeter
Gümüş mızraplarla gel bana

Geçmiş kelimelerin zindanından koyverdim
Geleceğime düş ol, yüreğime düşekoy
Hem dilini bilmediğim türkülerini söyle bana
Hem yaralarım merhem ol
Omzun başıma yastık olsun
Gümüş kanatlarla gel ağlamalarıma

Kelimelerimi anladığın kadar
Tılsımlarıma duacı ol
Efsunlu gecelerin uykusuz saatlerinde
Bana annenin ninnilerini söyle
Yırt geceyi, sabahı gündüze kat, ömrümü çal
Üzüm karası gözlerin şarap olsun sarhoşluğuma
Canıma can kat kurban olduğum
Gümüş sevdalarla gel koynuma

Nermin Altındağ

Günebakan

İstemem alkışlamayın
Kabul etmeyin aykırı söylemlerimi
İllegal sınırlarda legal söylemlerinizi olsun
Alnımın tam ortasından vurun beni
Liberal nutuklarınızla çekilsin kanım
Hırsım
Kentli evlerin lüks tuvaletlerinde
Midemden boşalsın
Öfkelerim kanser olsun sarsın ciğerlerimi
Doğu ile batı arasındadır sıkışmışlığım
Şaşkınlığımla haykırışlarım
Size hain kahkahalar attırsın
Ben sizin alın yazınızda saklıyım
Ütülü elbiselerim gibisiniz
Buruşuk yüzünüzü ne güzel gizlemişsiniz
Bütün suskunluklarım aşka dair
Oturmayın sofralarımın duası
Yabanlığımdır ahbablarınız

Bu ne yangın
Kızıl alevler sarmış çevremi
Akreğim
Zehrim kendime
Bunalırsam
Kendimi kendim zehirlerim
Nahoş kelimeler fısıldarken dilim
Küskünlüğüm dağlara
Nasıl bir büyüdür ki bu
Doğumumdan ölümüne
İzler beni adım adım
Sorularım
Yılanlarla dost
Her biri katilim
Katli vacip bir deli isem
Yakın beni
Bütün şiirlerimi size vereyim

Yere battı sarnıçlarım
Susuzluğum deryaları aştı
'Herşeyin zıttıyla kaim olduğu' bu alemde
Bir insanın ruhsuzluğuna
Bir de aşkların yanılgısına alışamadım
Kim derdi ki ideallerim aşacak boyumu
Yıkık kaldırımlarda kör-kütük dolaşırken
Ayağıma takılan bir taş parçası
Alıp götüreceğim beni
Başka alemlerin aşk sancılarına
Sessizliğim sesimin yankısı iken
Ben
Başkaldırıyorum bütün dizelere
Şiirlere
Ve şairlere

Hayat dikenli bir kuyu
Ne şiirlerim korur ruhumu
Ne o engin felsefeleriniz
Bildiklerim bilmediklerimin habercisi
Dilimin kefilidir rüyalarım
Elbet bir gün
Kentli evlerden
Küt ilişkilerden
Ve parıltısız gözlerden
Kurtulur
Geçmişimin saklandığı
Geleceğimin temellerini attığım
Bu topraklarda
Güne baka baka
Döner dururum
Bir elimde yakaladığım umutlar
Bir elimde dağıttıklarım
Bir günebakan tarlasında

Nermin Altındağ

Hak

Büyük ve karanlık bir bahçede rüzgarın unuttuğu kurumuş bir yaprak gibiydi gözlerin.
Yanılmışım.

I)
Rüzgar
Süpürdü baharı bahçelerden
Karardı bulutlar
Bulutlar
Gözlerimden gözlerine indi
Doğruydu herşey
Herşey yalandı

II)
Yakamoz altı
Deniz dalgalarıyla
Çiviledim kalbimi
Çarmıha gerilmiş İsaydım
Kızıldenizde Musa
Üzgündüm ve sen yoktun
Üsküdar'da
Kalbimi
Çivileriyle birlikte
Bıraktım
balıkların
sırtlarına

III)
Yak
ve
boz
ne varsa
Tılsımı yitti hüzünlü gözlerinin
Aldım
ve
gömdüm
onları
Gülhanenin
kahverengi zamanlarına
Kurumuş yapraklar
Daha yeşermeden öksüz
Daha doğmadan yetim

IV)
Yaz
ve
güz
Serinliğıydi açık
Yüreklerin
Ben senin kadar
İhanet etmedim
Hayata

V)
Süz şimdi
Sevgiye dair ne varsa
Damıt
ve dağıt yüreğindeki aşkı
Timsah gözyaşlarıyla
Sen bunu hakettin

VI)
Mevsim
Buharlaşan
Mutlu bir yazın ardında
Öldüren
Yağmurlu bir güz

VII)
Ben bunu haketmedim

04/10/2005/Kadırga

Nermin Altındağ

Harut ve Marut

sezgiler
ah talan olmuş bir ömrün baharı
neresinde durduğumuzu bilmediğimiz bir yoldayız şimdi
geceler cenabet
yanılt beni sezgim
sustur içimin harut ve marutunu

korkular
ah bir yalanın orta yerindeyiz
korkaklığımıza sığındık,
ağlak zamanlardayız
suç ortağımız geceler
konuşturamam içimin yangınlarını
susacağım, kuşlar uyanmasın

incinmiş ve mağlup olmuş yüreklerin isyanı mıdır aşk
ya da dürtülerimizin bahanesi mi
nasıl incinir ve nasıl mağlup olursun
cevabı yok
bedelidir kaybettiğimiz zamanlar talan ettiğimiz sözcüklerin
şimdi an aşka dairmiş öyle mi
koca bir yalan

kaldırım yosmalarıyla düşüp kalkıyorum kaç gecedir
düşlerimi fareler tırtıklıyor
tutkular başa bela
dokunduğum her sözcükte aradığım huzur
belki bir yalanın
orta yerinde
bulduğum doğrudur
beni gecelerimle barıştıran

dağa çıkmış aklım, başımda kavak yelleri
bitti dediğim her an bir yenisi başlıyor yolculuğumun
tuzlu göllerin kenarında verdiğim molalar şahittir hovardalığımıza
ayyaş geceler neden şahit olmuyor yalnızlığımıza
sarhoş mektubudur yazdığım
bilirim
okunmaz
kenevir yaprağını gözlerimle kemiriyorum
sezgilerim korkak
çapkınlığına hovardalığımı çarp
ayyaşlığımıza bir kadeh de sen düşür
talan et düşlerimi
arsızlığımı ayaklar altına al
uyku arası molalarda gördüğüm düşlerime at imzanı
yüreğin katına al

Nermin Altındağ

Hasan'ın bana anlattıkları

Hasan'ın bana anlattıkları hiç hoşuma gitmiyor
Kara kömür madenlerinden yükseliyor gaz sancıları
Bir kıvılcım yeter, patlar yer gök, dünya cehennem
Sigara da yetmez böyle zamanlarda, ciğerlerde hep bayram
Hasan'ın bana anlattıkları hiç hoşuma gitmiyor

Kadın kıvrım kıvrım nehir Hasan'sız ve sabahsız
Hasan'ın gölgesi yollarda sabahlar, kadın umarsız
Hicaz peşrev dinler rakı sofrasında katıksız
Her kırıtmasında bir cennet daha yıkılır, akşamlar duasız
Kadın kıvrım kıvrım nehir Hasan'sız ve sabahsız

Umutsuz bir durum, aşk kayıp, sahi nerelerde
Bir hayalin peşine koşmak doyurur mu ruhumu
Bir kuş gelse bir çalıya tünese açılır mı kapılar
Her sevişmeden sonra kırık bir tasma kalır boynumda
Umutsuz bir durum, aşk kayıp, sahi nerelerde

Yaşamak aşka dair her ne varsa evrende
Bir gecelik sevişmeler ne çok yoruyor insanı
Kadın Hasan'a bir gülse Hasan ömrünü verecek
İmreniyorum, Hasan adını ne güzel söylüyor
Hasan adını söyledikçe uykularım kaçıyor

Hasan kıyısız deniz, çaresiz ve kadınsız
Her taşın altı cehennem ve her cehennem amansız
Hasan leyli bir mecnun, hep sessiz hep sesiz
Kadın aşifte hayatın yontucusu, ekmeksiz ve zeytinsiz
Hasan kıyısız deniz, çaresiz ve kadınsız

Başiboş zamanlarda ömür çalan hikâyeler
Bırak Hasan, bırak da gitsin giden
Gelmeyene bağlamak koca bir yüreği
Yarım adamsın, bırak kendini sokaklara atsın
Başiboş zamanlara ömür çalar hikâyeler

Amansız bir zamanı dilenmek zoruma gidiyor
Düşsüz gecelerde içim acıyor, hep kahr hep kahr
Hasan'ın bana anlattıkları hiç hoşuma gitmiyor
Solgun bir akşamdan kalma anason kokuyor
Hasan'ın gözlerine akşamdan kalma yaşlar doluyor

Bu hikâyede bir şeyler ters gidiyor, sönüyor lambalar
Akşamlar uzadıkça kadın Hasan'dan kaçıyor
Kadın Hasan'dan kaçtıkça Hasan susuyor
Hasan sustukça nehirler ağlıyor
Hasan'ın bana anlattıkları hiç hoşuma gitmiyor.

Nermin Altındağ

Hatıra

kanat vuruyor yine düş gezgini serçeler
sebebimsin, dağlama yüreğimi
ayrılığın şarkısı düşsün artık dilinden
vuslat gurbetin kadim dostu
üşüme
al şiirlerim senin olsun

ah gece yüzlü yetimim
öksüzlüğüm başa bela
çağırdım yine heyheylerimi
sana yer kalmasın diye şiirlerimde
şimdi bir oyun havası parmaklarımda
yasını tutuyorum sevdamin
sebebimsin, dağlama yüreğimi
üşüme
al şiirlerim senin olsun

tüm yaşanmışlığıyla hayat
sararmış bir defterin sayfaları arasında kaybolmalı
kaybettiğim her savaştan bana arta kalan
kurşunkalemle yazdığım bir şiir olmalı
şimdi senin de yasını tutuyorum
sağ yanımda sakladığım hüznün sınırlarından çoktan taşı
senden bana hatıra yetim yüzlü geceler kaldı

Nermin Altındağ

Helvadan Putlar

Kırık zincirlerle döşeli yollarda
Ayaklarım birbirine dolandı
Helvadan putlar yaptım

Kâbenin sahibi vardı
Tek derdim develerim olmalıydı
Ben koyun oldum
Onlar sahipsiz kaldı
Yaptığım putlara taptım

Yüzüm yağmura dönük
Yürümeyi unuttuğum yollarda
Bir ileri, bir geri
Her düşüşte yeniden kalkmak için
Yedim helvadan putlarımı
Affediniz
Açtım...

Nermin Altındağ

Helvadan putlar.

Kırık zincirlerle döşeli yollarda
Ayaklarım birbirine dolandı
Helvadan putlar yaptım

Kâbenin sahibi vardı
Tek derdim develerim olmalıydı
Ben koyun oldum
Onlar sahipsiz kaldı
Yaptığım putlara taptım

Yüzüm yağmura dönük
Yürümeyi unuttuğum yollarda
Bir ileri, bir geri
Her düşüşte yeniden kalkmak için
Yedim helvadan putlarımı
Affediniz
Açtım...

Nermin Altındağ

Hırsız

- Şiiri ikinci tekil şahıstan kurtarmak gerek
Güle güle sevgilim-

Sizin bütün sevgilileriniz benim
Her gece birini alır koynuma
Sonra bir başkasıyla sevişirim
Yüzü yok hiçbirinin
Her birinin suretini alır
Kapının arkasındaki ceketimin
Sol yakasına iğnelerim
Her gece birini alır koynuma
Diğerinin kokusunu içime çekerim
Islak havlular değer gözkapaklarıma
Zannedersiniz ki
Koynuma aldığım her bir sevgili
Sizin
Kendinizin...

Her gece sevgililerinizi çalarım
Önce seslerini
Sonra yüzlerini
Yüzlerinin yeri kapının arkasında hep hazırdır
Sifonu çeker
Kanalizasyona yollarım
Seslerini
El yordamıyla dokunduğum her bir beden
Sonsuz bir mide bulantısını çağrıştırır
Hiçbirinin yüzünü görmeye tahammül edemem

Her gece düşlerinizi çalarım
Hayallerinizi
Belki bin kere tekrar ettiğiniz
Kusmuk bulaşığı sözlerinizi
Hep aynı şarkıyı söyler
Ve her defasında ilk kez söylüyormuş gibi
Hüzünlenirim
Tıpkı sizin gibi

Her gece aynı düş
Gözlerim bütün gece kapalı
Aklım bütün gece açık
Her gecenin sonunda
Sevgililerinizi terk ederim
Tıpkı sizin gibi.....

Nermin Altındağ

Hırsız.

- Şiiri ikinci tekil şahıstan kurtarmak gerek
Güle güle sevgilim-

Sizin bütün sevgilileriniz benim
Her gece birini alır koynuma
Sonra bir başkasıyla sevişirim
Yüzü yok hiçbirinin
Her birinin suretini alır
Kapının arkasındaki ceketimin
Sol yakasına iğnelerim
Her gece birini alır koynuma
Diğerinin kokusunu içime çekerim
Islak havlular değer gözkapaklarıma
Zannedersiniz ki
Koynuma aldığım her bir sevgili
Sizin
Kendinizin...

Her gece sevgililerinizi çalarım
Önce seslerini
Sonra yüzlerini
Yüzlerinin yeri kapının arkasında hep hazırdır
Sifonu çeker
Kanalizasyona yollarım
Seslerini
El yordamıyla dokunduğum her bir beden
Sonsuz bir mide bulantısını çağrıştırır
Hiçbirinin yüzünü görmeye tahammül edemem

Her gece düşlerinizi çalarım
Hayallerinizi
Belki bin kere tekrar ettiğiniz
Kusmuk bulaşığı sözlerinizi
Hep aynı şarkıyı söyler
Ve her defasında ilk kez söylüyormuş gibi
Hüzünlenirim
Tıpkı sizin gibi

Her gece aynı düş
Gözlerim bütün gece kapalı
Aklım bütün gece açık
Her gecenin sonunda
Sevgililerinizi terk ederim
Tıpkı sizin gibi.....

Nermin Altındağ

Hicran

Vur kadehi, aksın yine bir nefes mey, şiirin en dibine
Savur kelimeleri, yansın yine dilin, sarhoş ol bu gece

Savrul git kelimelerin en gizemli seyrinde
Yak ateşi, savur külleri, kızıl bir nehrin gölgesinde

şiir ol, şair ol, aşık ol tut elini suzanın
Bu bir matemdir, şarkısıdır hicranın

Nermin Altındağ

Hikaye

I)

kadın kaldırdı gökyüzüne başını
yağmur okşarken saçlarını
yüzüne yüzüne vuran damlaları
sevgilisinin ellerine doladı düşlerinde
yumdu gözlerini
ve bıraktı kendisini
bir yağmur bulutunun içine

adam eğdi başını
yağmurun selamını aldı
yumdu gözlerini
sakladı koynuna
başım gözüm üstüne

yağmur baktı, baktı, baktı
yerle gök arasında
düşsem mi düşmesem mi
ayrılısam mı özümden, umut mu olsam yeryüzüne
kadına gözyaşı, adama selam
toprağa bereket, denize damla
hasretle vuslat arası bu yolda
nerde bulsam da kendimi
yağmursam yağmurluğumu bileyim dedi
yumdu gözlerini
önce kadının yüzüne
sonra adamın ellerine
dokundu ve
düştü kurumuş bir çiçeğin dibine

II)

kadın
yokluğuna dair ne varsa
yükledi yağmurun sırtına
adam
varlığına dair ne varsa
sakladı damlaların ardına
yağmur
sakladı vuslatını
bir bahar çiçeğinin
taç yaprakları arasına

III)

kadın
ağlamasa artık
ağlamasa yaşanmışlıklarına
adam saklanmasa artık yaşanmışlıklarının arkasına
yağmurun vuslatı bir başka bahara.....
bir başka bahar.....

bir başka.....
bir.....

Nermin Altındağ

İhmal

...dayıma...

Korunaksız gecelere terkettin
koynundaki bebeği
Yalınayak düştüm de yollara
Her bir yıldıza saçının bir telini bağladım

Önce sol yanımdan başladı beyazlar
Boya paletlerine dalınca gözlerim
Anladım ki artık ihtiyarladım

Toprak çekiyor şimdi kalemimi
Gözlerim kurumuş pınar başları
Yenik ekin tarlalarından beterim

Mezarına bir tek gül dikmeliyim
Karakızlara çingene demeliyim
Annelerin gözyaşlarını devşirmeliyim

İhtimal o ki
Gök yerin alnından öpünce
Bütün kurşunlar
Silahların boğazında kalacak

Toprağa diri diri gömülen
Kız çocuklarına mı yakılmıştır ki
Bedevi türküleri
Anlamadığım bütün diller taş olacak

Kulağımda baştığım toprakların çığlığı
Cenaze başı ağıtçı kadınlara
Laneti
Mezar taşları okuyacak
Sahte gözyaşlarına şişeler tutmayacağım
Ağlamayacağım

-mezarıma bir tek sen ayak bas-

Nermin Altındağ

İki Gözüm

Dört duvar arası
Ödenmeyen maaşlar
ve elektrik faturaları
Mayası tutmamış sevdalardan
yükselen ekşi kokular
Sen kovul Basmaneden
Ben Kadirgaya ağıtlar yakayım

İki gözümün nuru
Bir çift ayak kokusu
Dualarımda gözyaşı
Sen kaldır ellerini göğ
Ben dualarına ortak olayım

Sözlüklere yetecek kadar
Kız ve erkek çocuklara
bulduğum adlar
Sen yağmura sakla umutlarını
Ben yağmura adaklar adayayım

Hani yoksulluk beladır ya başa
Hani doyurmaz karnımızı merhamet
Zengin puştların parası yorar ya çenemizi
Sen dört tane gökdelen dik göğ
Ben şantiyelerde çay dağıtayım

Sessiz sokak lambaları aydınlatırken Sultanahmeti
Kediler avutur sokakta yatan Ayşe Teyzeyi
Sen otel odalarında tek başına geçir baharları
Ben taş ambarlara hapsolayım

Yeter be iki gözüm bu kadar hasret
Sen aç yüreğini bana
Ben öbür tarafa gözlerim kapalı varayım...

Nermin Altındağ

İkinci İzmir Cinayeti

İbrahim
Gönlünü put sanıp da kıran kim

Asaf Halet Çelebi

İKİNCİ İZMİR CİNAYETİ

- Abdullah Uğur ve Ebu Bekir Derda'ya -

Reyhan kokusuna inat küflü yosunlar
Ellerin eziyor altın varaklı çerçeveleri
Süzgün sözlerimi şeytan dürtüklüyor
Susmalıyım, konuşursam ağlarım
Reyyan yüzüne inat küflü ağıtlar

Efsunu bilgeliğin şair mi etmiş seni de
Bu kadar çabuk mu büyötmüşsün içindeki yılanı
Yılan yalana tâbi, ayakları yok
Yok oğlu gök, rahmet ok
Efsunlu omuzu kadının erkek mi etmiş seni de

Ceplerimde yatıramadığım hacılar ve eksikliği zülmün
Şarhoş bardaklar çağırıyor, gitmeliyim
Ölü sineklerle dansım var, bu gece yitmeliyim
Zillere ve zurnalara eşlik etmeliyim
Ceplerimde okumadığım şiirler ve cinayeti İzmir'in

Elbisesi süslü gelin, kanıyor ciğerlerin
Elleri sıcak ölümün, gidemem gidemem
Pencerede saksı ağlıyor, ağlıyor Aze'm
Elleri sıcak Azrailin, sevemem sevemem
Elbisesi kanlı gelin, kanıyor gelinliğin

Parlıyor otuzüçüncü dişim, cinayetin tek şahidiyim
Hem maktulum, hem katilim, hem şahidim
Bilseydim türkü söylemesini hiç sönmezdi ateşim
Hem kadını, hem erkeğim, hem meleğim, hep iblisim
Patlıyor otuzüçüncü dişim, cinayetin tek sebebiyim

Misketimi kaybettim, ütülen hep benim
Mesnetimi kaybettim, kimliğim hükümsüz
Melekemi kaybettim, kayıtsız köşelerdeyim
Mirasımı kaybettim, evsizim, döşeksizim
Misketimi kaybettim, ütölen hep benim

Eyvahlara karıştım, ervaha bulaştım
Dolunayla yarıştım, dişlerimi parlattım
Eldivensiz ellerle cinayete karıştım
Dolunayla baktım, bulutlarla yarıştım
Eyvahlara alıştım, eyvanlarda kan karışığım

Rahvan yürüyüşleri çöllerde bıraktım

Çölüme bir damla su ol, merhametsiz rahibim
Karaağaç gölgesiyim, bozkırda gelin-ciğim
Susuzum, sussuzum, kepezsiz gelinim
Rahvan yürüyüşleri çöllerde oynattım

Vakit sabaha ermez, hiç batmaz güneşsin
Gözlerimi yakan kar taneleri sözlerimi serinletmez
Çalmadım kaburga kemiğini, elmayı da ben dişledim
Bütün suç benim, kalbimi hep dinledim
Vakit sabaha ermez, hiç bitmez güne eşsin

Anlamaz dilim süslü kelimelerden
Bilgelikten vazgeçtim, hele şair hiç değilim
Uhud'da Halid'e dokunabilseydim
Dikilitaş'a yazardım sesini, suretini, siretini
Ağlar dilim puslu sözlerinden

Nedenliyim, neden hep sendeyim, ben nerdeyim
Nerde başladım, nerde bittim, neden bu kadar bıçareyim
Gururu taş edip çekince burnuma
Kangrenlerle nimetlendim, cenazemin başını çektim
Nedenliyim, hep sendeyim, sen nerdesin

Takvimlerden kopan her bir yaprak toprağa karışan
Bilmediğim yollarda rüyalarımın dalaşan
İzdüşümleri yalan yılların, gerçeğim yok
Kandırmacası yaşlanan yüzümün ve çirkinliğimin
Takvimlerden kopan her bir yaprak toprakla kucaklaşan

Olmasaydı ellerim bu kadar hain
Varsaydım menziline peşine takıldığım trenin
Çekmeseydim frenini yorgun yüreğimin
Tek suçlu ben miyim, hep deli sen misin
Olmasaydı yüreğin bu kadar hain

Kokmazlığına aşinalığım kaktüslerin
Eski zamanların efsanesi, Asya'da Hazar'ım
Hazarım, hazanım, harmanım, ahuzarım
Gülizarım dağlarda, iniyim eşkiyanın
Korkmazlığına aşınayım korkaklığımın

Sus, uyanmasın serçeler, buhuruna gebeyim
Yak bütün gemileri, Endülüs'te rakkaseyim
Düğünlerde dua eden tozlu gelinim
Sarıkız'ın tekkesinde ayın yapan meczup çirkinim
Sus, uyanmasın serçeler, buhranına gebeyim

Olmasın, cenazemde kimse ağlamasın, etimi akbabalar kemirsin

Dolmasın mezarım, toprağım olmasın, olmasın mezarım
Cinnet mahalli kayıtlara geçmesin, adımı kimse bilmesin
Adını herkes bilsin, sahi, adın neydi senin
Olmasın cehennemde başka kimseye yer, Tanrı zebanileri azad etsin

Yokluğun zehirden aş, varlığımdan bihabersizimsin
Habersizim, ajanslara dolunay vakti geçmişim
Serseri mayınım, kim bilir nerde patlarım
Gülizarımı Bornova'da polisler ben ihbar ettim
Ege'yi intiharınla neden kirlettin
Bu cinayeti de kayıtlara ben geçtim
Kendim çaldım, kendim oynadım, kendim söyledim
Dokuz sekizlik çingeneyim, kemanımın kopuk teliyim
Yokluğunu varlığıma sebep bildim, seni hep sevdim
Hep sevdim
Hep sevdim
Hep sevdim
Hep sevdim
Hep sev.....
Hep.....
.....

15.11.2005 (16:00 20:41) Dolunay vakti KADIRGA

Nermin Altındağ

İnadına/Aşk

-Ben başkalarına yazmak için hep kendimi kandırdım.
Bu şiir de aslında hep sanaymiş...-

Hani eser ya deli bir yel kavakların başında
Yalnız akşamlarda yoldaşın gece kuşlarıdır
Geçen her trende aradığım silüetin
Belki aydedenin bir oyunudur gözlerine düşen hayalin
Adını aşk koymalı mı bu çarpıntının
Aklım karışık

Hani uzansan ellerine diyorum
Kokun sarıyor içimi, bırakamazsam, korkuyorum
Nasıl da ıslanmışım, içime işlemiş yağmur
Birazcık sarsan beni kollarında, ısınsam diyorum
Gözlerim aradıkça gözlerini içim titriyor
Adını aşk koymalı mı bu titremenin
Aklım karışık

Şimdi bir vapur geçmeli denizi yara yara
Soğuğa aldırmadan dans etmeliyim köpük yumaklarıyla
Belki bir şarkı söylerim çatılarda martılara
Hâlâ gelmemişsin hiç buluşmadığımız durağa
Hay aksi rüzgar da tam esecek zamanı buldu
Adını aşk koymalı mı bu üşümenin
Aklım karışık

Hiç durmuyor trafik lambaları, gözlerim yollarda
Kalabalık içinde kadim bir yalnızlıktır bu bekleyişler
Nasıl da özlemişim sesini, gelsen ya artık
Gördüm işte yüzünü, rüyam gerçek oldu
Çoğaldın yalnızlığımda, ışığıma kanat vurdun
Adını aşk koymalı mı bu kalabalığın
Aklım karışık

Geldin işte, tam karşımdasın, bir deniz kadar yakınımda
Konuşuyoruz şurdan burdan, biraz iş, ama hep aşk
Sonra bir sigara yakıyoruz, sessizleşiyor birden ortalık
Bardakta çay soğumuş, ellerimiz de
Unutmuşum işte şekerini de karıştırmayı
Yaslasam diyorum başımı omzuna
Adını aşk koymalı mı bu yangının
Aklım karışık...

Ekim/Kasım 2005 KADIRGA

Nermin Altındağ

İncir Duası-1-Kambur

Tokmağını gözüme vuruyor ölüm (kambur)
Gözümü gökyüzüne çalıyor ölüm (kambur)

sardunya kokulu sohbetler gelirdi her akşam kapıma
biraz sevinç çokça hüznün otururdu göz kapaklarıma
keman sesini bilmeyen bir öykünün kahramanlarını izlemek
ve sonunu çok iyi bildiğim bir filme dönüştürmek bu senaryoyu
nasıl da acımasızdı düşler ve nasıl da habersizdi anneler bu marazdan
merhem olup akmak gerekirdi kelamın orta yerine
göğre üç elmanın siparişini vereli çok olmuştu ama
postacı yoktu hala görünürlerde
ne çok yıla bedeldi sardunya kokuları
ve bu sene de açmayacaktı akşam sefaları
heybeme biriktirip de bunca sancıyı
imrenerek okurdum her şarkıyı çokça duayı
ve her çalınışında kapı tokmağı
kamburunda umudu taşıyan kuşçu gelirdi
binlerce rakamın arasına sıkışmış sigara molalarına

Aşk kambur bir kuşçudur kafdağının bu yamacında...

Nermin Altındağ

İncir Duası-2-Zamansız

Ayağını yorganına göre uzatıyor ölüm
Hesabını mahşerde veriyor ölüm

Boğazın bu yanı güneş öte yanı kar
Bu anlaşmanın en masum tarafı ticari kâr
Yanaktan bir makas belki küçük bir öpüş
Akşamlar ne kadar soğuk anne akşamlar hep zarar
Dudak kenarına kıvrılmış zoraki gülmeler
Ve rüzgârda salınan sancısız ihanetler
Ahuzar etti de mikail bir kış vakti göçtü serçeler
Boğazın öte yanını delik deşik etti tümörler
Duanın kötüsüne bakardı küçücük bir ders belki bir özür
Göğün dibi delindi, taş mı yağacak başımıza
ve ebabiller hep mi sadık Muttalib'in taptığına

Aşk farsız bir zardır zamansız zarflarda

Nermin Altındağ

İncir Duası-3-Mavi

Rüyasını hayra yormuyor ölüm
Türküsunü bir daha söylemiyor ölüm

Ne çok araba geçerdi sağından solundan
Yağmurlar başörtüsünü ıslatırdı
Babasını bırakıp giden küçük kız çocuğu
Bir kere daha kırmıştı aynaları suretini görmüyordu
Görmüyordu gözleri, gözleri yorgundu
Kalem tutan ellerinde kokusu gençliğinin
Suya sabuna bata çıka geleceğini arıyordu
Otobüs terminallerine devrolmuş gurbetin acıları
O depremin artçıları dans etmesin artık kapımda

Aşk mavi bir ölümdür fay hattında

Nermin Altındağ

İncir Duası-4-Yetim

O yetimin adını aşk koyuyor ölüm
Aşka faturayı peşin kesiyor ölüm

Bir kış günü o yetimin yasını yakarak ısındım Kadirga sokaklarında
Her alevde saçlarım biraz daha beyazladı
ve her beyaz dip koçanlı bir faturaydı
Sokakta yatardı Ayşe teyze bir tek kediler yoldaştı ona
Başımın üstünde bir çatı ve mutfağında yemeğim vardı
Gençlik hezeyanları orta yaş sancısına dönüşürmüş hem de pek hızlı
Ağlasam da ses yoktu duvarlardan sadece şiirlerim vardı
Nasıl bir ah almış olmalıyım ki bu çile hala sona varmadı
Altın ve gümüş tacirleri en derin uykularındaydı
Sabah olacaktı ve kar yağın sokaklarda esrar içecekti çocuklar
Ne çok şiire bedeldi bu sokaklar ne çare ki bana yer yoktu
Yer yoktu gözyaşlarına ve hayat yorgun bir orospuydu onun bunun yatağında

Aşk yetim bir maşuktur o dağın arkasında

Nermin Altındağ

İncir Duası-5-Kelebek

Yusuf'u kuyuya atıyor ölüm
Yusuf'u deliler kervanına katıyor ölüm

Dilini bilmediğim türkülerini dinledim belki ağlarım diye
Bildiğim türkülerden farkı yoktu, ne çare, ağlamadım
Kelebek ömrüne sıkışmış şiirler denedim, ağlamak kadar zordu
Umut bir akşam üstü bütün şiirleri yordu
Sessiz bir ölümün tanığı oldular sonra
Kozasından çıkan kelebek önce talih kuşlarını vurdu
Şarap şişeleri ve müsfette kağıtlar arasında
Saklanacak bir tek anılar vardır artık bu keşmekeşin ortasında

Aşk ölüme kaçıtır kelebek kanadında

Nermin Altındağ

İncir Duası-6-Dağçiçeği

Çiçek koklamak yasak mı artık ey ölüm
Ö dağın ardına gitmek tuzak mı ey ölüm

Önce şehirler sarmaş dolaş oldu müstear isimler arkasında
Bir hayalin peşinde koşmayınca yazılmazmış şiirler
Acı sinmeyince tadı yokmuş hiç birinin bu böyle yazılasıymış
Daha benden gayrı aşık yoktu* bilmiyor muydu bunu türküler
Yokluğuna yoksulluğu katıp edip yalnız yedim kuru ekmeği
Koklamak yasaktı bu dağın eteğinde akşam çiçeklerini
Kaybolduğum sokaklarda yitti sen gibi bütün o rüyalar
Şimdi sadece bir hayalet var önümde ardımda sağımda solumda

Aşk akşam kokulu dağ çiçeğidir taze mezarda

Nermin Altındağ

İncir Duası-7-Mezopotamya

Kediyi öldüren merakı da öldürdü ölüm
Sermayeyi kediye yükledi ölüm

Hayal meyal hatırladığım şiirler vardı yolunu bilmediğim dağlarda
Fotoğraf karelerini sakladım sonra günahlara
Öksürükler hapsolmuş zindanlı kalelerin kapılarına
Ağrısı hiç dinmezmiş o kapıyı çalan ellerin
Hangi türküydü sahi o yollarda çağırdığım
Babamı özlemekti belki yalnızlığımda yıkılmış kalelere sığınmışlığım
Haritalarda kaybettim yolunu aşkın hiç utanmadım
Özlemek tüyüne dokunmaktı şeytanın
Ve sonsuz olanı isterken yitirmekti yolunu
imge çöplüğü şiirlerin ortasında
Bu lanet atalarımдан kalmış olamaz bana

Aşk Mezopotamya'dır yetmişikibuçuk dağın ortasında

Nermin Altındağ

İncir Duası-8-Matematik

Hayayı şiirlere katıyor ölüm
Münkeri Nekiri çağırıyor ölüm

Ay yüzüne muştular vermek gerekirdi o serabın
Üzülme demeliydi, bu şiirler yoldan çıkarmaz seni
Sen Ayşe olmalıydın bunca namussuzluğun içinde
Gözlerinden çalmalıydım bir damla özsuğunu
seni dinlerken gülüp geçmek yerine birlikte ağlamalıydık belki de
Kaybolmaların anlam katmalıydı bu çöplüğün orta yerine
Adını bilmek yetmeliydi iyi düşler görmeye
Binlerce rakamın bile hesaplayamadığı masumiyeti görmeliydim muhasebe derslerinde
Sana anlatırken hayatın carisinin nasıl tutulacağını
Ben karıştırdım hesap pusulasını serabın bu yanında
Adın vardı sadece hesap pusulalarında

Aşk cisimsiz bir biçimdir matematik kitaplarında

Nermin Altındağ

Kadınlar

ne kadınlar gördüm dudakları mühürlü
dişleri kenetlenmiş dönmez dilleri
tüketilmiş kelimeler tutsağı zihinleri
unutmuşlar en güzel cümleleri
ne kadınlar gördüm konuşmaya hasret
eğildim ve öptüm dudaklarından

ne kadınlar gördüm gözleri mühürlü
kirpikleri birbirine sımsıkı kilitlenmiş
bir açsalar dökülecek kin dolu bakışlar
unutmuşlar ısıltılı bakışları
ne kadınlar gördüm bir damla yaşa hasret
eğildim ve öptüm gözlerinden

ne kadınlar gördüm elleri mühürlü
ah bir dokunabilseler sımsıcak bir söze
ellerinde keskin bir kılıç, kesiyorlar bütün yolları
istedikleri yüreklerine atılacak bir tek kurşun
ne kadınlar gördüm kolları hep boşluğu saran
eğildim ve öptüm ellerinden

ne kadınlar gördüm yürekleri mühürlü
dudaklarında dökemedikleri en güzel aşk sözcükleri
ah bir bakabilseydi gözleri ısıltılarla
tutabilseydi elleri sımsıcak bir yüreği
volkan olur yakarlardı bütün aşk yoksunu hainleri
ne kadınlar gördüm yürekleri yaralı
eğildim ama öpemedim alınlarından...

07/12/2004 Bor NİĞDE

Nermin Altındağ

Kadırga'ya/Ağlayan Aşk

Baskınlar ve yağmalar
Bir gecelik aşklar
Ağlamayı bilmeyen kadinkızlar
Erkekliği bir duvar dibinde kalmış
Esrarkeşliğine arabesk
 Bir aldanışı delil sunan
 Yanlış delikanlılar

Bu nasıl bir hayat ki
Yitirilen her şafakta
Güneşin kızıl ağıtlarına
 Çarpan deniz dalgaları
 Arındırmaya yetmez
 Bu cenabetliği

Ölüm de aşk gibi
Bir avuç kile muhtaç
Küllerimden bir şehir yarat

Devreleri yanmış bir radyonun
 Çıkartamadığı cızırtıları arasında
 Hapsolmuş bir bilgenin çocuklarıdır
 Kaldırımlarda oynayan
 Serseri mayınlar

Kravatlı okul talebelerinin elinde
 Damarlarımı döven
 Havyanın
 Yanık kokusuna karışmış

Özgürlüğün
Ve
Barışın simgesi kuşlar
Resmedilmiş her akbabanın
Tüyünde
Kanımdan dökülen
Kangrendir
Bu şehir ve bu kaldırımlar

Mini eteklerinde
Bakir bir saflığı
Taşımaya inat eden
Liseli kızlar
Sokak aralarında
Sarmaş dolaş
özgürlüğün elinde rehin

Biz seni nerede kaybettik
Ve nerede bulacağız
Ey aman veren korku
Ey bulutlar
üstü ütopyalarda kalmış
Gelecek kaygısı

Ey minarelerine
Yorgun güvercinler konan
Yağmalanmış şehir
Ey ufkumun genişliği
Ey sefilliğe bulanmış ruhum
Nerdesin

Tanrım!
Korkunu içimden alma...

Nermin Altındağ

Kadırga'ya/Yunus'a Ağıt/Utandıran Aşk

- küstürdüm gönölü güldüremedim
baharım güz oldu, yazım kış oldu -

Neşet Ertaş türküsü

Bir de martılar var
çöplüklerde dolaşan
Serçe kanatlarını kıran
Ve ekmek kırıntılarını
Toplayan
Esrarkeş gecelerin şaşal
Diplerine sinmiş şahidi
Ve belki de balıkçı teknelerine
Yağmur vurmuş gecelerde
Tek arkadaş
Sessizliğe kaçmış alacakaranlık
Aydınlıklarda habercisi
Gürültülü şehrin
Kollarında kesikleriyle sokaklarda
Dolaşan Aziz'in ve Necmettin'in
Alem ortağı Yunus'un evden
Kaçtığına ağlayan martılar

Yunus bu
Söz dinler mi
Sözü dinlenir mi
Gece üşüyor diye
tasasına düşülür mü
Babasıyla kapışıp
İt gibi sürttüğü sokaklarda
Almazken kokusunu burnumuz
Yaktığı pankartların
Tuttuğumuz oruçları bozduran bir kibirle
Sabahın altısında açtığımız kapının
Arkasında sığındığı
Çatının altında
Çektiği baliye yanmak
Merhametin
Hangi ayağının altındadır?

Merhamet
Marazlı merhamet
Düşüren insanın insanlığını
İzlediğim her senaryoya
Parmak ısırtacak
Yaşamlar
Yemek yediği sofranın
Duasına amin derken
Bilmediği anlamına
Ve isyanıdır bu bilgeliğe
Bulanmış küfrün
bedeli aşklar

Sarhoşum işte
Bundandır sokaklara
Vuruşum bedenimi
Labirentlerinde kaybettiğim
Bekaretimi
Belki bulurum umududur
Aşk üzerine
Bunca söyleşim
Dağılmış ve kaybolmuş
Bir geleceğin parçalarından
Bir hayat yaratma
Umududur
Küllerini gözlerine
Gömdüğüm
Şiirlerim
Bunca şeyin ardında kalan
Bilgisiz ve bilinçsiz
Öfkesidir
Yunus'un annesinin...
Nermin Altındağ

Kan, Kusmuk ve Aşk

... ne ben uşta bir şairim
... ne sen uğruna aşk şiirleri yazılacak (kadar) sevgili

İsmi olamayn birşeyisin
Hem herşeyim
Hem hiçbirşeyim
-di'li geçmiş zamana terkettiğim hikayemsin

Üfürüklü gecelerin
Göğ'e açılan ellerinde
Küfürlerini dilime hapsettiğim
Hapsettiğim ve dilime işkence ettiğim
Lanetli ahitlerin
Bekçisine dair ettiğim beddullarda
Şiirime takılmış
Eski bir hikayenin
Üçüncü tekil kişisisin

Kan, kusmuk ve aşk

Midesine ağırlık
Yuttuğu dana
Nesli tükenmiş kobranın

Hayalini
Çivilemeliyim dolunaya
Her sabah düşlerimi taciz eden
Her tacizde göğsümü terleten
Her tacizde cesedimi tepeleyen
Her öldüğümde yeniden diriltten
Tecavüz eden ve diriltten
Diriltten ve göbek bağımda
Boy verip yeşeren
Yeşerdikçe kusmuğuma kan karıştıran
Çoban yıldızının...

Hazmına muktedir değilim
Öldürdükçe diriltten
Bu aşkın mahreci
Süveydanın ipleriyle sürüklenen
Araftır

Midemde
ve bil cümle uzuvlarımda
Tepintisi
Yuttuğum
Devasa dananın

Aşk
İsmi lazım değil hanelerin
Kârsız semayesi

Tükürüklü gündüzlerin
Kesik bileklerinde
Bol bulamaç savurduğum
Aşk cümleciklerinin
Atasına
Hükümler verdiğim
Şiirime takılmış
Eski bir hikayenin
Üçüncü tekil kişisisin
-dî'li geçmiş zaman hikayemsin...

Nisan 1999 Düzce/ Aralık 2005 Kadirga

Nermin Altındağ

Karalamalar

Meraklısına:
Şairliğim tükeniyor
Anlatacak acım kalmadı artık
Hüznüm bundan
Şimdi dilimde dağlar
Gece çiçekleri
Araba kornaları
Köpek havlamalarıyla birlikte
Ölüm koşturmacaları
Şairliğim tükendi
Başkalarının şiirlerini taklit zamanı şimdi
Bu kadar çok yazıyorsam eğer
Sebebi bundan.....

Ey şair
Savur kalemini zakkum zehrine
Kalemini zakkum zehrine sür

Çünkü
Söylenmemiş söz kalmadı
Söylenecek olanların hepsi
Bir öncekinin tekrarı
Tekrarına değdiği her söz
Yarısı yollarda ziyan olmuş
Zakkum aşısı

Ey şair
Savur kalemini
Zakkum zehrine
Çağrışimler
İntihar vakti

Nermin Altındağ

Karanlık

Karanlık
Saçlarının beyazı yok artık
Aydınlatmıyor yolumu
Sesin
Gürültülü türkülerin notalarında kayıp
Tenin yok, tînin yok
Ellerimde hâlâ buz gibi sıcaklığın
Gölgene muhtacım

Barış benimle anne
Barış ki yolum aydınlansın
Gülsün yüzüm, çiçeklerim açsın
Yokluğun sızlatmasın artık burnumun direğini
Ellerim göğе kalksın
Dualarıma katıl, içimi serinlet, saçlarımı okşa
Ruhun ruhuma karışsın

Çok karanlık
Korkuyorum anne...

Nermin Altındağ

Kitaplarım

-İlköğretim çocukları düzeyi, deneme şiiri-

Benim çikolatadan evlerim var;
Kapısı çilek krema,
Penceresi karamel,
Arkadaşlarım,
Hansel ile Gretel...

Benim uzun kulaklı bir eşeğim var;
Önünde Nasrettin Hoca oturur,
Arkasında ben,
Sen de gelsen...

Benim büyük denizlerde gemilerim var;
Birinde tek gözlü korsanı yenerim,
Diğerinde inciler toplarım,
Gemilerimde sana da yer var...

Benim ormanlar dolusu arkadaşlarım var;
Bazen aslan kralla ava çıkarım,
Bazen kırmızı başlığımı takar
Kötü kurttan kaçırım...

Benim kütüphanelerde kitaplarım var;
Sayfalarında dünyayı dolaştığım,
Uzakları yakın eden,
Bana insan olmayı öğreten...

Kitaplarım,
En iyi
Arkadaşlarım...

Nermin Altındağ

Kurbağa Prens ve Denizkızı

“bizim gözlerimizden deliler öpmüş olmalı
Yoksa böyle aykırı
Olmazdık
Değil mi Yusuf? ...”

... Çobanyıldızı...

Bu şehir, bu deniz, bu yosun kokusu... Ahîrkapı açıklarına demir atmış gemilerin suni yakamozları... sen varsın o ışıkların altında, kokun var.

..... sonra kurbağa prens istiridyenin kabuğunu öpecek. Kabuğun içinden devrik sadrazamın denize hediye ettiği kızı çıkacak. Kız kurbağa prensin dudaklarını arayınca prens ağlayacak. Hahambaşı Arapça dualar okuyacak. Ben dilsiz dua edeceğim: “My God, beni bağışla, help mi ya rabbelalemin...” ben nece edersem edeyim dualarımı, o hep duyacak...

Ay yok bu gece. Hava ılık... her yer yosun kokusu, senin kokun... bir yıldız kadar görünen uçak önce bir bulutu aydınlattı, sonra o bulutla birlikte görünmez oldu. Selam yolladım sana, aldın mı?

..... kurbağa prensin dudaklarındaki mühür bir damla gözyaşı ile bozulacak. Devrik sadrazamın denize hediye ettiği kızı ağlayacak, kurbağa prens aynadan Çobanyıldızı’nın baktığını hiç bilmeyecek. Prens, kızın dilenmek için açtığı avucuna kulağı kopuk bir banknot bırakacak. Kızın ayakları dökülen pulların arasından ortaya çıkacak...

Şeninle her konuştuğumuzda bir deprem daha oluyor yüreğimin çorak ülkelerinde. Öfkemi çıkartacak bir tek duvar bulsam... başımı vura vura kanatacağım... her depremden sonra el açtığım yıkıntıların arasında dilendim utanmadan... o kadar açtım ki... ama hiç hırsızlık yapmadım...

..... kurbağa prens aslında çirkinliği yüzüne maskelemiş... devrik sadrazamın denize hediye ettiği kızı sevginin sadakası olmadığını bilirmiş. Çobanyıldızı, aynanın arkasında kurbağa prensten şiirlerini gizlemiş...

Aşk diye bir şey yok. Olsa olsa herkes sadece kendine aşık olur. Karşısında aksini görür, yine kendine aşık olur... Çobanyıldızı kuyuya bu yüzden düşer, kurbağa prens işte bu yüzden bu kadar çirkin, devrik sadrazamın kızı işte denize bu yüzden hediyedir.

..... Şair bu masalın sonunu kurbağa prene bırakmış...

Dilenmek için avucumu her açtığımda bana sadece cam kırıkları kaldı. Bir de sen vardın aksimin yansıdığı aynalarda. Oradan hiç çıkma. İçimi hep acıt ki yaşadığımı bileyim. Devam et bu oyuna. Ben de sırf sen mutlu oluyorsun diye sürdürmeye devam edeyim. Şimdi elin bende. Dur kaçma... elimi sana vermeliyim... ben... kimsesiz bir şairim...

Nermin Altındağ

LâL

I)

Aşk ayın koynunda
Ay
İstanbul'un

II)

Vay be geçmişine yandığım gençliğim
İki kıta arası köprü hangi yöne gider
Ve hangi aç gözlü martının gagasında kaldı hayallerim
Evli-yurtlu bir kız çocuğuyum şimdi
Üryan bir düşte saklanmış kadınlığı ile hayat
Üreyemez, türeyemez, düşünemez
Bayat yemek tadında şiirler
Kokmuş et ağzında köpeklerin
Vay be gençliğim

Şimdi bu şiir isyanı olmalı bilgisiz bilgeliğin
Hatta belki okur gibi yaptığımız kitapların şikâyet dilekçesi
Sever gibi yaptığımız kadınları kandırmanın ve adamları aldatmanın
İçtiğimiz her sigarayla paralanan ciğerlerin
Ve bıraktığımızı söylediğimiz halde içtiğimiz sigaranın

Kavgası olmalı bu şiir yağmurun rüzgârla
Hatta karı ile kocanın
İtin itle bitmez dalaşı
Sevişir gibi yaptığımız zamanların
Gündüz ortası çıplaklığı

İntikamı nasıl alınır yaşanmadan yazılan
Ve okumadan yorumlanan şiirlerin
Şair ben miyim? Sen kimsin?
Beni okuyacak kadar ehil misin?
Seni ehlileştiren sahibin kim?

III)

Geride bir şeyler kalmadı
Hezimetler bayram hediyeşiydi
İntiharlar baharlarımın yağmacısı
Ben boynuma dolayıp da Allah'ın ellerini
Her gece isyanıma bir çizik daha attım
Yalancıydım, isyankârdım,
Bu dağ başında unutulmuş meczup bir günahkârdım
Kırkikindilerde dirilttim paranoyamın cenazesini
Kır çiçeklerini koklarken kotarıldım

Hezimetler ve talanlarla dolu bir baharın yağmacısıydık
Bulvarlarda çiçek kokularına kıvandık ve yaralandık

Abası yamalı çirkin kızların peşine takıldık
Hülyasız sevişmelerin piçlerine şiirler yazdık
Ellerimde dağlardan koparılmış gece çiçekleri
Hapşırsam şiir fışkıracak burnumdan
Nefessiz, oksijensiz, ama hep sensiz hep sensiz
İlaç kokuları, geç kalan baharın yanılıgısı
Gitme kal işte daha çok işim vardı seninle
Dünyayı kurtaracaktık yazdığımız her şiirde
Ben sana kadınsı düşleri anlatacaktım
Sen kollarımda adamlığının farkına varacaktın
Gitme kal işte bu da benim şiirim olsun

IV)

Cellât baltaları, giyotinler boynumda
Kara kukuletalı katiller adım adım arkamda
Ellerinde iğneleriyle zebaniler hep avda
Kadın kapkara aynalarda
Soluksuz kovalamalardan yoruldum artık
Ellerimde yasak bildiriler ve bu şehir artık isyanda
Aşk, bulaşma daha fazla şiirlerime
Ben mezar taşlarında uyumaya razıyım
Kahve köpüklerinden umduğum medet
Kan bulaşığı emeksiz dokunuşların annesi
Son kuşlar da terk etti şehri bir bir
Frenleri tutmayan bir trenim şimdi
Daha çok işim vardı seninle gitmemeliydin
Kovsam da gitmemeliydin, sövsem de
Ben dilsiz balıktım, sen gözü kara balıkçı
Oltanla kalbimi kazıdın, ben aynasız sazandım
Nasılsın da kazımışsın yüzümü, nasıl da umarsızmışım
Şimdi gemisiz bir kaptanım

V)

Hey gidi geçmişine yandığım gençliğim
Dağlarına çiçekler serpilmiş yurdumun
Bu sarhoşluğun sebebini bahardan bulmalı
Çiçek kokularını bir bir dolunaya boyamalı

Sana yazdığımı san bu şiiri de, nimetten say kendini
Ben kalemimi kendi ellerimle kırdım
Hayaller kur sulak çöllere dair, bir de dikili ağacın olsun
Ben düşlerimi Demirkazığın arkasında bıraktım
Dünyayı kurtarıken var ol kendi içinde
İki yanı keskin kılıçlarda dans et
Susuz nehir yataklarında kıvrım kıvrım dolan
Kıvrıldıkça yan, kıvrıldıkça çoğal
Karaağaç gölgelerinde ılık çal

VI)

İki kıta arası köprüler yok artık
Baharlar ezelsiz, baharlar ebedsiz
Ben çürümüş bir kaktüssem şimdi
Sen ıslak bir çöl
Yeşil bir vaha

Nermin Altındağ

Leylibahar

Aşksız geçen gecelere inat
Dahline kayıt düşölür intihar sevgilerin
Gözlerine yarım bakışı çok görür yüreğim
Kanatır da bakışların
Sessizliğime gömölürsün

Dağın taşın ardı cümle soru
Güneş yanığı teninde öldürür bu iklim aşkları
Sen Munzur'sun, ben Demirkazık'ta sürgün
Dağ dağa kavuşmaz da insan insana kavuşsa ya hani
Bu dağların görünür görünmez zincirlerinden kurtarmak gerek benliği

Durak yok, menzil de
Asırların ezginliğine baş kaldırır bedenim
Sessizce iç geçirir de kuşlar ıssız kaldırımlarda
Bir sokak lambaları bilir bu acıyı
Bir de bebedsiz kalmış ninniler

Mehrim yeşil gözlerin olsun
Yüreğini bohçalar da vurursan kendini yollara
Bana intihar şiirleri söyleten menevişlerini bırak

Nermin Altındağ

Merhamet

Sarı topraklarda sızısı çoğalmış kenger öbekleri
Kara yılanlar kuytusunda sabahın
Hercai menekşeler sargısı olsaydı çiğnenmiş toprakların
Dağ başlarında bir çılgın rüzgar eser
alırdı ağırlığını omuzlarımızdan
bu çivisi çıkmış dünyanın
An gelir, bir sonsuz ses arar kulaklarım mavi göklerden gelen
Belki bir dost, ana rahmi kadar sıcak gözleriyle
Ansızın kuşlar çırpma başlar kanatlarını
Ürküten bir bebek çığlığı gelir kulaklarıma
minnacık gözlerini bilmediği diyarlara açmış
ağlar yılanlar ve en büyük yalanları gök gözlü anneler söyler
yelken kürek kaçıttığımız bozkır
koşar arkamızdan
ensemiz çukuru cehennemin
serde gurur söker alır yüreğimizi
satalı da çok oldu zaten

ahh ulan, ah ulan

Ağlayan yılan
Söylenmiş her yalan
Kıyısı denizlerin koskoca bir talan
Gözlerimde tuzu kızgın göllerin
Geride kalan
Geride kalan

Kaybettiğimiz adreslerde hatırladığımız düşlerin sızısı
Evler ki her bir odası delaldir
Son gemisini de yaktım hüznün, güldüm işte çıldırtan kahkahalarla
vakit şimdi karaya çakılmışların yasında
sandal kürek, ayaklanmışlar kıyısında halicin
melal denizi istilasında ahtapotların ve frenginin
haram gülüşlerin bedeli içmektir tuzlu denizleri şarap niyetine
korkma helaldir
serçelerin, martıların ve cümle kuşların dili lal

Namlunun ucundadır sürmesi gözlerinden çalınmış maral

Odalar delal
Tuzlu denizlerin yangınıdır melal
Cenaze başı ağıtçı kadınlara ettiğin sitemler helal
Dilim lal
Dilim lal

Söz biter sükut altın olur cenazesini yıkarken bilgelerin
Bir çift göz geride kalır tutarken dört kollunun her bir ucundan
Söylemez hiçbir mahlukat adını lanetli ahitlerin, gizdir
Tutar oyarlar da yıkılmaz ceviz ağaçlarının ve çınarların yüreklerini
Tek suçlusu bizdir

Maral açar bağrını ateşin oğluna

Biz
Seyirciyizdir...

En son söz
Akı karasına karışmış bir çift göz
Kor ateşlerde yıkanan bedenimde sevdası süvaydanın giz
Tek suçlusu biz
Tek suçlusu biz

Emanetçisi bizdik bu toprakların ve bu gerçeğin
Alnımıza bulaştırdık ihaneti ah ne kötü
Göstermekten korkmasaydık yüreğimizi ve
Sarılsaydık efsununa giysisi kerametli çınarların
Marazlı zamanları bir su edasıyla yıkar
ve alırdı mezar taşlarımızdan "Merhamet"

Bu yangın bir kıyamet

Beden, emanet
Yalan, ihanet
Tutunacak bir tek dal umuttur keramet
Sığındım rahmetine Ey "Sultan-ı Can"
Merhamet
Merhamet

Haziran 2005 Bor NİĞDE

Nermin Altındağ

Namlu

Ayda buğu
Tüter tütün dumanı
Sigarasız zamanların inadına
Çek de çek ciğerine
Şehirli bacaların pasını
Aman da büyü

Deli kız
Konuş da dağlar gürlesin
Şahlansın efsunu ışığın
Sureti bilinsin
Dizinde uyu
Işıksız mum diplerinin
Dinle

Nazlı canan
Bir sözüne nasıl da kurban
Bu ruhlara kafa tutmuş ceset
Kayıp giden her yıldızla
Yeni bir can bulsun rahminde
Değirmende öğütölmüş
Melek

Haydi
Bütün kavgalar sana
Bu faili belirsiz sancının
Ebesi benim
Benim kainat, imza benim
Azadsız kölenim

Bedenim
Çiçek vakti
Yaprakların süslediği kraliçe
Göğsümden kanatlanın serçe
Hakkına şahanın
Nasıl da gebe
Önce ayaklarına dolandır gidişler
Sonra kanatlanır da değer göğ
Savur savruk cümleleri
Sen bir yana, aşk bir yana
Soylu çingeneler alkış tutmada

Haydi
Bütün şiirler sana
Tahtına inciler dizili
Aç gözlü tüccarlar sebep
Bereketsiz sevdalara
Kokusu yok gözlerimi
Bekçi diktim
Sıra dışı aşklara
Leyla da benim

Mecnun da

Dilber-i zaman
Bir sözüne nasıl da hayran
Bu kanatsız şahın
Sönüp giden her volkanla
Çoğalacak yeni bir nehir
Kan tutan balıklar türeyecek
Kaburgasında erkekliğin
Yeniden can versin
Müjdesinde cehennemin
Bu asi
Melek

Deli kız
Sus da şarkılar söylesin
Güftesiz besteler
Yırtık yüzlü bestekârların
Notaları nasıl da çaldığını
Bir sen bil
Akortsuz darbukaları
Zurnaya çat
Sus da şarkılar dilensin
Senden sukutu

Şişede balık
Buğusuz anason kokusu
İndir de indir midene
Ayık zamanlara inat
Tek kurşunda can doğuran
Silah namlusuzdur

Nermin Altındağ

Napolyon Haklıymış

“Sizin taptığınız benim ayaklarımın altında” Hallac-ı Mansur

Liseye gidiyordum. Bir gün tarih öğretmenim ders anlatırken şöyle bir cümle kurdu: “çocuklar, dünya üstündeki savaşların bir tek nedeni vardır: para” Çok zoruma gitmişti. Direk karşı çıktım. İdealler vardı, iyi niyet vardı, nefs-i müdafa vardı. Eğer insanlar savaşıyorlarsa bunun muhakkak akla yatkın, mantıklı, ulvi bir sebebi olmalıydı. Ders sonunda böyle olduğuna öğretmenimi ikna edemediğimde gözlerim dolmuştu, ağlamamak için zor tutmuştum kendimi.

Yıllar sonra dönüp baktığımda gerçeğin maalesef öğretmenimin dediği gibi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Dünya üstündeki bütün savaşların tek sebebi: para. Büyük balık küçük balığı yutma çabasında. Keşke her şey bu kadar basit ve ilkel olabilseydi. İrade sahibi tek varlık olan insan keşke balıklar kadar masum olsaydı. Keşke bizler de içgüdüleriyle hareket eden ve iradesinden sorumlu olmayan balıklar gibi olsaydık. Ama değiliz (balık bir hayvan ve biz hayvanlar kadar bile olamadık) .

Vietnam savaşı sırasında Amerikalıların televizyon karşısında hem yemeklerini yiyip hem de hem de sıradan bir şeymiş gibi katliam haberlerini izlediğini seyretmişim bir filmde. Tema insanların nasıl da duyarsızlaştıklarıydı. Ben de şaşırılmışım bu duruma. Karşılarında paramparça cesetlerin, yakılan köylerin görüntüleri eşliğinde sanki hiçbir şey olmuyormuş rahatça yemeklerini yiyorlardı. Ben olsam boğazımdan geçmez diye düşünmüştüm. Şimdi görüyorum ki bizler de çok farklı değiliz. Geçmişte olan onca katliam bir tarafa bugün Filistin ve Lübnan topraklarında yaşanan vahşeti algılayamıyoruz artık o kadar alıştık.

Balkanlar karıştığında Bosna Hersek’e müdahale edilmemesinin tek nedeni, Boşnakların üzerinde rant elde edilecek topraklara sahip olmamalarıydı. Avrupa’nın ortasında Müslüman bir devlet en gereksiz şeydi. İşin ucunda para da yoktu.

Dünya coğrafyasına dair öyle çok fazla bilgim yok. Sadece Ortadoğu’nun iyi bir rant kaynağı olduğunu biliyorum, bu da bana yetiyor.

Anlayamadığım şey şu: hadi Boşnaklar Hristiyan bir dünyanın ortasında çıbandılar, Filistin ve Lübnan Ortadoğu’da nasıl bir çıban ki diğer Müslüman devletler tarafından sahip çıkılmıyor. Sahip çıkılsa da göstermelik oluyor. Bu neyin savaşı? Müslüman müslümanın para için kırılmasına göz yumar mı? Kötümser öğretmenin haklı mı çıkacak? Yani biz asırlardır din, iman, vatan, millet, Sakarya diye savaşıırken aslında üç kuruş sermayenin peşinde miydik sadece? Yani dinimiz imanımız sadece para mı?

Ben hâlâ dünya üstünde ki savaşların sadece para için değil, bir takım manevi değerler için de yapıldığına inanmak istiyorum. Eğer bu inanç olmazsa inandığım hiçbir şeyin değeri kalmayacak, Allah korkusunun da...

Allah der ki, zulüm karşısında yapabiliyorsanız direk müdahale edip o zulmü durdurun. Yapamıyorsanız dilinizle söyleyin yapılanın zulüm olduğunu. Dilinizle de yapamıyorsanız, kalbinizle karşı durun. Ben kalemimle bu zulme dur diyeceğim. Bu zulme hep beraber dur diyelim.

07.08.2006 Gerede Hayat / www.geredehayat.com

Nermin Altındağ

Ölü Sinekler ve Atlas Perdeler

Kadın: iyi bak kendine... görüşmek üzere...

Adam: seni seviyorum...

Kadın: sağolasın.....

Laf cambazı kadınlar ve ip cambazı adamlar
Yazarken senaryosunu ölüm dansının
Kurda yenik düşer kırmızısı elmanın
Koca kurt maskarası olmuş köpeğin
Kurtlar ve köpekler dans eder orta yerinde cehennemin
Yazar senaryosunu ölüm dansının
Laf cambazı kadınlar ve ip cambazı adamlar

Masallarda gökten yere düşen hep üç elmadır
Aslan parçası yiğitler çürütür ömrünü yollarda
Kızlar hep nazlıdır ve sadece biri koyu kestane saçlıdır
Şahlar hep uykudadır ve atlar hep yoldadır
Bir tek şair uykusuz zamanlardadır
Eleğimsağmalar boyarken göğe yedi renge
Ağrıları dilde hep yarımır masala dönen gerçeklerin
Üstümüzde ipekten libastır
Ölü sinekler ve atlas perdeler

Ellerinde kınası solan başı yazmalı gelinler
Kentsoylu medeniyetin elinde tahtırevandır
Unutulmuşsa da besmele geceye yelken kürek soyunurken
Muhannes çocukların katline yoktur ferman
Derman annemin kesilesi dizlerinde
Zillerini takmış akşamüstü dedikodularında dekordur
Gümüş şamdanlar ve mor kınalar

Sinek yaralıya konar ve şirpençe sevdalardır hüznüme dem vuran
Hüznüm gözlerime güz sevdalarını iliştirir arsızca ve utanmadan
Büyüklerle masallar yazar köşebaşlarında kadınlar
Köşe sonlarında aynalı kavaklara çıkar balıklar
Usuma sus! vurur bu deli aşk, yok ki merhemi
Özüme söz yetmez, sözüm özüme leş
Uyur kalırım bir nehir yatağında, zaman kusar zehrini ağır aksak adımlarla
Say ki kimsesiz bir yetimim, sevginin sadakasını isterim
Yaraya üşüşür sinekler ve diriltir nefsimi neşter kesikleri

... sevginin sadakası olmuyor...

Nermin Altındağ

Ölüm

-Kazım Koyuncu'ya... rahmetle...-

Ölüm
Sırrında sabahın
Saklı
Mavisi kahverengisine karışmış
Kanatlarında
bir kelebeğin
Ve geçmişin
Ve geleceğin

Gençliğin hoyratlıktan sıyrılmış
Sakallarından sızıp düşmüş boynuna tuzu denizlerin
Kısılmış sesini kaç sağlam kulak duyar
Ve kaç yürek dayanır toprak olup gidişine
Hücrelerin hangi sermayenin bedeli olmuş da
Sinmişsin yeşiline memleketimin
Bu toprakların bedeli daha kaç seni alır bizden
Daha kaç bizi alır senden
Güler de sinsi talanlarda yok oluşu hayatın
Ve ölüm ağlar karanlığında sabahın
Annemin dilinde kalır bu denizin
Bu dağların ağdı
Dilimde türküsü yürüdüğü yolların
Dido nanau
Dido nanina
Dido ana
Oyyy ana
Oyyy ana
Oyyy

Nermin Altındağ

Poyraz

Zamansız geldi bu bahar. Ölümün kol gezdiği sur diplerinde zamansız aşıladı içime toprak kokusunu. Toprak kokusu yosun kokusuna karışmış. Bir denizde martıların çokluğu o denizin kirli olduğunu gösterirmiş dediğimde, "tereciye tere satıyorsun, ne alaka şimdi kirli deniz ve martılar? ? " diyen gözlerle bakmıştı bana uzak ülkelere giden kaptan. Nişanlısı ikide bir de konuşmayı bölüyordu. Sıkılmıştı, çünkü yanında oturan nişanlısının, sevdiklerinden uzakta kalmanın sıkıntısıyla, sırtına yük olmuş sevgi(li) sinin ağırlığından kurtulmak istediğini kendisine bile söyleyemiyordu. Karşımda çifte kumrular gibi salınmayı ise marifet sayan sadece, yanındayken bile aslında çok uzaklarda olan sevgili nişanlısını nasıl tekrar yanına döndürebileceğini düşünen kızcağızdı. Belki de bütün bunlar benim zannımdı, su-i zannım... Ben, yüzümde 'safak vakti -alacakaranlık- kahkahalarımla' onları alt geçitle üstgeçidin tam ortasında bıraktığımda ne tarafa gideceğime karar veremedim. Ne alt geçide, ne üst geçide, denize gitmeliydim. Şeytana uydum, yürüdüm üstgeçide. Şunca zamandır bu şehirdeyim, hâlâ öğrenemedim alt geçide nerden ineceğimi. Kolayı tercih ettim, bildiğim yoldan gittim. Önce çıktım, sonra indim, tramvaya bindim ve gittim.

'Şairi çokmuş bu şehrin.' Şairi neden çok bu şehrin? Ben bu şehrin neresindeyim? Tam göbeğinde... Sabah düşle hezeyan arası gördüğüm rüyada göbeğimden ne çok bağ çıkıyordu. Korkmuş muydum? En az üç çocuğum olmalıydı. Allah mı söyletiyor ne? Ne çok tilki dolaşüyor aklımda kuyruğu birbirine değmiyor, kuyruğu birbirine kırk kör düğüm.

Kendini poyraza vurmuş üç martıya ben kendimi de ekledim. Geceyi sarındım üstüme, üst üste iki sigara içtim. En çok seni özledim. Bana hediye ettiğin defteri gözüm gibi korudum, sakladım... İşte tam da bu akşam içimdeki seni herkese anlatmayı isterken sonsuza kadar gizlediğimi fark edince o deftere bir daha yazamadığımı, yazamayacağımı fark ettim- ve hiç gözümü kırpmadan ayaz çalmış bir gecede sayfa sayfa yaktım...

Vakitsiz geldi bu bahar. Dışarıda poyraz var. Üç martı poyraza vurmuş kendini. Onlara bir de kendimi ekledim. Seni çok özledim...

Nermin Altındağ

Programa Davet*

PROGRAMA DAVET

ÖZEL FM "AB-I HAYAT" PROGRAMININ YAPIMCISI VE SUNUCUSU SEYİT ALİ ERDOĞAN
DİNLEYİCİLERİ İLE BULUŞUYOR...

BU PROGRAM SÜPRİZLERLE DOLU ...

SIĞINAK DERGİSİ GENÇ ŞAİRLERİNDEN NERMİN ALTINDAĞ'IN DA KATKIDA
BULUNACAĞI PROGRAM SİNEVİZYON GÖSTERİMİ,ŞİİRLER VE TÜRKÜLERLE
RENKLENDİRİLECEK...

22 OCAK PAZAR GÜNÜ GERÇEKLEŞECEK PROGRAMA SİZ DE DAVETLİSİNİZ...

Yer: ÜMRANIYE KÜLTÜR MERKEZİ

Tarih: 22-01-2006 / PAZAR

Saat: 14.00 - 17.00

NOT: GİRİŞLER ÜCRETSİZDİR.

Nermin Altındağ

Sancı Şiirleri/1* Bir Aşkın Otopsis

... bahar vurgunu...

-kara talihimden bu yıl da
baharı görmeden yaz geldi geçti...-
-Türkü-

Mutlu papatyalar alacağım bu bahar dostlarıma
Gümüş dişli mercan balıkları
Yosun tutmuş midye kabukları armağan edeceğim akvaryumlarına
Şarkılar besteleyeceğim kırmızı gözlü japon balıklarına
Muhabbet kuşlarına ninniler

Gel ey yar gözlerim çiğ bulutlarıyla kaplı
Yüzüm baharın alaz yangınlığında
Güneşim parlamalı yağmurların ardından
Gel ey yar şimdi sevmenin tam zamanı

İsterik bir aşkın esiri oldum
Özgürlüklerim gönlümün prangalarında
Dilimde hiç bilmediğim aşk şarkıları
Kullanmak istiyorum sevmek hakkımı
Nazım bir baharlık yanmalara meyilli
Hayallerim kelebek kanatlarında

Duy ey yar dudaklarımda eski bir sevda türküsü
Ellerin ruhumun taç yapraklarında
Baharın boynuma dolanmış hanımeli
Duy ey yar şimdi sevmenin tam zamanı

İstemem sönmesin yangınlarım
Bu bahar
En mutlu sarhoşuyum bu diyarın
Kurşunlarım menzilsiz
Mutlu sabahlara ağıyarlığımı
Eski defterlerimde sakladım...

Deniz dibi vurgunlarıdır baharlarımı çalan
Şikayetim sadece hercai yanımdan
Gülümsemelerim gizli saklı değil artık
Güneşindir ruhumun aşk çanlarını çaldıran
Duydun ise gel ey yar
Şimdi sevmenin tam zamanı
Tam zamanı...

Temmuz 2004 Bor/Niğde

Nermin Altındağ

Sancı Şiirleri/2* Bir Aşkın Otopsis

...yaz sanrıları...

-başındaki yazmayı da sarıya mı boyadın
neden sararıp soldun da sevdaya mı uğradın...-
-Türkü-

Yitik özlemlerimin kanatlarında saklı bahar
Bir kuş olup uçar her göç mevsiminde
Gidişinde yaşadığım kış soğukluğu
Gelişinde yağmur bereketi
Baharımın en alacasında
Özlemlerim bir daha kanat çırttı
Renkli yaz akşamlarına
Yaz sıcaklığında kaynar çaydır hararetimi alan
Yanında bir de dumanını uzun uzun çektiğim bir sigara
Demirkazık yol olur zihnimi bulandıran dumana
Demirkazık keser yollarımı
Gidemem sana
Gelmezsın bana
bütün sarhoşluklarımın sebebi bahar
akşam sefalarının kokusunda saklı hazlarım
Kesildi yağmurlar
Bedenimi gevşeten yaz sıcaklığında
Gözlerimi kapatıp kurduğum hayallerin tatlı yanısın
Gitmesem de sana
Gelmesen de bana
Sen hep kalbimin sağ yanındasın...

Aşk sancısıdır üç beş zamandır çektiğim
Belki yazlarım bu yüzden bu kadar yangın
Dönüp ardıma baktığımda
Baharıma denk düşen bir mevsimdir yaşadığım
Yazlarım karıncalara yoldaş
Kış hazırlığı yapsam
Ambarımdaki heyecanlarım
Soğuk zamanların kefilı olur mu diyedir merakım

Yaşadığım bir serapsa eğer
Ben susuzluktan yanmaya razıyım

Ağustos 2004 Bor/Niğde

Nermin Altındağ

Sancı Şiirleri/3* Bir Aşkın Otopsis

...sonbahar...

-biz bu sonbaharda buluşacaktık
bahar geldi geçti sen gelmez oldun... -
-Azeri türkü-

Ah yok mu bu seni sevmeler
İçimi donduruyor,
Bir kış akşamı gibi seni sevmek
Erkenden bastırıveren
Uzun bir gece çöker ruhuma
Hiç bitmeyen bir karanlık
Hem de soğuk

Ah yok mu bu seni sevmeler
Savrulur yapraklar
Rüzgar soğuk eser
Gelenin kış olduğunu bilir
Aldırmam yağmura
Sanırsın ki aşkın ısıtır ruhumu
Koyu
Siyah bir bulut çöker gözlerime
Kayıptır güneş
Hem de karanlık

Ah yok mu bu seni sevmeler
Ölüm gibidir sensizlik
Adım yazılıdır soğuk mermerlerin altında
Ömrümü harcadığım bu kavganın ardında
Yaşamak ağır gelir omuzlarıma
Aldırmam diyemem, rüyalarımıdır eriyen
Sıcaklığın ısıtır ruhumun üşüyen yanlarını
Senin sevgindir beni buralarda tutan
Gelen kış
Hem de ölüm...

Eylül 2004 Bor/Niğde

Nermin Altındağ

Sancı Şiirleri/4*Yas

ıslak sabun kokulu
zemini kaygan gecelerde
kaç yangının söndüğü
bir mahşerdir
gözlerim

kavgam
milat öncesi
zamanlardan kalma
sorgularken geçmişimi
ve korkuyorken
gelecekten
düş(ünce) lerim
bir ileri bir geri

bir varoluş kaygısı bu
yokluğun orta yerinde
ellerim tutarken bir avuç ateşi
haykırmak istiyorum:
Aşk öldü! ...

Nermin Altındağ

Sen

bir gün dönüp arkanı gideceksin
kokun kalacak bende, siyah gözlerin
rüzgar savuracak saçlarını, d nmeyeceksin

kirpiklerinden oklar batacak kalbime
aklım dehlizlerinde kaybolacak
a layacağım ardından, bilmeyeceksin

yarım yamalak ettiğim dualarımsın sen
gizlice ellerini tuttuğum
biliyorum, beni sevmeyeceksin

ettiğim küfürlerin bini bir para
kulaklarını kapatıyorum duyma diye
duysan da geri d nmeyeceksin

sen, gecenin karanlık tarafı
puslu sabahların i  titremesi
biliyorum, bir daha geri gelmeyeceksin

Nermin Altındağ

Sen Aşkın Çocuğu

Sen Aşkın Çocuğu
Eylem günlerinin vazgeçilmez partizanı
İçki sofralarının en mutlu ayyaşı
Yüreğimi koysam avuçlarına
Sığar mı?

O eylem günleri ki
her biri kan revan
içinde yüzlerinizin
Gözyaşlarımla
yıkasam ağularınızı
Yüreğiniz yanar mı?

Attığım adımlar bu mecburiyet şehrinde
Her biri zindan olur, tufan olur, isyan olur
Zaferlerimin her biri bir yenilgi,
sevgilerimin herbiri birer ateş çukuru
Seni sevsem cennet bana kucağını açar mı?
Seni sevsem cehennem ardımdan ağlar mı?

Şağım hüznün solum kahkaha bu diyarda
Önüm bir dert yortusu ardım bir muamma
İçimin kanayan yaraları hiç susmuyor
Düğünümüz var dostlar haydin duaya...

Sen aşkın çocuğu
Eylem günlerimin en nadide kır çiçeği
Yüreğimdeki ay parçası
Yüreğimi koysam avuçlarına
Sığar mı?

Nermin Altındağ

Sen beni bekleme istersen

sen beni bekleme istersen
akşam olur karanlığa kalırsın
kızıl bir bulutta kaybolur gözlerin
ağlasan, çaresiz çırpınışlara yankılanır sözlerin
akşam olur karanlıkta kalırsın

sen beni bekleme istersen
akşam olur karanlıkta korkarsın
anne kokusuna hasret başıboş sokaklarda
bir hayaletin arkasında koşarsın
akşam olur, karanlıkta ağlarsın

sen beni bekleme istersen
ayaz çıkar, karanlıkta üşürsün
yorgun dizlerin yürümez olur yollarda
bitmez o yol, sonuna varamazsın
ölümü soğukun kollarında tanırırsın

büyüyen bir yangınla kaybolur gençliğin
sırtından çıkartır çiviye asarsın
siyah gözlerinde iki damla yaş süzülür
yasaktır sana babilin asma bahçeleri
ibrahim'in ateşine bir odun da sen taşırsın
sen beni bekleme istersen
cenazemde ağıt yakamazsın

sen beni bekleme istersen
ellerim yaralı, kan bulaşır, tutamazsın
acıtırsın canımı, canın acır
merhem olamazsın çaresizliğime
gönlümü bir de sen kanatırsın
sen beni bekleme istersen
ellerin yaralanır, ellerimi tutamazsın

sen beni bekleme istersen
dizin biter, otobüsün kaçır, ocakta yemeğin yanar
bir tren hemzeminde üstünden geçer
başına yıldırım düşer, evinde yangın çıkar
kalemin kırılır, sigaran biter, çayın soğur
sesin kısılır, buzdolabın bozulur, darbe olur
biliyorum, sen de beni beklemekten vazgeçtin zaten
akşam oldu, karanlıkta üşüyorum...

Nermin Altındağ

Sessiz

Gidiyorum
Arkama bakmadan
Ayaklarım dolanmadan
Ağlamadan
Güneşi doğduran gözlerine
Çakır dikenleri doldurmadan

Tek başıma taşıyabilirim valizimi
Atkımı sarmana gerek yok
Ne sen boz rahatını
Ne de ben
Sen uyurken cayımın kalanını
Tek başıma yudumlayıp
Sessizce giderken
Bozarım rahatını

Şimdi diyeceksin ki
Neyin tafrası bu
Yollara dokülürken bana sordun mu,
Sana git diyen oldu mu?
Basına indirdiğin siyah bulutları
Atkı yapıp boynuna dolarken
Bende rahat kaldı mı?

Ben gözlerine bakıp da
Kal demen için yalvarırken
Sen kal diyemezsen
Biraz gururum varsa
Döner arkamı
Sessizce çeker giderim

Nermin Altındağ

Sessizlik

Bu sessizlik, kalabalıkları çağırır sessizlik
Şehir şehir, ülke ülke sessizlik
Yollarda dans eden şarkılar kadar sessizlik
Yürürken gülümseten sessizlik

Geceleri uykuları bölen sessizlik
Sayfa sayfa, kalem kalem sessizlik
Yarın yarısı kadar güldüren sessizlik
Gündüzün koynunda büyüyen sessizlik

Koca ummanlar, coşkun ırmaklar kadar sessizlik
Pür neşe, şen şakrak kuşlar kadar sessizlik
Güldren, ağlatan, aşka boğan sessizlik
Gönülde yeni bir dünya yeşerten sessizlik.

Nermin Altındağ

SİĞINAK 1. SAYI/Düğün

Ay vaktiydi, geceydi, karanlıktı
Başka oğulların ve kızların düğünlerinde
Halay başını tutmak bana kaldı

Onulmaz yaraydı, ciğer karasıydı
Bu en güzel düğünde bana
Sılamın özlemi kaldı

Annemin duasını alsaydım
Babam hıncıma ortak olmazdı
Serçe yaralarına tuz basmasaydım
Annem bana düşman olmazdı

Boğazımda
kahkahalarla öksürdüğüm
yürek ağrısının acısı
canım bu kadar tatlı olmasaydı
Bu halay bana
ilaçtı

Ay kocamandı, dolunaydı, aynamdı
Ağaçların arkasına saklandı
o saklandı
Ben sobelendim
ay saklandığı yerden çıkmasaydı
Halayı en güzel yerinde keserdim

Halayı çekenlerin her biri oğlumdu, kızımdı
ben can'ıma düşman olmasaydım
Bu düğün onların olacaktı

Annem şahdamarımdı
kanatlarım bu kadar yaralı olmasaydı
Annem ağıt yakmazdı
Babam karalar bağlamazdı

Garipliğimi sakladığım geceler
En güzel saatlerimi onulmaz sancılarla çaldılar
Beni dipsiz odalarda yalnız bıraktılar

Ay vaktiydi, geceydi, karanlıktı
bu halay oğullarımın ve kızlarımın olsaydı
Ay daha bir parlardı

Ben halayın ortasında kalakaldım
Ay ağladı...

-doğamamış bebeklerime-

Sığınak Dergisi 1. sayısında yayınlanmıştır

Nermin Altındağ

SIĞINAK 2. SAYI/İhanet

İHANET

I)

İhanet
Saçlarının akı
Kırışıklığı yüzünün
Suskunluğunla şehrin surlarına kazınmış suretin
Yalnızsın ve yalnız kalmalısın

II)

Taş yontusu sözler dağdağasında hayallerin
Hayallerin vişne çürüğü sabahlara yelken açmış
Mor üzüm, göz sancısı ve hayal sanrıları
Bedelsiz yıllar, yıllar kayıp ve şehir suskun
İhanet çöreklenmiş yuvasına tarla farelerinin
İbrahim'in ateşine bir odun da ben taşımışım
Ateş köz, köz avuçlarımda, avuçlarım kangren
İhanetin bedeli bir ömür, ömür talan
Sinsi gülüşlerde aynalar, diz boyu yalan
Çırpınışlar beyhude, cehennem çukuru gözlerin tutsun yasını zindanların
Ben çocuksu gülüşleri annemin dizlerinde bıraktım
Pişmandım büyüdüğüme, arabesk aldanişlarda kandırdım zamanı
Aşımız aşkı, ekmeğimiz, suyumuz
Soluk alışlarımızda ciğerimize yığılan tortusu tütünün
Verdiğimiz soluklarımızda
sevdamızı da aldı götürdü
kaburga kemiklerimizin
arasından
Haberimiz bile olmadı

Cevaplarını bulamadığım soruların arasında yitiyorum nice zamandır
İçim neden bu kadar karanlık ve aşk neden bu kadar uzak
Hoyratlığımıza buladığımız sevda sözcükleri bu kadar mı ucuz
Aşk, hangi şehrin surlarından sızdı karanlık sulara
Hangi balığın karnında dinledin dilini bilmediğin türküleri
İhanetin bedelidir taşlaşmış yürekler, atışları tutsak
Zaman patlamaya hazır saatli bomba
Şimdi bir ateş daha yakmalı ve bütün kağıtları kalemleri ve şiirleri kurban vermeli
Şerinlesin diye İbrahim'in yüreği...
İhanetin bedelini suskunluğuyla ödemeli şair

Korkak doğmuş cennetin bütün şairleri

III)

Ciğerlerin bu kadar zayıf olmasaydı
Olmasaydı ellerin bu kadar narin
Ve ayaklarına derman olsaydı annenin ninnileri
Bilirim, söndürmezdin ateşini cehennemin

Şimdi konuş, ay konuşsun, konuşsun serçeler
Bir şarkı da sen tuttur kurtulur belki dünya
Çağı yeniden yazacak kahramanlar listesinde varsın geçmesin adımız
Şesimiz evrenin bir yerlerinde hep dolanıp duracak
Kıyamet sarhoşluğu saracak bedenimizi
Rahimliğine sığındığımız yaradan, bilirim, büyüktür
Büyüktür ve kuşatır sonsuz rahmetiyle ihanetlerimizi

Sığınak Dergisi 2. sayısında yayınlanmıştır

Nermin Altındağ

SIĞINAK 3. SAYI/Yokoluş/Deniz Esinlemesi

Kır kanatlarımı
Yetim gecelerde
Sakla bağrında gözyaşlarımı
Bir sana ağlayayım

Tutamadım sözümü
zemheri yangınlarda
Susamadım
Bir katre rahmetsiz,
naçar kaldım

Kaçamadım
kan kokulu gecelerden
Tutamadım ellerini
Ellerimi açamadım

Yaralandım bir bahar günü
En güzel ihramımı
Cenazeme sakladım

Yok oldum varlığında
varlığına vardığımda
yokluğuna kaçtım
tufana yakalandım

Bir mahşer kavgası bu
Varlığım
Yokluğunda savaştım

Can yakan yağmurlar yağıyor şimdi
Canhıraş suskunluklarım
Bir mahşer sorgusu

- kaçan trenleri sen yakala ikindi yağmurlarında -

Deniz'in esinlemeleri:

Kır kanatlarımı yetim gecelerde
bağrının ussunda
bir sana ağlayan gözyaşlarımı sakla
zemheri yangınlarından tutamadığım o söz
katre ve rahmetsiz susamayisimlerim
simdi nacer sessizlik kiyilarda

kan kokulu gecelerden kacamayislarim
beceriksiz
ellerine dokunmaz tutsakligi ellerimin
ellerim ki bir türlü açamayan cicek

yarali düşsüm bir bahar gününde aniden

o yüzden en güzel ihramımı
cenazeme sakladım
yok oluşlarım varlığında
varlığında hiclinin tufan esileri hep
sanki bir mahşer kavgası
sürüldüğüm savaş
yoklugunun can yakan yağmurları
Canhıraş bir sessizlik
Bir mahşer sorgusu ki dinmez sigintilerde

-kacirilmiş trenleri sen yakala ikinci yağmurlarında-

*** Teşekkürler Deniz Ercivan, teşekkürler dostum...

Nermin Altındağ

SIĞINAK 4. SAYI/Sözün Bittiği Yerde/Bu Sene de Ayaz Çaldı Kayısı Çiçeklerini

-bu sene de ayaz çaldı kaysı çiçeklerini-

I)

sevinç
gözlerinin siyahı
akında saklı baharlar
parlaklığında tûtsülü

umut
dilinden düşecek bir tek kelime
sarıl belime
titret sözümü

nefesimsin

II)

aşk başkadır bizim topraklarda
kayısı bahçelerinde saklarsın tomurcukları
kireçli ve kurt yeniği ağaç kavukları saklar fısıltılarını
şahidin
ark boylarında açmış sarı sümbüllerdir
dokunursun
düşer yaprak
düşer şiir
düşer taç yaprakları sümbüllerin

rüzgar
en dilbaz halidir sezgilerinin
konuşur rüyan
konuşur sessiz ve çığlık çığlılığa

aşk başkadır bizim topraklarda
kokusuyla sarhoş olursun toprağın
mart aslında mart değil
nisan aslında hiç olmamış
tüten saman ocaklarına ve hazallara bağlarsın umudunu
var mıdır zemherinin habercisi
ayaz çalmış bahçelerin bedeli
hava raporlarına saklanmış gelecek
gözünden düşecek bir damla yaşın kıyametidir

aşk başkadır bizim topraklarda
tembelliğin adı kader
yoksulluğun adını hiç sorma
kara ağaç köklerini düşlersin kavak odunlarını yakarken kömür yerine
hayallerin dört odayla ve üç çocukla sınırlıdır
belki bir araba belki bir bahçe
akşam yapacağın yemeğin, çocuğuna indirimden alacağın bir çift ayakkabının telaşı
elindeki çeyiz sandığında sararmaya mahkum dantelalara bağlamışsındır yazgını

ciğerlerindeki öksürük gençliğinden kalma (sigara)
bu nasıl yazgı
ellerinle çizdiğin kaderine aradığın suç ortağı
yastık altlarında küflenmeye bıraktığın düş(ünce) lerin
gitmekle kalmak arası yaptığın savaşta
gidiş bir dert
kalış bir cesarettir

III)

haline gülüp geçen rüzgar yaz(a) madığın şiirlerin şahidi
ve belki de sıcak soba başı hayallerindir
ahh şimdi dünyayı kurtarmak vardı

aşkın başka olduğu bu topraklarda
umudunu bağladığın çiçekler solalı çok oldu
tükenmiş soluğum ve titreyen nefesimle
kırılmış belim
parlaklığına gönül verdiğim gözlerinde kaldı son ısıltısı umudun

ah be yar soldu işte bahçeler

bu sene de ayaz çaldı kayısı çiçeklerini

Sığınak Dergisi 4. sayıda yayınlanmıştır

Nermin Altındağ

SIĞINAK 5. SAYI/Rakkase

...Yağmurun kalbi tereddütlü atıyor yine
...ay bulutların arasına saklanmış
...damlalarda derin bir düşünce
...düşsem- düşmesem
...gece yorgun
...yağmur dalgın
...gül solgun...

haydi raksın kızı
bu gece benim için danset
savur saçlarını
delirsin rüzgar
bulutlar korkuyla kaçsın
kokusuyla sarhoş olayım saçlarının
bu gece en mutlu uykumu uyuyayım

bir gülüşüne yakarım ben bu alemini
uzat, en parlak dişlerinden öpeyim
kıvrım kıvrım uzayıp giden
su gibisin, nazlı
bırak ıslaklığında üşüyeyim

ah deli kadın
yüreği Okçu Dağının eteklerine hapsolmuş
gönlü Asar Suyunda kısıp kalmış
pazaryeri artığı çürümüş sebze kokulu gözlerinle
yine bir masumun canıdır yaktığın...

defalarca yaktım ben bu ateşin çırasını
dar sokaklarda sıkışıp kaldım
en güzel akşamlarımı
gitar sololarda ağıtlarıma sakladım
parmağımdaki ziller bana senden yadigar
güneş yanığı tenindir beni her gece böyle yanıp yandıran
en oynak ezgilerindir beni böyle konuşturan

ben bu kadar masum değilsem eğer
yanık köy kokulu bir somun ekmekçidir hasretim
dere boylarında kuruyup giden çingene palamutlarıdır
beni böylesine dağıtan
ulu bir ıhlamurun gölgesidir
beni her gece rüyalarımda korkutan
ah deli kadın
uzatsam ellerimi
benimle dans eder misin

çık ortaya esmer güzeli
bu gece birlikte dans edelim
savur beni kollarında
gülüşün çıldırıyor
ben bu gülüşe bütün rüyalarımı esir ederim

...çıktı ortaya güneş yanığı rakkase
...öyle bir dans tutturdu ki
...çözüldü dizlerimin bağı
...sarhoştum
...ayıldım...

Nermin Altındağ

SIĞINAK 6. SAYI/Masal

MASAL

Ayla yârenlik ettik bu gece yine... bir masalı gerçek, bir gerçeği masal yaptık yine... çok şekerli açık çay keyfindeydi sözlerimiz... Yine üç yıldız aşardım gökyüzünden, ben ayın haberi olmadı sanmaya devam ettim, ay ise yine sonsuz bilgeliği ile görmezden geldi gökyüzünden aşırıdığım üç yıldızı.

Gökten üç şiir düştü bu gece... biri bahar vurgunlarına, biri yaz sanrılarına, biri sonbahara... kış kapıdaymış... her an vurabilirmiş kapıya, hem de üç kere, tık... tık... tık...

Ay, bu gece bir masal anlattı bana yine... sana da anlatayım mı, dinler misin? Sen dinlemem desen de, ben anlatacağım da desem, bu masal da aldı çoktan yerini tarihin tozlu sayfalarında...

...Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben ninemin beşiğini tıngır mıngır salları iken... aşkların yalan olmadığı, sözlerin ağızdan bir kere çıktığı, kibrin ve riyanın ayak altında, yıldızların hala parlak ve elmaların gerçekten kırmızı, suların ilaçsız olduğu ve şehrin medeniyetle aynı anlama geldiği zamanların birinde,

Gökten düşen elmaları çürümesinler diye toplaması kendisine görev olarak verilen, bir meczup varmış. Her gece inler ve cinler oynadıkları topu kömürlüğün arka tarafına kaldırdıktan ve yorgun ama mutlu, sessiz ama gülerek evlerine çekildikten sonra ortaya çıkar, masal çocuklarının uyurlarken başuçlarına bırakabilmek için elma ararmış sokaklarda.

Bir gece yine sokaklarda dolaşırken çok derinlerden bir tıkırtı gelmiş kulağına... serin bir rüzgar gibi, içli bir aşk şarkısı gibi, kulağını okşayıp geçmiş. Aramış, taramış sesi... sağına bakmış yok... soluna bakmış yok... yere bakmış yok... uzaklara dikmiş gözlerini, açmış kulaklarını iyice. Uzatmış ellerini acaba bir daha değerse kulağına yakalar mıyım diye. Ama nafile. Ne yaptıysa bir tülü yakalayamamış tıkırtıları, ne gözleri ne kulakları ne de elleri ile. Bir tek başını kaldırıp bakmaya cesaret edemediği gökyüzü kalmış. Korkarmış gökyüzünden, ürkermiş. Hele bir de ay vaktiyse, ay en güzel elbisesini yine giymişse üstüne, takıp takıştırmışsa mücevherden, yakuttan, elmaştan daha kıymetli halelerini, hiç kaldıramazmış başını yerden, bakamazmış gökyüzüne. Çünkü hep hazırlıksızmış ayın yüzüne bakmaya, o güzelliği görmeye. Hakkını veremem bakarken diye, nazar ederim diye, kendi gözlerinden bile sakınırmış.

Ama o gece, o kadar meraklanmış ki bu tıkırtılara, bu sıcak yaz günlerinde denizden esen meltemden daha serin tıkırtılara, bu en güzel masalların aşk şarkılarından daha güzel tıkırtılara, dayanamamış ve nazar etmek pahasına da olsa kaldırmış ve bakmış gökyüzüne.

Ay, yine üstünde en güzel elbisesi ve mücevherden, yakuttan, elmaştan daha kıymetli haleleri ile kendinden geçmiş bir halde, yüzünde meczubun asla bakmaya kıyamadığı güzelliği ile dans ediyormuş, hem de her gece gökyüzünden şiirlerine ışık olsun diye, ya da sevdiklerine hediye etmek için üç yıldız aşırıan bir şair/e ile. Yıldızlar da onlara eşlik ediyorlarmış.

Meczup bu tıkırtıları, bu sıcak yaz günlerinde denizden esen meltemden daha serin tıkırtıları, bu en güzel masalların aşk şarkılarından daha güzel tıkırtıları, bulmanın

sevinci ve heyecanı içinde, gözlerinde, kulaklarında, ellerinde ve şaşkınlıktan dili tutularak, nefes almayı bile unutarak, bir heykel gibi yerinden kıımıldamadan izlemeye başlamış ayın, şair/enin ve yıldızların dansını.

Ay: hoş geldiniz, hoş geldiniz, gönlüme baharları getirdiniz, şimdiye kadar nerelerdeydiniz?

Şair/e: meltem oldum estim, serin sulara gönlümü eyledim, kızgın çöllerde üşümüşlüğümü gizledim, ırmak oldum derin vadilerde gezindim, bulut oldum el salladım buğday tarlalarına, al oldum dokundum gelinciklerin yüzüne. Hep aradım, hep aradım... en güzel şiirlerimi yıldızlarınızın arasında sandım...

Ay: meltem olup estiğiniz, serin sulara gezindiğiniz, kızgın çöllerde gizlendiğiniz, ırmak olduğunuz vakitlerde vadilerde ve bulut olup el salladığınız zamanlarda buğday tarlalarına, gelinciklerin alı iken ben de hep bu dansı bekledim. İyi ki geldiniz, iyi ki geldiniz. Bu dansı bana lütfeder misiniz?

Şair/e: en güzel mücevherlerden, yakutlardan, elmaslardan daha kıymetli halelerinizi bu dans için takınmayı bana siz lütfetmişsiniz. İyi ki geldim, hoş geldim ve hoş buldum. Haydi dans edelim, dans edelim...

Ay, yüzünde ince bir gülümseme ile tutmuş şair/enin ellerinden ve başlamışlar dansa. Şair/enin ayakları yerden kesilmiş. Öylesine hafifmiş ki ayın adımları, bir rüyanın içinde adımlar olmuşlar en güzel zamanları.

Şair/e: şairler en güzel şiirlerini sizi izlerken yazarlarmış ve bestekarlar da en güzel şarkılarını sizi izlerken yaparlarmış. Gelinlik kızlar en güzel oyalarını siz yüzünüzü onlara gösterdiğinizde işlermiş.

Ay: ey gönlü uçsuz bucaksız denizlere ve gökyüzüne denk, yüreği altından daha parlak şair/e. Şimdi en güzel şiirini yazma vakti. Bu dansın sana hediyesi olan şiirine bir bedel vermeye hazır mısın?

Şaire: bedel mi? Ne için?

Ay: benimle dans etmek bir bedel gerektirir. En güzel şiirini yazmayı isterken sen de bütün şair/eler gibi, vermelisin işte bir bedel, ki yazdığın şiire halelerimden dokunsun ve işitsin evreni...

Şair/e ayın yüzündeki ince gülümsemenin büyüünde, ayaklarında kuş kanadından daha hafif bu dans ile, bırakıp gitmeyi istemezken gökteki bu adeta en mutlu düğünden daha güzel düğünü, bir yandan da düşünmeye başlamış bedel olarak ne versem acaba diye.

Şaire: benim şiirlerim var sadece, bir de onları besleyen sonsuz bir aşk...

Ay: peki hangisini bedel vermek istersin?

Şaire: şiirlerim benim aynam... aşk ise hem benim, hem değil...

Ay: eğer aşk senin değilse neden benim diyorsun?

Şaire: aşk benim, ben aşkım, aşk alemin...

Ay gülümsemiş...

'haydi bir bedel ver bana... bu dans uymaz öyle her dansa... öyle bir bedel ki... halelerim daha da parlasın, yıldızlar çoğalsın, şairler en güzel şiirlerini yazmak için, bestekarlar en güzel bestelerini yapmak için ve gelinlik kızlar en güzel oylarını işleyebilmek için halelerimden bir parça daha alabilsinler. Halelerim aşka kaynak olsun... aşk alemin, alem benim, ben alemim...'

Şair/e düşünmüş... taşınmış... çıkamamış işin içinden... istemiş ki aşkın doğurduğu şiirleri koca bir aleme ışık olsun... en güzel şiirini yazabilsin ve gönlü bir daha dolsun aşk ile. İşte bu yüzden, sırf bu yüzden koca bir aleme ışık olmak umudu ile en güzel şiirlerini bu dansa bedel asmış elma ağacının dallarına...

bir yangın başlamış sonra gökyüzünde... çılgınlık atan bir şair/e ve bu şair/eye sonsuz bilgeliği ile gülümseyen ay son bir aşkla bitirmişler bu dansı...

Meczip bütün bu olanları ağlayarak seyretmiş... ve dönmüş aya:

Meczip: nöbeti devretme vakti geldi mi ey bilge olan ay? Bitti mi benim de elmalarla olan dansım... ben de artık külleri soğumuş bu yangın yerini terk edebilir miyim? Masal çocuklarının her gece dokunduğum rüyalarını artık rahat bırakabilir miyim? Ben de sonsuz uykuya çekilebilir miyim? '

Ay gülümsemiş:

'ey meczip masal perisi... senin de dansın bitti... ister git ister kal külleri soğumuş bu yangın yerinde... masal çocuklarının her gece dokunulan rüyalarındandır meczipliğin... sen görevini yerine getirdin... sonsuz uykun için sana şair/enin elma ağacının dallarına astığı şiirlerinin yansımaları gönderiyorum"

Şair/e inmiş yeryüzüne. Yüzünde ay ile yaptığı dansın büyüğü ile meczubun elindeki üç elmayı almış ve başlamış masal çocuklarının rüyalarında gezinmeye...

Ay sonsuz bilgeliği ile, toplamış en güzel mücevherlerden, elmaslardan, yakutlardan daha kıymetli halelerini, bu masalda ona verilen görevi yerine getirmenin telaşı içinde, bu şiirlerin otopsisini yapmış... görmüş ki bu akşam bir aşkın daha katili.....

Biten her aşkın ardından yaptığı gibi saklanmış yağmur bulutlarının arkasına... bulutlardan yine rahmet yağmaya başlamış ki ay kan bulaşmış ellerini yıkasın...

Şair/e meczip bir şair/eymiş artık...

Meczip, şair/eye biraz hayranlık içinde, biraz buruk, biraz da kendi şiirlerini hatırlayarak yağmurun sakladığı gözyaşları ile bakmış...

Ay, içinde en güzel şiirlerin matemi... yerini güneşe ve mavi gökyüzüne bırakmış...

Gökten üç elma düşmüş... şimdi şair/enin ellerinde, şaire yollarda, yollar sonsuza sessizce akıp gidiyor...

bu gece gökten üç yıldız daha aşırıdım...
biri bahara, biri yağmura, biri sana

üç yıldız da ay gönderdi... otopsisini yaptığı her bir şiir için bedel...
biri meczuba
biri şair/eye
biri de bana

*** benim görevim bu masalda katiplikti... okudum şair/enin şiirlerini asılı olan elma ağacından ay onları indirmeden önce ve ay onları en güzel haleleri ile incittikten sonra... gördüm ki koca bir alemin aşk sancını taşırmış içinde şair/ecik... ben de görevimi tamamladım bu masalda... hiç korkmadın mı diye mi soruyorsun? Korkmadım, hem de hiç... aya dansını öğreten de bendim çünkü hüzün kalbimi söküp almadan çok önce... şimdi masallarda aradığım gerçeği, gerçekte yalanların içine saklıyorum... bilirim ki... ben bilge değilim, hele şair... hiç değil...***

Nermin Altındağ

SIĞINAK 8. SAYI/Çiviler ve Kristal Vazo

Bu gece bir çivi daha çaktım yüreğime senden habersiz. Daha da sağlamlaşsın diye. Bir çivi daha çaktım çünkü yüreğine çakılacak bir çivi daha eksilsin istedim hiç olmazsa. Yağmurdan sırlıslık olmuş yüzümün ardına gizlemeyi istediğim göz yaşlarım artık akıyor. Çiviye öyle sağlam çaktım ki, göz pınarlarımdan hiçbir yaşın akmasına izin vermemeliyim sırf sen ağlama diye...

Hüznün işgal ettiği satırlar şimdi bir ayaklanma içerisinde. Gelen zincir sesleri Yedikule zindanlarından kalma. Al da savur haydi bu isyankar duyguları. Gücün yetiyorsa çal duvarlara. Benim gücüm yetmiyor.

Kristal bir vazo gibisin, öyle narin öyle ince. Benim ellerim hoyrat, benim ellerim kaba. Dokundum ve sen kırıldın. Oysa bu gül yaprağından daha hafif gözlerinin hüznüne biraz sevinç katmaktan başka niyetim yoktu. Beceremedim. Ruhum öyle ağır ben öyle bulanığım ki hiçbir güzel söz hiçbir güzel bakış arındırmıyor karanlığımı. Sana benim karanlığımdan bulaştırdığım için öyle çok utanıyorum ki... senden parmaklarıma bulaşan hüznü de kirlittim. Kazanmayı istediğim bu hayat savaşında hile yapmayı öğrenemedim.

Bu bir özür dileyiş, bu bir savunma dilekçesi, bu ruhumun kirlenmiş yanlarından artakalanların çığlığı. Aynaya baktığımda tanımaya çalıştığım yüzümün her şeye rağmen kızardığını bildiğim için ve seni o temiz kalmış yanımda saklamaya çalıştığım için, şimdi hayatla verdiğim bu mücadelede karanlık yanlarıma şahit olan bu satırlar bana hala "hüzün senin kadim dostun olarak kalmalı, onu kırmaya ve incitmeye hakkın yok" diyorlar...

Öfkem hüznümden çok bu gece. Öfkem kendime. Öfkem hep temiz tutmaya çalıştığım ruhumun yalnızlık korkusundan, yalnızlıktan nefret edişimden ve hesap sormaya hakkımın asla olmadığı yalnız yıllarımdan... ve mesuliyetinin bana ait olmasını hiç istemediğim hayatımdan. İstedim ki içimden taşıp gelen O'na ait o sonsuz sevgiyi paylaşıyım. Ama O'na rağmen bu ruhu nasıl kirlettiğimi kristal vazoya dokunduğumda anladım. Dokundum ve sen kırıldın. Şimdi anlıyorum ki sana bir daha asla dokunmamalıyım. Ama çok geç kaldım. Bu kristal vazoyu kaldırdım ve gönlümün anahtarsız kapıları ardına sakladım. Kaba ve hoyrat ellerimi Acıgöl'den kaldırdım ve denize atım.

Dışarıda yağmur sesi vardı. Cama vuran damlalar tıpkı senin dediğin gibi, tıpkı korkularımı yüzümden okuyan, gönlümün sınırlarına almayı zorla becerebildiğim diğerleri gibi, bana, "hayattan korkma, bırak her şeyi akışına" diyorlardı. Dinledim onları ve bir kez daha yenik düştüm aşka.

Oysa ben o kadar alışmışım ki gönül yıkmaya, beceremem korkusu, sevmeyi beceremem korkusu, sevmekten bıkip çekip gitme korkusu hep içimdeydi. Bütün bu korkularımı hiç yokmuş sayıp, bozkırdan çalıp getirdiğim gelincikleri kristal vazoya koymak istediğimi söylediğimde, sen çoktan gitmiştin. Bu kadar narin, bu kadar ince, bu kadar kırılgan olmak zorunda mıydın? Aşk incitir miydi adamı? Aşk seni benden daha mı çok korkutuyordu? Sen de mi yorgundun? Neden söylemedin bana bunları hiç? Neden göremedim ben bunları senin gözlerinde? Aşk gözlerimi bu kadar mı kör etmişti? Korkuyordum, çünkü kimseyi kırmak istemiyordum. Kimseyi kırmak istemiyordum, çünkü çok kırılmıştım. Ben bütün bunların muhasebesini yaparken, sen çoktan kayıplara karışmıştın... aşkın muhasebesi olmuyormuş, bunu sana anlatabilmeyi ne çok isterdim...

Elimde değil ki sevmek, elimde değil ki sevimyi istemek. Aşk öyle büyölü bir deniz, senin gözlerin öyle efsunlu ki... baktım ve büyölendim işte. Gözlerin bu kadar büyölü ise, suçlusu ben miyim? Var mı aşkın bir korunağı, bir duası? Hangi ayet saklar ruhumu bu tilsimdan? Var mı bir çaresi?

Bu gece kalbime bir çivi daha çaktım. Bir kabus gibi hep aynı kelimeler, hep aynı cümleler dönüp duruyor beynimde. Sevmek bu kadar kolay, unutmak daha mı kolay diye? Yoksa kendi açmazlarımız içinde sığınacak tek liman olarak aşkı mı görüyoruz?

Bir çivi daha çaktım ve şen kahkahalar atıyorum... zaten büyü de bozuldu... damardan akan kan gibi, ölüm gibi, soğuk bir çift söz kaldı kulaklarımda, dilimde eski ahitlerden kalma lanetli dualarla birlikte... eğer bilseydim büyü yapmasını, aşkı ya yok ederdim evrenin tarihinden, ya da öyle bir kazırdım ki cümle mahlukatın kalbine, bir daha hiçbir kuvvet söküp atamazdı...

Gece çığlık çığlığa ağılıyor. Gerçekten ağılıyor... yalansız ama korkarak... aşk yitik bir ülkeymiş, bunu bir kere daha öğrendim... altına imzamızı attığımızda ütopyalarımızın gerçekliği altında neden eziliyoruz?

Gece korkak bir gemi tayfası şimdi. Denizler ıslak ve fareler korkak. Zaman en mükemmel zehir dediğimde klasik bir söylemin dışına çıkamamış olmak ne acı. Korkular zemheri...zemheri denizin orta yerinde. Boğuluyorum...

Bilseydim eğer diye başlamadı benim cümlelerim hiçbir zaman. Ben zaten hep biliyordum Harut ve Marut'un haklı olduğunu. Ben hep yakınlarındaydım, sen hep uzaklarımdaydın. Hem bu kadar yakın hem bu kadar uzakken ben bir kavganın ortasında buluverdim kendimi. Seni de çekmeyi istedim. Aşk kavgayı da bilmezmiş. Bunu sen gittiğinde öğrendim. Gururumu ayaklar altına aldım ve yalvardım bu kadar uzak olma diye... yakınlığınla yetinmeliydim. Aşk yetinmeyi öğrenmekmiş...

dokunduğun yüreğimin en ince telini kanattın, farkında mısın? Bu dert iflah etmez beni... acı olur kendimden intikamım... oysa umutlanmıştım... yalana dair ne varsa, yok etmek istediğim tüm karanlık düşlerimi sana dair sözlerin altında imzanla yok etmek istemişim. Koca bir yalan olduğunu bile bile kendime yalan söyledim... aşk koca bir yalanmış...

Kırdığım kristal vazunun ellerimde açtığı kesikler hiç durmadan kanıyor...

Nermin Altındağ

Sırdaş

Yol kenarında açan
Sarı papatyalar gibi
Yüzünün hüzün rengi
Biraz ağlamaklı
Biraz gülmeye meyilli

Ne zaman yağmura baksam
Ayçiçeği saçların gelir aklıma
Bir yağmur, bir de toprak kokusu
Canıma yar olan
Bu ölümlü bahçede
Bana ölümsüzlüğü yaşatan

Ne yana baksam
Derin kederlere gömülmüş ruhlar
Sen varsın, saçların var, gülüşün var ya
Ruhuma yoldaş, ruhuma arkadaş
Kederli ruhlara nispet eder gibi
Bir sen varsın, bir de ben
Bir de yağmura yakalanmış saçların
En güzel sırdaş...

08.05.2018 BOR

Nermin Altındağ

Sözün Başladığı Yerde/Tılsım

Akşam oldu, yaktım yine şehrin bütün ışıklarını
şehrin tüm kuşları yarıda bırakmış güneşle dansını
gece sıcak yorgan tüm delilerin üstüne
zaman
ipini koparmanın vaktini çağırıştırıyor bilincime
yaralı sokak köpekleri kedilerle sarmaş dolaş
kanar çeşmeler, kanar kızılıcık şerbetleri ve ağular
nerde bir keskin bıçak görsem irkilirim
bıçağın ucunda yürüyen
BEN'im...

suskunluklar dizboyu, çılgılık atma, delinir beynim
kavruk yüzün ve çelimsiz bedenine özgürlüğün adıdır yetim yüreğin
dükkanına dönen tilkilere bir daha sormalıyım itaatin anlamını
cola tenekeleri, pet şişeler ve eski gazeteler arkadaşım
yağmur bulutları çolak ve kentin insanları esir
yumduğum zaman gözlerimi düşlerim esrikliğimle haşır neşir
son teli de koptu sazımın, bozlaklarım dinlensin
nerde gözleri gülen bir insan görsem
düşerim bıçağın ucundan
uryan hayallerimde uçuşan
SEN'im...

Başiboş zamanlara yelken açtım hiç düşünmeden
kayıp şehirlerin efsanelerini yazmak bana düştü, ne çare
hüküm
kravatlı düzgünlerin elinde kumanda
söylenmemiş bir tek söz söyleyin bana ne olur
kaşının altından bakıyor düşünen adam
düşündüğü sadece düşünmemeyi düşünmek
ve belki de dilinden düşecek sıcak bir Nefes
hoyratlar ve gazellerle beslemeliydim yüreğimi
dokunmalıydım göğsüne uzattığımda ellerimi
ellerim yüreğine dokunmalıydı
şimdi nerde uyuyan bir çocuk görsem
içimde en güzel tınıları binlerce yıllık ninnilerin
özlem ve biraz da hayat sedef kakmalı çakımın sapında
sözcüklerin arasına saklanmış sevgili
çözdüğüm her tılsımda
boynuna dolanmış
GİZ'im...

Nermin Altındağ

Susuz

-savaş susuzu ocuklara-

Gümüş saçaklı ay ağlar gökyüzünde
iniltisi kalbinin dağlar yüreğimi
Kırpiklerin ıslanmış, açılmıyor bir türlü

Ağlama küücüğüm, bugünler de elbet biter
Annen olamasam da okşarım başını, sen iste, yeter..

Dil bilmez, dili yetmez, savaşın gölgesinde büyüyen ocukların
Geceler hep bomba aydınlığıdır, uyumazlar
Sessizlik katliam habercisidir, herkes bilir

Soyle küücüğüm, bu günler de elbet geçer
Annen olmasam da tutarım ellerinden, sen iste, yeter..

Çıplak ayaklarına olur mu ayakkabılarım?
Elbiselerime sığar mı kocaman yüreğin?
Kardeşlerim kardeşin olsun, kabul eder misin?

Anlat küücüğüm, bugünler de elbet biter
Annen olamasam da bağrıma basarım, sen iste,yeter..

Nermin Altındağ

Şehre Dair...

yağmurun yağsam mı yağmasam mı diye düşünüp durduğu yapış yapış bir bozkır gününde pazar pazar işimin başındayım. hani pazar pazar dediysem bu kötü anlamda değil. öylesine bir deyiş işte. salı salı da olabilir cuma cuma da. hergünün aynı geçtiği bir bozkır şehrinde mutsuz olmak için bir çok sebep varken ben mutlu olabileceğim bir tek sebebe bile sımsıkı sarılmak için kendimi parçalıyorum. İÇİMDE NEYE OLDUĞUNU BİLMEDİĞİM BİR ÖZLEM YANARDAGLARLA YARIŞ ETMEYE BAŞLADI YİNE. adını bir koyabilsem...

yaptığım bencillik mi yoksa kendimi başkalarına bırakmadan sigaya çekmek, içneyi batırmak mı hala adının koyabilmiş değilim. cümlelerim hep birinci tekil şahısla başlıyor. biz demeyi öğrenmeliyim.

içimde ki yalnızlık hissi bu sokakları boş şehirde cirit atıyor. merak ediyorum kalabalıkta yalnızlık nasıl bir şey diye. benimkisi yalnızlık içinde yalnızlık. kalabalık şehirleri özledim.

istanbulda olmalı şimdi. haremnden sultanahmete el sallamalı. 'bak yine geldim ey sevgili. yine senin sokaklarındayım. kalabalığın korkutmuyor, üstüne mutlu ediyor. hoş geldim hoş geldim...' demeli. sonra bir vapura atlamalı, elimde sıcak bir fincan salep. martılara vapurdan hiç simit atmadım. bir dahakine söz veriyorum martılar size simit atacağım.

bugün senin için güzel birşeyler yapmalıyım. çok ihmal ettim seni. çok uğraştırdım. affettirmeliyim kendimi. bildiğim bütün güzel kelimeleri senin için bir araya getirmeliyim. bugün kendime izin verdim. tutarsız, umarsız hatta abartılı bir şekilde yaşamlıyım hislerimi, hissettiklerimi. korkmamalıyım sana seni sevdiğimi söylerken. ne kendime ne sana eziyet etmemeliyim daha fazla. kıymetlimsin...

insanoğlu ne tuhaf. günlerce aylarca hatta yıllarca ardından koşturduklarımızı bir gün elde edince kendimize her seferinde arkasında koşturacak bir şeyler arıyoruz. sanki bu dünyada tek gayemiz aramaktan ibaret. bulduklarımız ise bizi bir türlü memnun etmiyor. şikayetim önce kendimden...

şimdi bir masal anlatmalı bulduklarıma ve bulacaklarıma dair ne kadar umut vaad eden söz varsa söylemeli...

Nermin Altındağ

Şehr-i Latif

-İstanbul'a...-

Kubbesinde bir sağa bir sola rakseder melekler
Safiyeti aziz bir imanın bilge şahidi
Asırlarda saklıdır duaya kalkan eller
Hüznün mirasçısı kapısında köleler
Sağında canımı kurtarır denizin kokusu
Solunda sarnıçlarım bir batar bir çıkar

Ateş
Ayasofya'dadır...

Tramvay uğultusu, araba kornası
Taşların etrafında çember çevirir kuşlar
Dokunduğum her taştan yeni bir ruh fışkırır
Yokuşun altı deniz, üstü nargile kokusu
Önünde divan durur atlar, kuşlar ve ruhlar
Arkasında hayal denizine açılır kapılar

Su
Çemberlitaş'tadır...

Bir sağa bir sola uçuşan başı dumanlı kelebekler
Kanatları martılara ekmektir, sofradır
Denizanaları, yosun tarlaları, balık ekmek kokusu
Başı bozuk seyyahım iki kıta arası
Eminönü'nden topladığım hayalleri Kızkulesi'nde satarım
Yarım aklımı rüzgara kaptırıp adalarda dolaşırım

Hava
Üsküdar'dadır...

Üç kıtanın tarihi, çöl kumunda vaha
Serin bir yaz sabahı, ya da mutlu bahar bahçesi
Asfalt labirentlerde bulduğum medeniyet
Yaşama hırsına inat ölümün dinginliği
Ölüm korkusuna inat yaşama sevinci
Vatanım sen koksun İstanbul'un Sultanı

Toprak
Eyüp Sultan'dadır...

Cennetle cehennem arası, arafta şehr-i latif
Kalabalıklar ortasında kaybolmuş sevgili
Gerdanında altınlar ve inciler dizili
Önünde eğilip eteğinden öpmeli
Bitmeyen rüyalar ve dualarda saklı şehrim
Sevgilimin sureti, niyetim ve emeğim

Aşk

İstanbul'dadır...

Nermin Altındağ

Teşekkür*

Programımıza iştirak eden, edemese de düşüncelerini belirten ve iyi dilek mesajları gönderen bütün sanatsever dostlarımıza sonsuz teşekkürler...

Nermin Altındağ

Tohum

Tohum
Düşünce tarlaya
Esmer yüzünde
Beyaz bir şarkı başlar
Güneşyanığı delikanlının

Toprak
Çatlar, yarılr
Parçalar bağrını
Güneşe yükselebilmek için

Çatırtısı toprağın
Ağlatır gökyüzünü
Toprağın yüzünü yıkayabilmek için

Bereket mi besmelesidir toprağın
Besmele mi dilinde duadır
Esmer delikanlının

Umut
Düşünce tarlaya
Tohumla birlikte
Çoraksa da tarla
Taşlıysa da
Dağlara vuran sarı gölgeler
Onu sana getirir
Seni ona götürür
Ben hasta kuşları gagasından öpen
dilsiz kadın
Ağzımda bir yudum su
şusuzluktan yansa da içim dışım
İbrahim'in ateşine atarken bedenimi
Yorgun bir şarkıdır akşam

Tohum
düşünce tarlaya
Düş
ince bir çatlakta
Yarılmış bedeninde toprağın
Sonsuz bir yolculuğa başlar
Yere düşen tohumla
Son durakta...

Nermin Altındağ

Toprak

Bir filmin en heyecanlı sahnesini seyrediyor alem
Psikosomatik ağrıların doruk noktasında
Ölüm kapımı çalıyor
Bir mısır koçanı kadar sarı bir rüzgar esiyor
Kadının biri çığlık atıyor
"verin yavrumu bana"
Bir kedi miyavlıyor

Hangi çağdan kalmadır çoğalmanın verdiği ilkel haz
Hangi alemden kalmadır bir kadının anne olma dürtüsü
Hangi duadan kalmadır yüreğimdaki şefkatin/hasretin esamisi

Zaman en mükemmel zehir

Gün doğar güneş düşer saçlarına masum bir bebeğin
Yara kanar
Yollar uzun, yollar çıkmaz, koşsam zaman uzar

Bir çaresi olmalı bu düşkünlüğün
Bu süfliliğin
Bir panzehiri
Psikopata bağladığım gecelerin yakalamalıyım başını
Çarpmalıyım duvarlara ruhumu karartan hüznü
Uzattığım çalı dikenleri tutuşup alev almalı
Güllerim
Zehir zemberek birer bedel olmalı

Yakalatsam yasak düşlerimi şehrin kolluklarına
İnsanlık adına çığnetsem bütün benliğimi
Sussam, hiç konuşmasam, gülümsemem sadece
Yok olsam tortusu ciğerlerimi paralayan tütünün dumanında
Yok olsam suskunluğunda
Ağlasam

Rahmet yakıyor bağrımı
Bağrım bozkırda kırıç bir toprak parçası
Ellerinden tutamadığım geleceğim
Beni dipsiz kuyulara salan geçmişim
Tuzlu peynirli tuzsuz makarna tadında gecelerim
Şairliğim
Çaresizliğimin en büyük şahidi
Şiirlerim
Dikili bir ağaç olur belki
Belki göz yaşlarım yağmura karışır
Toprak tutar ellerimi

...Tut elimi, savur yakamdan, çal yerden yerlere
...Konuş Toprak, al benliğimi, annem ol bu gece...

18 Ekim 2004 Bor/NIĞDE

Nermin Altındağ

Travma

Firkatin bağırimda yara. Sen gittin ama ben duymadım ayak seslerini. Derdest edilmiş bir rüyanın anısına mısralar diziyorum hiç âr etmeden. Şairmişim öyle diyorlar. Evet şairim şiirlerim beş para etmese de. Deniz analarının istilasına uğramış şu karşımda duran duran denizden esen rüzgara karşı savurduğum sigaranın pis kokusunda özlemini çektiğim sadece annemin kokusu. Anne... seni çok özledim...

Yüreğimin çarpıntısı her geçen gün biraz daha artıyor. Ağrılar da cabası. Ciğerlerimi kaptıralı çok oldu sigara dumanına. Yitiyorum kaldırımlarını arşınladığım benim olmayan bu şehrin caddelerinde. Sahi... benim şehrim neresi...

En güzel şiirlerimi hep bir yıkıntının kenarına oturup yazdığımı bilmiyorlar. Hep isyan, hep hüznün... onlar bunu bilmiyorlar... hüznüme bir sebep daha...

Şiir yazmak istemiyorum artık. Travma sonrası hasta ruhlu şairim. Bunu kimse bilmiyor.

Şimdi yokum. Kendi karanlığımda en derin nefesimle söndürdüğüm ışığı arıyorum. Karanlığım hiç bitmiyor. Şehrin zindanlarının tek sorumlusu benim...

Nermin Altındağ

Tut ki Sevmek

Tel örgülerin ardına hapsettiler yüreğimi
Gülleri ve serçeleri
Voltalarımın arasında eziliyor kağıtlar
ve kalem
Sınırsızlığın sınırlarını çiziyorum şimdi
Tut ki bir esarettir sevmek
Delice
Tut ki sevmek sınırsızca bir serseriliktir
Bir tuhaflığın vâki olduğu şu vakitte
Tut ki sınırsızlığın sınırları kapatır kafese özgürlüğümü
Hesapsızca
ve korkusuzca aldığım nefesleri
Çocuksu gülüşleri ve hayalleri özlerim
Sınırsızlığın sınırlarına hapsedildiğim şu vakitte
Tut ki bir esarettir sevmek
Delice
Tut ki sevmek sınırsızca bir serseriliktir

Biz iki candık dost
İki deli
Sevdaya
ve özgürlüğe susamış
İki... -serseri-
Sevdik
Uçan kuşun kanadında
Açan gülün yaprağında siyah
Bir arının
Hatta bir sivrisineğin vızıltısında dahi duyduk
Sevgilinin sesini
Tut ki esareti esir edecektik bu sevdaya
Meydan okuyacaktık hayata
ve yıllara
Siyahları iyilerin giydiği bu diyarda
Sınırlarını çizmeye kalktık aşkın
Sınırsızlığını görünce şaştık
Çaresizce bakiştık
Yerden göğe akıştık
Şimşek gibi çakıştık
Tut ki biz serseriliğimize aşkıttık
Sevdaların berjer koltuklara
Bilmem ne marka altın takılara hapsedildiği
şu üç kuruşluk dâr-ı dünyada biz
Bir elmanın yıldız gibi dizilmiş
Beş çekirdeğine hayrandık
Tut ki biz serseriliğimize aşkıttık

Bu gece de
Tıpkı olduğu gibi her gece
Hece hece
Biz sevdaya hayranız
Biz
Sevdaya sevdalıyız

Sınırsıca sevmenin sınırlarını zorladığım Şu vakitte
Tut ki bir esarettir sevmek
Delice
Tut ki sevmek sınırsızca bir serseriliktir...

(14.05.1998/DÜZCE)

Nermin Altındağ

Ve Bu da Geçti...

Akşama kadar uykusuz ve acıyan gözlerle baktım gökyüzüne. Gökyüzü yine mavi, sen yine gökyüzündeydin. Puslu, yağmurlu bir temmuz günü geldin bereketinle, giderken güneşi çağırdın hüznüme...

İçime işlemiş sabahın ayazı. Üşümüşüm. Farkında değilim. Hayata dair paylaşmadığımız ne varsa bahçedeki dut ağacının dallarında asılı kaldı... ve sen gittin...

Unutkan zamanın aşkı inkar eden surları tükürdü yüzüme. Leş kokuları bastırdı toprak kokusunu. Deniz usulca sokuldu eşkiyanın inine. Maçka'da buldum kanımın atmayan damarını. Bu suskunluk lanet oldu yapıştı bedenime. Ellerim korkusundaydı yasak kelimelerin. Sen ... sen benden militanca edilmiş sözler bekliyordun. Anarşiydi bende görmek istediğin. Bense anarşiyi hiç sevmedim. Sakarya Kızıldeniz'den kavuştu okyanuslara. Tatlı su balıklarına mezar oldu Akdeniz.

Kırmayı istemedim zincirlerini adab-ı muâşeretin. Yalanla doğrunun, düşünle gerçeğin, sevgiyle nefretin bir biriyle dalaşmadığı topraklarda gezindirdim gönlümü. Yalnızlığımı bir de sen perçinledin.

Sana dair şiirleri yazmaktan vazgeçtiğimde şairliğimin de bir anlamı kalmadı. Kanadı kırık kuş merhamet istedi. O kadar çok cimriydin ki, bir de sen kırdın şiirlerini şairin. Bense masallara saklandım.

Yağmurlu akşamlarda serserice dolaştım yollarda. Cebimde asker hatırası sustalı. Polislere selam verdim, ambulans görevlilerine iyi nöbetler diledim. Bir paket sigara parası dilendim eşten dosttan. Yollarda düşürülmüş cüzdanlar aradım. Kapıp kaçacak çantaları kestirdim gözüme. Fahişeleri izledim hiç âr etmeden. Çamura bulamayı istedim yüzümü. Cimriliğim kesti yolumu. O kadar fakirdi ki yüreğin, bana günahlarını bile vermeyi beceremedin. Yağmurla yıkadım yüzümü. Sakladım sustalıyı polislerden. Ambulanslarda can çekişen ruhlara üç İhlas bir Fatiha okudum. Emegiimi koydum ortaya. Aldığım bir paket sigara parasının karşılığını ellerimle verdim. Yollarda düşürülmüş cüzdanlar bulsaydım hemen sahibini arardım muhtemelen. Beni fahişe sanmasınlar diye kimsenin gözünün içine bakmadım. Çamurdu özümüz, topraktı. Tanrıdan, bana, O'nun istediği gibi bir kul olmayı nasip etmesini diledim. Tanrı o kadar cömertti ki rahmeti hep üstümdeydi ve ben ona ne kadar isyan etsem de o hep rızkımı veriyordu. İşte bu yüzden, Tanrıdan senin günahlarını da istedim.

Bir gün daha bitti. Ben elimde boş ümitler ve yalan yüzlerle doldurduğum heybemi kapının arkasına astım. Bir pezevenk daha türedi bu akşam da piyasada, bir fahişe daha intihar etti. Yasak aşkların meyvesi, alnına piç damgası doğmadan vurulmuş bir çocuk daha açtı sefalet gözlerini. Demir parmaklıkların arkasında bir tecavüzcüyü daha şişlediler. Kapıların önlerinde satılan travestilerin yalnız kalabalığına biri daha eklendi. Para babası türkücüler musluğunu tamir edemedikleri gözyaşlarını bir daha zayı ettiler. Kasırga bir kıtayı daha sildi süpürdü. Sen bir şiir daha yazdın. Söylesene, aşık mısın? Sevişirken mutlu değil artık insanlar. Gece bitsin ve bu çılgın kalabalığın arasına karışayım bir an öce. Ömrümden bir gün daha eksilsin. Daha ne kadar sürer yaşamak denen bu eziyet? Söyle bana, aşık mısın?

Ameliyatla aldurdım kalbimi derken yalan söyledim sana. Olmayan bir şey alınmazdı ki. Hasetlikle imrenme arası gitgellerde hasetlik ağır bastı. Kışkandım bütün aşık olanları. Sen başında kendi isteğinle estirdiğin kavak yelleri yeni bir şiirin peşindeydin. Seni de kışkandım. Madem ki aşık olamıyordum, aşka dair ne kadar söz varsa hepsi benim

kalemimden dökülmeliydi.

Gittiğine kızamadım. Sen de ben de ta başından biliyorduk olacakları. Kaçmak değildi bu, biliyordum. Sen bende hep o aşık olduğum halinle kaldın. Tahammül edemediğim de buydu zaten. Kızmalıydım sana, bağırp çağırmalıydım, kırmalıydım kalbini, kırmalıydın kalbimi. Sen derin bir suskunluğu maskeleyip yüzüne çekip gittin.

Nermin Altındağ

Yarım Şiir

Kaç deprem yerinde sabahladı gözlerim
Kelimelerim
Kaç karanlık gecenin şahidi
Yersiz ve yurtsuz
Bir sokak lambasının
Altında
Kaybolmuş sessizliğim
Ey deli yanımda
Del sinemi, yaram kanasın
Tutarken ellerimi kaçırdığın gözlerin
Gözlerin
Kaç yorgun gecenin şahidi
Beklesem
Bir gün
Gelir misin?
Beklesin düşlerim
Elbet bir gün
Gideceğim...

Heybemde
Bozkır tınısı, deniz dalgası
Birkaç bozlak, sapı kırık bağlamam
Parmağımda ziller
Ve dansını hiç bilmediğim sirtakiler
Horon tepiyor güneş yüzlü köylüler
Ağır aksak hayatlar ve zeybek ağıdı
Parmağımda afroditten kalma paslı yüzük
Eros miras bırakmış kırık yayını
Yakutilerin avuçlarında saklı ağustos sıcağı
Uçsuz bucaksız çöllerde uçurduğum gümüş hörgüçlü develer
Yağmur duası sıcak gecelerde
Zemheride çiğ korkusu
Şaman ayinleri
Kızılderili şarkıları
Che'nin fotoğrafı
Danimarka sarayından kalma bir kanlı hançer
Eflatun güller ve parmaklarıma senden bulaşan maviler
Ondört asırlık kavgam
Mutlu zamanlara dair ısıltılar
Ve dualar
Belki birkaç damla yaş
Biraz hasret
Düşlerimde uyuttuğum kara gözlü çocuklar
Hiç söylemediğim ninniler
Ve hiç yazmadığım şiirler
Biraz sevdam
Ama en çok da umut
Yakamı silktiğim geçmiş
Merak ettiğim gelecek
Küllerini bir şişede sakladığım günahlar
Ve yeşil ipek eşarbım
Seccadem

Ve tesbihim
Arkasında saklı
Dualarım
Tanrım! Beni affet...

Kaç puslu gecenin kavgasıdır bu
Dağlarından kurtlar inen bozkır şehri
Ömrümü koynumdan çalan soğuk memleket
İzin vermeyeceğim artık fırtınaların küllerimi savurmasına
Gelinciklerin zaten hiç benim olmadı
Umut çiçekleri açacak ırmak boylarında
Belki birkaç sevda şiiri dökülecek kalemimden
Sonra seni bekleyeceğim desem
Ve
Beklesem
Bir gün
Gelir misin?
Beklesin düşlerim
Bir gün elbet
Gideceğim...

Say ki yılların kimsesizliği bu
Cehennem korkusu, kor alevler
Duysun artık sesimi koca şehir
Sarayburnundan indirdim denize yelkenlilerimi
Köprü oldum iki kıyı arasında
Serin sular içimi ürpertirken
Çiğnensin ve yok olsun istedim hamlıklarım
Kayboldum Dolmabahçede asırlık çınarların altında
Hâlâ yangın, hâlâ çorak yüreğim
Beklesem
Bir gün
Gelir misin?
Beklesin düşlerim
Bir gün elbet
Gideceğim...

Yol vermeyin dağlar, geçit vermeyin
Uçurmayın kuşlarımı, kervanlarımı geçirmeyin
Küsmüşüm de haberiniz mi olmamış
Siz bana gelmeyin, ben yolumu bulurum
Çıkarım yücelerinize mavi gökyüzüne dokunurum
Bir hemzeminde, kara tren altında bırakırım
Sonra kimsesizliğimi
Yıkılsanız da ve altınızda kalsam da
Üstüne bastığım hayat savursa da parçalarımı
Doğan her yeni günle yeniden dirilirim

Yeter ki
gözlerin
hep gülümsesin
Desem ki

Bekleyeceğim
Belki bir gün gelirsın
Ne olur
Beklemesın dşlerım
Bir gün gıdeceğim.....

Nermin Altındağ

Yılanlar da Baharı Bekler

-yılanlar da baharı bekler-

mevsim
yaz alacası bahar zamanı
her sabah gün doğumuyla yollara dökülen
ayağında eski ayakkabıları
motorunda lazım zerzavatıyla
dedem
boğma rakıdan üç buçuk milyonluk
şaraba meyletmiş
bunca yılın
ismet ağası

adına çekmemiş dedem
vur patlasın çal oynasın bir hayatın
artakalanını şimdi yetirmenin
ve yine her akşam
bir şişe şarap almanın
çoluk çocuğundan dert yanarken
karşısında kendisini dinleyecek
bir çift kulak bulmanın derdinde
koy be dede bir kadeh şarap da
ben içem

toprağın kokusunu bilir elbet dedem
toprağın adamıdır, bu toprakların
bilir hangi taşın altından ne çıkar
toprak ne zaman çok verir ne zaman az
yağmur ne zaman küser güneş ne zaman yakar
insan neden kaçır da şehirden, bozkıra mahkum eder kendini
dil neden susar da konuşturur şarabı
muhabbet neden ayık kafayla çekilmez ama
bir türlü zil zurna sarhoş olmayı beceremez insan
yılanlar neden sıcak, kuşlar neden kaçaktır
bilir bunları dedem, bilir de bir türlü anlatmaz, anlatamaz

konuşma dede, ayılma, zil zurna sarhoş olmama izin ver
izin ver ben anlatayım yılanlar neden sıcaktır, bir çift söz ol bana
bu suskunluk bana senden mi bulaştı yoksa bozkırdan mı
çorak olan ben miyim yoksa bu topraklar mı
haydi birlikte dua edelim yağmur yağsın, gelsin bahar
gelsin de bereketlensin toprak, yılanlar da kucaklaşsın sevdalarıyla

aç kapıyı gardiyan düşlerim bu gün serbest
Allah kurtarsınlar çoğalsın, sınınsın bu dert
sınınsın gurbet de anlatsın dedem nasıl yanar yürek
nasıl yanar toprak ve bu uçsuz bucaksız bozkır
yılanlar nasıl susamış bahara, nasıl yoldaş olmuş rüyalarım
nasıl meyletmişim şaraba ve aykırı zamanlara

şimdi vakit yaz alacası, bahar zamanı
dedemle hiç yapmadığımız

sohbetlerin
yansıması gözlerimde
umutlar ırmak çağıltısı
sen çocuklarından ben bu geçmişine yandığım
hayattan dem vuralım
kadehler çınlamasın ya
koy bir kadeh şarap daha
sarhoş olayım

Nermin Altındağ

Yine Bahar

- Demirkazık Dağı'na-

İnce bir duman yükselir geceden
Serin bahar gecesi Torosların arkasında kalan
Nemli rüzgar tren raylarında ısıık çalarken
Ay doğsa
Gece gündüze dolansa
Bana portakal çiçeklerinin kokusunu getirsen

Bu dağlarda
Bir temsilin
En heyecanlı yerinde
Söylenecek en güzel söze
Kahramandır
Işığın gölgeyle oyunu

Karanlık kabuslarda
Okunan duaların arasında
Yürek dinginliğı
Boz toprakta
Yeşil buğday filizi

Tozlu yollarda
Dikenlere arkadaş
Gelinciğın
Pembe, sarı, al, gelinliğı

Alsın gönlümü bu dağlar
Bu dağlarda
Ay ve güneş
Birbiri ardınca doğar

Toprak kokusu
iek kokusuna karışır
Yine bahar...

Nermin Altındağ

Yol

gidiş

Ölüm çelik, ben çomak
Ölüm tren, ben fren
Ölüm ayna, ben kavak
Ölüm ayna, son durak...

'Aynalıkavak'ta son tango...' kuzeyyıldızına...

... not düşmediğim bir tarihte/ KADIRGA

dönüş

Hayat hatip, ben hitap,
Hayat katip, ben kitap,
Hayat üzüm, ben şarap,
Hayat cami, ben mihrap.

Truva'da son işgal... Şarap kuyusunda ki aşka...

07.01.2006/KADIRGA

Nermin Altındağ

Yol/Dönüş

Hayat hatip, ben hitap,
Hayat katip, ben kitap,
Hayat üzüm, ben şarap,
Hayat cami, ben mihrap.

Truva'da son işgal... Şarap kuyusunda ki aşka...

07.01.2006/KADIRGA

Nermin Altındağ

Yol/Gidiş

Ölüm çelik, ben çomak
Ölüm tren, ben fren
Ölüm ayna, ben kavak
Ölüm ayna, son durak...

'Aynalıkavak'ta son tango...' Çobanyıldızına...

... not düşmediğim bir tarihte/ KADIRGA

Nermin Altındağ

Yusuf'umu Vurmayın

-alıcı kuşlar gibi başımın üstünde dönüp durmayın
kolkola verip yalnızlığımı/vurmayın yüzüme/kar taneleri-
bir Kayahan şarkısı...

Efsunkar gözlerinde derin bir sızı saklanmış yine
Saçlarında bin yıllık kederimin izleri
Sükunetin alıp götürüyorken beni
Yüreğim depremlerinden habersiz
Alıcı kuşlar, uçmayın yine üstümde uğursuz
Yusuf'umu vurmayın

Ellerin bir topaklık kar yumağı
Yürümelerin bin yıllık geleceğe doğru
Güvendiğin dallar yine mi elinde kaldı
Kalbinde bir sıkımlık nefes darbesi
Çiçeklerimin hepsi sana saklı
Alıcı kuşlar, uçmayın yine üstümde uğursuz
Yusuf'umu vurmayın

Geçmişime attığım prangalar
Sorgular beni geleceğim
Gecelerimin her biri bir keder yığını
Bu ne hayın, bu ne zalım bir ölüm
Buğulanmış gözlerin, getir sileyim
Alıcı kuşlar, uçmayın yine üstümde uğursuz
Yusuf'umu vurmayın

Nermin Altındağ

Zemheri Yangınlaradır İsyanım...

Hüzzam bir şarkı adın dudaklarımda... diye başlayan fasit aşk cümleciklerine kurban etmeyeceğim seni. Adın kulaklarımda en soğuk rüzgarların iniltisini bile bastırıyor. Aşk nedir ey yâr? Ya vuslat? Ya kavuşmanın verdiği o rahatlık? Haydi artık patlayacaksa patlasın şu bomba, bu beklemler canımı sıkıyor...

Seveceksen eğer insanı
Yüreğin bu kadar geniş ve
Bu kadar merhametli isen
Tut ellerimden
Sev beni
Aşkım bir ömürlük yanmalara susamışken
Tut ellerimi
Düşüyorum

Kendi hayatlarımızı kurtaramazken başkalarının hayatlarını kurtarmaya çalışmak bir yücelik belirtisi mi, yoksa acziyet alâmeti mi?

Hadi bir şarkı söyle bana. Hüzzam makamında olsun. Fasit aşk cümleciklerine ben kendimi adıyorum...

Aşk bir sanrı mı? Benim yüreğim konar mı öyle her çiçeğe? Ben neden her bahar aşık olamam?

Satamadım hüznümü firari akşamlara. Zemheri yangınlaradır isyanım...

Hayat üç paralık sakızlar gibi çiğneyip çiğneyip atıyor sevdaları. Tüketilmiş aşklar çöplüğü olmuş kalplerimiz. Neresinden tutsak elimizde kalıyor sevda denen illet...

Gerçek aşk nedir, sevmek gerekli midir, sen kimsin, ben seni neden seveyim?

Yakamoz arası birkaç şiir sarar mısın bana ey dürümcü? Bu akşam ölesiye açım yine aşka...

Köpüklü biralara inat bir bardak açık ve çok şekerli çay tadında

ŞEREF! ! ! !

Şeref kimlerin elinde oyuncak? ? ?

Sevemem be güzelcim seni...çok geç artık...hangi kireç çözücü çözer bu yüreğin pasını? Işığa koşup da ölen sinekler gibi öyle bir bulanmışım ki ihanetlere ancak zehir paklar bu aşk yoksunu haini...

İnce hastalıkların modası geçeli çok oldu. Köhnemiş aşk sandallarında ciğerlerimi tüketecek sevda mikroplarını dezenfekte etmenin yollarını buldum artık. Her sonbahar yeniden ölür, her bahar yeniden dirilirim. Sebep lazım şiir yazmaya, yoksa nerede kaldı benim şairliğim? ? ?

Tutamam artık hayatın ucundan. Yakalayamam aşk denen illetin dinginliğini... kaçan trenlerin ardından bakmak üzmez artık beni...

Kabul et

"sevmek için erken
kaybetmek için çok geç
beni affet"

yâr ol, yâren ol, aşk ol, liman ol. Bak gözlerimin içine. ağılat beni. Belki yeniden sevebilirim o zaman. Nezleli burun çekişlerimin ardına sakladığım matemlerimi silebilirim. Say ki yaşanmamış aşklar efsanesinin baş kahramanıyım. Sana düşen atın atlayıp uzaklara aşk ateşini bulmaya giden şövalyenin rolüdür. Çağırma boşuna gelemem. Yorgunluklarımı sana söyleyemem...

Birileri çekiştiriyor yine eteğimden. Rüzgarlarda savuracak saçlarım hiç olmadı benim. Yüzüm kuru ayazlarda yangın, yüreğim neye olduğunu çok iyi bilerek kırılgan ve kızgın... Bir aşktan daha yenik çıkacak kadar vaktim yok. Beni çağırıyorlar hiç durmadan. Gelemem diyorum, olmaz diyorlar; bitiremedim daha işlerimi diyorum, bitmez bu dünyanın işleri diyorlar; daha yaşanacak çok aşklarım var benim diyorum, yaşadıklarının ne hayrını gördün diyorlar... bu son diyorum bu son, beklemiyorlar... Gitmeliyim. Biraz sakinleşmeli, daha sağlıklı düşünmeli, hatta varsa eğer bunu bilen birilerinden sevmeyi öğrenmeliyim. Kal demeni bekleyemem güzelcim, gittiğimden bile haberin yok ki... cismim yine burada... ben yine cıvıltılarımla ortalığı şenlendiriyorum. Kırık kanadım her geçen gün iyileşiyor... ya sen? Sen ne alemdesin? ? ?

kaçan son trendir bu...

elveda aşklarım
elveda sancılarım
elveda ihanetlerim
elveda hıyanetliklerim
elveda gençliğim
elveda...

ı ih... bu cümleler fazla arabesk oldu. Şöyle daha tumturaklı bir ifade bulmalı, daha karışık cümleler kurmalıyım ki insanlar benim bir türlü ne dediğimi anlayamasınlar... oysa giden de benim kalan da. Cümleler arabesk ya da kafa karıştıran cinsten ne fark eder... ben gidiyorum ya...

Al beni koynuna anne. Kokunu hatırlat bana. Nasıl kadın olunur, nasıl anne olunur, anlat... anlat hele babamla önce evlenip sonra ona nasıl aşık olduğunu... anne izin ver yine senin küçük sarı kızın olayım. Anne tut ellerimi...

anne ağlamak istiyorum, beceremiyorum. Bir tokat at yüzüme gözümünden yaş fışkırtanından. Ağlamam gerek anne... gözlerim Karadeniz'den Akdeniz'e dopdolu, cümle denizlerin tuzu basılmış gönül yâreme. Tut ellerimden anne, düşüyorum. Ağlamak istiyorum...

...soğuk çıktı yine...
...Üşüyorum...
...Ay parlıyor...
...bu ne zemheridir bre...
...dansetmek istiyorum...
...Ay ışığında benimle dans eder misin?

...Edemeziiiiin..... adamın aklını alırım...

“ay karanlık, gece, vurdular beni
yarın çevresine sardılar beni”

Eylül 2004 / Bor NİĞDE

Nermin Altındağ

Zilzurna/Aşk

-Hatice İkbâl'e...

gözlerin ihtiyar mezar taşları
adın merhamet
gözlerin içimin çağıldayan ırmakları
adın merhamet
gözlerin unutulmuş gözyaşları
adın merhamet

gözlerinden kalbine giden yolda ben hep varım
gözlerim gözlerine dalmaktan bu kadar mı korkmaz

kulaklarına fısıldamalı hışırdayan kavakları
adın merhamet
kulakların kalbine yol olmalı
adın merhamet
kulakların işitmeli heyecanımı
adın merhamet

kulaklarından kalbine giden yolda ben hep varım
kulaklarım aşkını duymaktan bu kadar mı korkmaz

dilin hiç korkmaz mı sevgini söylemekten
adın merhamet
dilinde yarası uykusuz gecelerim
adın merhamet
dilinde dinin, imanın ve aşkın
adın merhamet

dilinden kalbine giden yolda ben hep varım
dilim sözlerine dolanmaktan bu kadar mı korkmaz

burnumda kokusu mutlu sabahların
adın merhamet
burnumda buhuru terli yazların
adın merhamet
burnumda sızısı sevgiye dair zamanların
adın merhamet

buhurdanlıklarda tütsülenen nazarların dumanında hep ben varım
yangın aşklardan kalbim bu kadar mı korkmaz

dokunduğun yüzümde kanıyor kandan kesikler
adın merhamet
dokunduğun gözümde cenazesi kadınlığının
adın merhamet
dokunduğun yollarda koşturmacadır gençliğim
adın merhamet

dokunduğun her dudakta ben hep varım
dudaklarım dudaklarından bu kadar mı korkar

... ve Tanrı erkeği sevmek, kadını sevmek için yarattı. Kadın yaratışmış değil, erkeği yeni baştan yaratandı. Aşk hep vardı da, sevda bunca zaman kilitli sandık diplerinde mahpus kaldı. Şimdi üstüne küf, sandık, yağmur kokusu sinmiş lekeli çeyizliklerin arasından sevdayı bulup çıkartmalı. Yürek evinin baş köşesine oturtmalı. Huzuru yanına yoldaş katmalı. Büyüdükçe büyüten, büyüttükçe büyüyen gönöl dağına anlam katmalı... ve bütün bunların adını sonsuz bilgelik koymalı...

... Tanrım
korkunu içimden alma...

Nermin Altındağ

Ziya'm

İki keklik kanadını sürüsün
Kanadı kırık, öksüz yetim büyüsün
Felek tek kurşuna yüreğimi çürütsün
Koca anam gözü kanlı karalar bağlasın
Ziyam kara toprakta küfler bağlasın

Ölüm gelir tıngır mıngır yuvarlanır
Seker kurşun, komşular kapıya dayanır
Kara oğlum kaçır, yollar kararır
İpek kefenlere babalar sarınsın
Ziyam kara toprakta küfler bağlasın

Kara deliklerde ecel korkusu
Az gözyaşı, çokça hoyrat beddua
Canımın içi öldü diyenler utansın
Kötü gelin el içinde taşlansın
Ziyam kara toprakta küfler bağlasın

Ölüm pencerede, yanan yangın gibi
Her bir ses intiharın habercisi
Kapılar kapansın, beri gel ey Azrail
Kara gözlü dayım resimlerde ağlasın
Ziyam kara toprakta küfler bağlasın

Nermin Altındağ